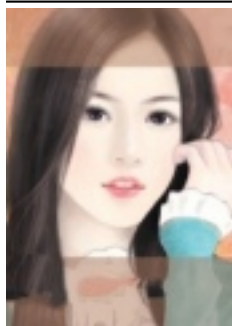

Đại Sói Hoang Ôn Nhu

Contents

Đại Sói Hoang Ôn Nhu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	44
10. Chương 10	50

Đại Sói Hoang Ôn Nhu

Giới thiệu

Một cô tiểu thư đã đến lúc phải lấy chồng và cha cô đã sắp xếp hôn sự cho cô đầu vào đó, nhưng cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-soi-hoang-on-nhu>

1. Chương 1

Năm nay, trời xanh thăm thẳm, những đám mây bông bênh bênh như kẹo bông đường.

Mà bé gái nằm trong phủ, hai gò má tròn tròn tựa như hai cái bánh bao mới ra lò, dùng ngón tay ấn ấn xuống, bỏ ra lập tức khôi phục trạng thái tròn tròn mềm mại như cũ.

Hạng Duật mười tuổi đứng trước mặt bé gái, nhìn nàng nằm ngủ ở trong cái nôi nhỏ, lòng thầm tán thưởng tiểu oa nhi này thật xinh đẹp.

Ngay sau đó, bàn tay mềm mại béo mập kia bắt được ngón trỏ của hắn, hai mắt to tròn tò mò nhìn hắn, miệng nhỏ cứ y y a a không biết đang nói cái gì, còn há miệng cười a a để lộ ra chiếc răng sữa mới nhú.

“Ai da! Tiểu man tử*, người làm cái gì đó?!” Bà vú của Nguyên phủ nhìn lên thấy hắn tới gần tiểu thư bé nhỏ, vội vàng tiến lên vẫy tay xua đuổi.

*tiểu man tử: thành nhóc hoang dã

“Nàng... Trông thật xinh đẹp.”

Hạng Duật cười cười, ngón trỏ dường như còn vương chút độ ẩm của nàng.

“đi đi đi” Bà vú vẫy tay vội vàng đuổi hắn “Tiểu thư nhà chúng ta không thể để tiểu man tử như người chạm vào.”

“Nàng có vẻ thích ta.” hắn vẫn tươi cười, không ngại thái độ khinh ghét của bà vú đang xua đuổi hắn.

“Tiểu man tử! Người đừng tự mình đa tình! Tiểu thư nhà chúng ta vừa sinh ra đã đính thân với thiếu gia Trần phủ rồi, kiếp sau cũng sẽ không đến phiên người.” Bà vú cười mỉa mai một tiếng, cười hắn không biết tự lượng sức mình.

“A Duật, người đang làm gì đó?” một đại thúc ở xa chợt nghe bà vú cao giọng cười mỉa, vội vàng chạy tới đem tiểu tử ngốc đi.

“Hà đại thúc.” Hạng Duật lơ đãng, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên như cũ: “Bé gái này của Nguyên phủ thật đáng yêu, nàng thích ta.”

“Trẻ con không biết sợ người lạ, người nào nàng cũng thích.” Hà đại thúc bất đắc dĩ cảm thán: “Được rồi, đại thúc vừa đem tiền thuê hoàn trả cho Nguyên lão gia, giờ chúng ta về thôi.”

“Ta có thể gặp lại bé gái đó không?” hắn có chút luyến tiếc rồi đi.

“không được.” Hà đại thúc lắc đầu “A Duật, chúng ta đều là người nghèo khó, bé gái này là thiên kim tiểu thư của Nguyên phủ, ta e là người trèo cao. Hơn nữa người cũng nghe rồi đó, bé gái này đã đính thân với thiếu gia Trần phủ từ khi sinh ra rồi, nếu như sau này không gả cho hắn, cũng không tới phiên người.”

“À!” Hạng Duật lạnh nhạt đáp một tiếng, nhưng đầu ngón tay vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại trên mặt nàng, nghĩ đến bé gái kia, môi hắn vẫn mấp máy.

“Nếu có một ngày ta thăng quan tiến chức, cũng không thể lấy nàng sao?”

Hà đại thúc lắc đầu, không muốn nói nhiều với tiểu tử ngốc này, lời hắn ngồi lên xe bò, từ từ đi về ngõ thôn nhỏ. Hạng Duật ngồi ở phía sau xe, nằm trên đám cỏ tranh, nhìn trời xanh bao la — hắn mơ tưởng đến một ngày nào đó, hắn có thể có được tất cả những gì mình muốn, bao gồm cả bé gái của Nguyên phủ.

Hoàng Sa thành, nằm ở phía bắc Phượng Thiên thành, là lãnh địa của dân Bắc Man. Khi Hoàng đế Trung Nguyên bình định loạn dân Bắc Man, tòa thành này biến thành một đồng hoang tàn. Mãi đến vài năm sau, có một người tự xưng là phú cổ thương nhân Kim lão gia đi đến Hoàng Sa thành định cư.

Nghe nói hắn chính là người Bắc Man, tuy rằng tự xưng là thương nhân, nhưng cũng có người nói hắn ở Bắc Man làm thổ phỉ nên phát lên.

Lại có lời đồn, hắn vào nhà cướp của dễ dàng như ăn cơm. Nhưng bởi vì nội loạn ngoại loạn ở Bắc Man đều đã bình định, không thể tiếp tục làm thổ phỉ nên hắn mới rửa tay gác kiếm.

Nhưng rửa tay gác kiếm rồi, mấy trăm thủ hạ dưới trướng của hắn đều há mồm chờ hắn ban cho cơm ăn. không còn cách nào khác, hắn đành phải học tập làm những việc đứng đắn, để nuôi sống gia quyến của mình. Mặc kệ thân phận của Kim lão gia này là gì, thì hắn cũng đã nhìn trúng Hoàng Sa thành, gom hết của cải mua lại ngôi thành này, dùng năm năm để chỉnh đốn từ trong ra ngoài, đổi tên thành từ Hoàng Sa sang Kim Sa.

Năm năm sau, Kim Sa thành chẳng những có rất nhiều người Bắc Man dọn đến mà ngay cả người Hán ở phía nam cũng vì địa thế của Kim Sa thành – nút giao trọng điểm giữa hai miền nam bắc mà bắt đầu tới đây ở.

Xung quanh Kim Sa thành đều là cát vàng, nhưng sau khi được cao nhân chỉ điểm, tạo nên một con đường, có thể dẫn nước sông vào trong thành tưới tiêu đồng ruộng, có thể gieo trồng thực vật, làm nông.

Kim lão gia trở thành thành chủ Kim Sa thành, trồng trúc cao quanh tường thành, chung quanh còn có sông lớn hộ thành, chủ yếu là để phòng đạo tặc sa mạc cướp bóc.

Vài năm qua đi, Kim Sa Thành nhanh chóng phát triển phồn vinh. Kim lão gia cũng thành công chuyển đổi từ việc kinh doanh tiền trang nhỏ trở thành tiền trang lớn nhất Kim Sa thành.

Lí do có thể thành công như vậy, nguyên nhân là do lão có một đôi tài tử —— Con trai tên Kim Húc Diêu, con gái tên là Kim Đan Đan.

Kim Đan Đan là chủ quản tiền trang lớn ở Kim Sa Thành. Mà những chi nhánh mở rộng về phía nam thì đều giao cho con trai Kim Húc Diêu phát triển.

Năm nay Kim Đan Đan vừa tròn hai mươi, vô cùng xinh đẹp động lòng người, làn da thừa hưởng sắc trắng nõn nà của phụ nữ Bắc Man, cộng thêm đôi mắt đào hoa màu lam đậm. Dáng người nàng yếu đuối, lại có đầu óc khôn khéo.

Vì nuôi sống mọi người làm việc ở tiền trang Kim thị, suy nghĩ đầu tiên sau khi thức dậy của nàng đều là những toan tính, luôn luôn mang theo người một bàn tính làm bằng bạch ngọc và ngà voi.

Còn Kim lão gia thì sao? đã ở trong nhà lớn của hắn cùng phu nhân của hắn hưởng phúc rồi.

“Đưa tiền cho ta!!” Lúc này, Kim Đan Đan đang ở đại bản doanh – tiền trang, nàng oán hận cắn răng, gào thét như con mèo nhỏ xù lông.

“đi cướp mới có!” một trong những tên bảo tiêu của kim hiệu tư nhân – Phục Nghĩa Phi vừa vặn từ ngoài đi vào, trên tay còn cầm một cái đùi gà hung hãn cắn.

“Mẹ nó, người đi cướp cho ta đi! – Kim Đan Đan quả nhiên có hào khí của nữ tử phương bắc, không chút che giấu, bực bội liền mắng người.

“Ăn, ăn, ăn, người chỉ biết ăn, nuôi con gà so với nuôi người còn tốt hơn, ít nhất gà còn có thể sinh cho ta cả đàn gà con!” Nuôi hắn làm gì khi mà hắn toàn lựa những lúc quan trọng nói lời châm chọc nàng.

“Bà điên!” Phục Nghĩa Phi hừ một tiếng, tự nhận mình là nam tử hán không thèm so đo với nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, cầm chân gà sang một bên gặm cắn.

Kim Đan Đan trừng mắt nhìn hắn, lại vui đầu tính toán sổ sách, gầy gầy bộ bàn tính bạch ngọc, ý đồ cân bằng doanh thu với số chi của tiền trang tháng này.

“Tiểu thư, những điều này đều là do khoảng thu tháng này bị gia hạn, các hiệu buôn thiếu nợ chúng ta chỉ thu lại bảy phần, còn thiếu lại ba phần vì vốn của họ không đủ, muốn chúng ta gia hạn thêm thời gian thu tiền.

Đại sảnh Kim hiệu chợt có một nam tử cao lớn bước vào, trên mặt đeo kính mắt tây dương viền vàng, diện mạo tuấn mỹ nhã nhặn. So với Phục Nghĩa Phi cầm chân gà tục tũn không chịu được kia thật khác nhau một trời một vực. Hoàng Tả Giới là chủ quản Kim Đan Đan tâm đắc nhất, hắn chuyên kiểm tra thương gia nào có đủ tư cách vay mượn tiền để làm vốn hay không, lại từ các cửa hàng thu về không ít lợi nhuận, bọn họ giám sát các cửa hàng vay vốn của Kim hiệu để thu hồi lợi tức vay mượn định kì.

- Tiểu thư, đây đều là khoản tiền thu hồi được từ cửa hàng Nguyệt ở Thừa Tam thành, bởi vì không còn khả năng xoay vòng vốn, chúng ta lại phải thu hồi khoản tiền vay về.

- Tốt lắm, tốt lắm – Nàng biết, phái Hoàng Tả Giới ra tay quả nhiên là không có vấn đề - Nếu như cửa hàng này đã không có tiền đồ, chúng ta đành phải đem tiền cho vay thu hồi trước thời hạn vậy.

không còn cách nào khác! Người không vì mình, trời tru đất diệt, trước cứ phải củng cố cho tốt Kim hiệu tư nhân của mình đã.

Khi nàng đang bận đến thất diên bát đảo, một gã nam nhân cao lớn lại đập cửa tiến vào. Gương mặt hân hoi cực mực nhưng cương nghị, có điểm bất đồng với khuôn mặt là hân búi một đầu chỉ có ba phần tóc trên.

Đặc biệt, hân để đuôi tóc rất dài, tùy ý thất thành một bím tóc, thân mặc trang phục phương bắc màu xám.

- Tiểu thư, ta muốn thành thân.

Hạng Duật đứng trước mặt nàng, mở miệng thất ra lời làm chấn động lòng người. Kim Đan Đan nâng mắt đẹp lên nhìn. Lúc này gã người Hán này đến nháo cái gì đây? Hạng Duật cũng là một trong những chưởng quầy nàng tâm đắc nhất, có điều đầu óc nam nhân này giống như bị cái gì làm cho tắc nghẽn, có đôi khi hân nói một là một, như thế nào cũng không thể thất đổi, người khác khuyên can thế nào cũng không có cách lay chuyển hân.

Bây giờ lại đột nhiên thất ra một câu hân muốn... Thành thân?! Đầu nàng lại bị hân làm đau âm ỉ, không biết thần kinh hân lại không ổn chỗ nào.

- Cái gì? - Phục Nghĩa Phi mở to đôi mắt đen láy - A Duật, người trong lòng người chịu gả cho người rồi sao?

Hạng Duật lắc đầu:

- Bọn họ không chịu gả nữ nhi cho ta.

Tính lần này, hình như đã là lần thất chín hân đến cửa cầu thân, lại thất bại.

- Vì sao? - Kim Đan Đan nhíu mày, nhện không được tò mò hỏi.

- Bọn họ yêu cầu ta xuất Sính Kim hai vạn lượng (hai vạn = 20.000), bằng không nhất định không chịu gả nữ nhi cho ta - Hạng Duật nói.

Kim Đan Đan khó chịu vô cùng gầm lên:

- Hai vạn lượng? Là cô nương nhà ai? Hình dáng ra sao?! Nàng ta là nữ nhi nạm vàng hay là nạm bảo thạch? Sính Kim đến hai vạn lượng?

Có lắm hay không? Cha nàng nói nàng chỉ cần năm ngàn lượng là có thể xuất giá, nữ nhân không biết tốt xấu này lại dám đòi Sính Kim cao hơn nàng!

- Cho nên, A Hạo và Tiểu Kỳ bảo ta đến tìm tiểu thư, nhờ tiểu thư làm chủ cho ta.

Hạng Duật nhớ tới lúc huynh đệ tốt Liêm Thiên Hạo và Quý Nam Kỳ giựt dây thúc giục, không nhện được đổ mắt.

- Làm chủ gì? - Muốn lấy vợ phải tự mình đi cầu thân! Muốn nàng làm chủ cái gì?

- Ta còn thất một vạn năm ngàn lượng Sính Kim (một vạn năm ngàn = 15.000)... - Hạng Duật cười duyên, cười đến mức nhìn cả người lẫn vật đều ngu ngơ. Nhưng mà, Kim Đan Đan lại rất muốn dùng bàn tính bạch ngọc trên tay đập tỉnh hân!!!!

- Người đi cướp được rồi đó!

Nhắc tới tiền, nàng giống như cô nương không có tí tiền nào trong túi vậy. Muốn mượn tiền lấy thê tử? không có cửa đâu.

Cưới một nữ nhân không sinh lợi, không phát tài về làm gì? Chỉ là phé vật làm lãng phí đồ ăn chực mà thất.

- Làm trở ngại nhân duyên người khác sẽ gặp báo ứng - Liêm Thiên Hạo xuất hiện nói giúp huynh đệ.

- Được! Người có bản lĩnh, người tự đi kiếm một vạn năm ngàn lượng cho Hạng Duật nha!

Nàng thở phì phì trừng mắt nhìn cái tên ngu ngốc chỉ biết ăn cơm lại không biết sự đời kia.

- Mẹ nó, nếu lão tử có tiền, thì đâu đến cầu xin người giúp đỡ chứ.

Nếu không phải bị Quý Nam Kỳ giữ chặt, Liêm Thiên Hạo đã sớm sấn đến trước mặt nữ nhân không biết trời cao đất rộng này khai chiến rồi.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, cuối cùng nhìn về phía Hạng Duật

- Người nói đi, là cô nương nhà ai?

- Thiên kim Nguyên phủ ở Ngọc Châu thành. Khuê danh Nguyên Sơ Chân - Nhắc tới người trong lòng, khoe môi Hạng Duật lại cong lên cười tươi.

Nguyên Sơ Chân? Kim Đan Đan đảo mắt, bắt đầu động não, trong lòng lại cả kinh.

A!

không ngờ Hạng Duật cũng có mắt nhìn ghê, lại đem lòng ái mộ thiên kim Ngọc thương (người buôn bán ngọc) lớn nhất Ngọc Châu thành. Nghe đồn, tiểu thiên kim Nguyên phủ vừa ra sinh ra đã được phúc tinh chiếu mệnh, có bản lĩnh khiến đá thành ngọc, là đứa trẻ do thần tài chuyển thể. Ai cưới nàng về nhà, quả thực chính là cưới nguyên cái cung thần tài.

Tuy rằng lời đồn đãi không thể tin, nhưng mà y theo tình huống phát đạt của Nguyên phủ này mấy năm nay, tâm Kim Đan Đan hơi động. Để Hạng Duật cưới một cô nương không biết đẻ trứng về nhà, chi bằng thành toàn cho hần lấy tiểu thần tài Nguyên phủ.

- Được! Ta đồng ý cho người lấy nàng ta.

Miệng Kim Đan Đan tươi cười giảo hoạt, tuyên bố khiến năm tên nam nhân ở đây đều mặt mày choáng váng. Lòng của nữ nhân quả nhiên như đáy biển, vĩnh viễn không thể tưởng tượng được các nàng ngay sau đó nghĩ cái gì.

- Mẹ nó, rốt cục là người đồng ý cho A Duật vay tiền cầu thân thật ư?- Liêm Thiên Hạo không nghĩ tới hôm nay nàng lại sẵn lòng đồng ý như thế, nhắc tới tiền lại hào phóng cho mượn.

- Ai nói ta sẽ cho vay tiền? - Nàng hừ hừ - Giống như Phục Nghĩa Phi nói, không có tiền thì đi cướp, không có được thì tử thi... Chúng ta đi đoạt tâu nương!

Mọi người nghe xong thì trợn tròn mắt. Nữ nhân này kiếp trước không phải ma nữ chuyển thể, mà chính là thổ phỉ đầu thai.

Nguyên Sơ Chân chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt cũng nhỏ nhắn, da dẻ hồng hào phấn nộn, đôi mắt tròn đen láy như mực, dưới cái mũi nhỏ là đôi môi hình trái tim. Nàng thoạt nhìn nhỏ nhắn hoạt bát, mặt nhỏ, miệng cũng nhỏ, nhưng lại có một đôi mắt to tròn.

Lúc nàng buồn bực, môi trên cắn môi dưới, bộ dáng hờn dỗi trông quả thật rất đáng yêu.

Nàng hờn dỗi cái gì à? nói ra thì dài dòng lắm!

Nàng nói nàng không muốn gả cho đại thiếu gia Trần phủ, nhưng cha và mẹ lại kiên quyết muốn nàng lên kệu hoa, bởi vì lúc nàng chưa chào đời đã được chỉ hôn cho Trần đại thiếu.

rõ ràng nàng đã đàm phán với cha mẹ nhiều lần, nhưng mà đầu cha vẫn cứ cổ hủ như vậy, nói không thể thất tín với bằng hữu, kiên trì muốn gả nàng cho Trần đại thiếu.

Nàng đối với Trần đại thiếu không có một chút hứng thú nào. Tuy rằng cả hai cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã, nhưng nàng và hần chỉ có tình nghĩa huynh muội. Hơn nữa... Nàng nhìn chán cái bản mặt hần lắm rồi! Nghĩ đến sau này mỗi ngày tỉnh giấc đều phải thấy gương mặt của Trần đại thiếu, nàng đã cảm thấy mặt mũi mình muốn nhăn lại giống như cái bánh bao rồi. Nàng rất muốn phản kháng, nhưng không biết phải phản kháng như thế nào.

Từ nhỏ, nàng đã được nâng niu trên tay như viên ngọc Minh Châu, không biết cuộc sống thiếu thốn là gì, mỗi ngày chỉ cần học cầm kỳ thư họa, khi nào có hứng, tâm huyết dâng trào thì đi ra sân sau bắt bướm bướm, hoặc là chơi xích đu, những chuyện khác nàng không cần phải lo lắng.

Nhưng cuộc sống mỗi ngày trôi qua như vậy thật nhàn chán. Cuối cùng nàng xin cha cho học cách giám định ngọc khí (giám định chất lượng ngọc). Trời sinh đã có khí chất, nàng liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngọc thật hay ngọc giả. Đây cũng là việc mà nàng thấy hứng thú nhất. Nhưng càng lớn, cha và mẹ càng lúc càng quản chặt thời gian của nàng. Bắt nàng ngoan ngoãn ở trong phòng học cầm kỳ thư họa, không học thì lập tức bị cấm cửa không cho đi đâu. Nàng bị làm buồn đến điên rồi!!

- Tiểu thư, tiểu thư... – Nhà hoàn Thúy Hương theo hầu nàng bước vào phòng, dáng vẻ thần bí - Cái người ăn nói thô lỗ đó lại tới nữa.

Cái mặt nhăn nhó như bánh bao của Nguyên Sơ Chân lập tức cười tươi. Nam nhân này đã đến cầu thân chín lần, chín lần đều bị từ chối, nàng không nhịn được cười trộm thành tiếng. Nghị lực của nam nhân này quả thật rất cao, từ lúc nàng đến tuổi thành thân, hẳn cứ mỗi 3 tháng lại đến cầu thân một lần, nhưng kết cục đều bị cha nàng đuổi ra ngoài. Nghe nói hẳn xuất thân không tốt, hơn nữa hiện tại đang làm chương quầy thu trưởng (thu tiền lời, lãi tức) ở Kim Sa thành.

Aiz! Nghe nói thành chủ của Kim Sa thành trước kia là thổ phỉ, nay đã rửa tay gác kiếm thôi không làm chuyện xấu nữa, mở kim hiệu tư nhân. Bởi vậy mọi người đều bàn tán sau lưng nói gã Hàng Duật hay tới cầu thân này cũng là thổ phỉ.

Nguyên Sơ Chân nhớ lại diện mạo của hắn, thân hình cao lớn, dáng dấp hơi thô, cằm vuông, nhìn qua quả thật rất giống người xấu. Nhưng mỗi lần nàng tránh ở góc tường nhìn lên bộ dạng cầu thân của hắn nói chuyện với cha mẹ nàng.... nói hắn là người xấu cũng có hơi quá đáng. Nhưng diện mạo của hắn đúng là có hơi hung ác, ăn mặc không giống người Hán. trên thực tế hẳn có phải thổ phỉ hay không nàng cũng chẳng biết. Dù sao nàng và hắn cũng chưa từng nói qua câu nào.

Nàng lén lút đến đứng ở một góc bên ngoài đại sảnh, vừa vặn có thể nhìn thấy động tĩnh bên trong phòng. Nhưng không ngờ trong đại sảnh không chỉ có một mình Hàng Duật, mà còn có bốn gã đại hán khác và một cô nương tuổi xấp xỉ nàng.

không biết họ nói chuyện bao lâu, chỉ thấy cuối cùng cha nàng tức giận đập bàn quát:

- không có hai vạn lượng sính kim, thì đừng mơ lấy được nữ nhi của ta. Huống chi các ngươi đừng cho là ta không biết lai lịch người của Kim gia! Làm sao ta có thể đem nữ nhi bảo bối của ta gả cho người của con của thổ phỉ được!!

Con của thổ phỉ?! Kim Đan Đan nhú mày. Đây là tin đồn xưa lắc rồi, Nguyên lão gia này thật đúng là lão già ăn mà không tiêu, không theo kịp chuyển biến thời đại gì cả!

- Nguyên lão gia hãy nghe ta nói, Kim Sa thành đây là nể mặt lão mới cầu thân nữ nhi của lão. Cũng không phải bán heo bán trâu gì mà lão đòi đến hai vạn sính kim, đó chỉ là chút lòng thành, lão đòi như thế khác nào làm khó dễ bọn ta! – Để lấy được tiểu thần tài về, nàng nhẫn nhịn lão ta.

Nguyên lão gia tức giận chỉ vào mũi Kim Đan Đan:

- Đừng cho là ta không biết ngươi, ngươi là con gái của Kim gia. Cái kim hiệu ăn lời cắt cổ của ngươi khiến cho không ít hiệu buôn vì lãi nặng mà liên tục đóng cửa. nói cho cùng, thổ phỉ sinh con ra cũng là thổ phỉ, chỉ có cách thức làm thổ phỉ không giống nhau thôi!!

Aaaaa!!!! Kim Đan Đan tức giận đứng lên, chuẩn bị tư thế cãi nhau:

- Lão già kia!! Lão có biết thổ phỉ là cái gì ko? Thổ phỉ có giống như ta ôn tồn đến cầu thân vậy không? Thổ phỉ có giống như ta cho người khác mượn tiền xoay vốn không? Ta cảm thấy lão mới giống thổ phỉ, biến con gái mình trở thành công cụ phát tài, muốn cưới phải có hai vạn lượng?! Con gái lão nạm vàng hay nạm ngọc? Sao lão không đi ăn cướp đi?! Hứ!!

Nàng mà mắng người thì chẳng dễ nghe chút nào! Liêm Thiên Hạo vội vàng che cái miệng nhỏ đang bắn pháo của nàng lại:

- Chết tiệt, người im miệng!!

Kim Đan Đan trừng mắt nhìn Liêm Thiên Hạo, toàn thân giãy dụa. Hoàng Tả Giới lý trí nhất, quyết định nói đạo lý với đối phương:

- Nguyên lão gia, về sinh kim chúng ta có thể từ từ bàn bạc, chỉ cần ông không đưa giá trên trời như vậy...

- Hừ!! – Nguyên lão gia phát tay áo qua mặt – không thương lượng gì hết. Nữ nhi của ta phải gả cho thiếu gia Trần phủ. Đám người Kim Sa thành các người dù có khiêng đến một tòa Hoàng Kim thành (thành bằng vàng) ta cũng không bán nữ nhi cầu vinh!!

- Hoàng Kim thành?!... Lão ăn... - Cái miệng nhỏ nhắn ồn ào kia lại bị bàn tay to bịt kín.

- Nguyên lão gia thật sự không nhượng bộ sao?! – Hoàng Tả Giới thở dài một hơi, bắt đắc dĩ hỏi.

- Tiễn khách!! - Nguyên lão gia phát tay, muốn tổng quản tiễn khách – Vì tránh cho các người mỗi ngày tới cửa dây dưa, ta quyết định vài ngày sau sẽ tiến hành hôn sự cho nữ nhi ta, như vậy may ra đám thổ phỉ các người sẽ buông tha cho nó.

- Aiz... - Hàng Duật thở dài một hơi, xem ra hôm này cầu thân lại thất bại rồi.

- Lão nhân gia chết tiệt kia!!! Sao lão dám... – Kim Đan Đan lại bị hai đại nam nhân lôi ra ngoài, ba nam nhân còn lại đưa tay cáo từ. Nguyên Sơ Chân không kịp trốn đi, bị bọn họ bắt gặp trước cửa phòng.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy diện mạo Hàng Duật gần trong gang tấc thế này. Ngay sau đó, hắn nhếch môi cười tươi, con người đen lầy ngập tràn nhu tình, đường cong trên khuôn mặt cương nghị của hắn dần ra. Nàng cắn môi, nhát gan lui về phía sau vài bước. Đôi mắt dịu dàng đen lầy khiến nàng hoảng hốt lạ thường.

Nàng lặng lẽ nắm chặt hai ống tay áo, nhắc váy xoay người chạy đi. Hàng Duật không nghĩ rằng nàng sẽ bỏ đi, trong lòng buồn bã.

- đi thôi! - Quý Nam Kỳ vỗ vai hắn – Lần sau gặp lại, nàng chính là của người...

Hàng Duật gật đầu, trên mặt lại khôi phục nụ cười nhạt. Lần tới gặp nhau, nàng sẽ là thê tử của hắn.

Nguyên Sơ Chân không biết mình có nên chán ghét tên nam nhân đến cửa cầu thân hay không. Nếu như không có hắn, nàng sẽ không bị bắt gả cho Trần đại thiếu sớm như vậy. Chắc mấy ngày trước họ náo loạn đến cầu thân làm cho cha giận dữ nên mới quyết định gả nàng đi sớm... Huhu... nàng cảm thấy tên nam nhân lỗ mãng kia chính là người xấu!

Nàng bị bắt buộc mặc áo đỏ, đội mũ phượng, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm tinh tế, cực kỳ xinh đẹp, rồi bị lôi lên kiệu tân nương gả đi. Chán ghét! Chán ghét!!! Nàng không muốn bị gả đi! Ngồi trên kiệu hoa Nguyên Sơ Chân cau mày, chẳng lẽ nàng thật sự cam tâm gả cho Trần đại thiếu? Chỉ cần nhớ đến diện mạo của hắn nàng sẽ nhăn mặt mất hứng.

Ló đầu ra nhìn gương mặt chàng thiếu niên 17 tuổi, nghĩ đến sau này phải ở chung với hắn vài chục năm. Ôi! Giết nàng đi!! Nàng chớp mắt đẹp đảo qua đảo lại, lặng lẽ xốc khăn đỏ lên, nhìn quanh. Hiện tại kiệu hoa đang ở đường, chút nữa sẽ vào đến Trần phủ, đến lúc đó nàng sẽ như con vịt bị nấu chín, có cánh cũng không bay được.

không được, nàng nhất định phải nghĩ cách!!

- Ôi!! – Nàng lớn tiếng kêu lên, muốn người bên ngoài kiệu hoa chú ý.

- Nguyên tiểu thư, người làm sao vậy? – Người săn sóc dâu đi đến cửa sổ của kiệu hoa, sốt ruột hỏi.

- Đột nhiên ta đau bụng quá!! - Nguyên Sơ Chân ôm lấy thắt lưng, giả bộ thống khổ - Có thể tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi chút không? Ta muốn đi... một chút...

Người săn sóc dâu gấp đến mức toát mồ hôi:

- Nguyên tiểu thư à, người nhịn một chút đi được không?

- Người cho rằng đau bụng đi ngoài có thể nhịn được sao? Hay là người muốn ta đi ra ngay lại lễ đường?
-Ngữ khí Nguyên Sơ Chân vô cùng đáng thương. Người săn sóc dâu không còn cách nào khác, đành phải bảo kiệu phu vòng đến trà lâu phía trước cho tân nương... ‘giải quyết’ đại sự...

Nguyên Sơ Chân xuống kiệu, kêu người săn sóc dâu chờ bên ngoài, chỉ cho nha hoàn đi theo. Vào sau hậu viện trà lâu, nàng bức bách nha hoàn ra phía sau một vách đá lớn với nàng.

- Mau cởi y phục của người ra.

Nguyên Sơ Chân trừng mắt đẹp uy hiếp nha hoàn. Nha hoàn không dám phản kháng chủ tử, bèn cởi y phục trao đổi với giá y tân nương tử của nàng. Đổi quần áo xong, Nguyên Sơ Chân đội khăn đỏ lên đầu cho nha hoàn dẫn dò:

- Người phải nhớ kĩ trước khi bái đường không được nói câu nào biết chưa?!

Nha hoàn dùng sức gạt đầu:

- Nhưng mà... tiểu thư...

- Câm miệng. Dù là ta nói chuyện với người, người cũng không được mở miệng. Còn nữa, người cứ đợi ở chỗ này, lát nữa người săn sóc dâu sẽ tới tìm người.

Nàng dẫn dò xong, liền nhân lúc trà lâu nhiều người, trà trộn vào đám người trong rồi rời khỏi.

Nàng vừa đi không bao lâu, người săn sóc dâu liền đi tìm tân nương, vừa thấy tân nương ngơ ngắc ngồi ở vách núi cao, lập tức dẫn nàng tới kiệu hoa.

Nguyên Sơ Chân thấy kiệu hoa đi về hướng Trần phủ, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm thở ra. Tuy rằng thực sự là có lỗi với cha mẹ và Trần gia, nhưng nàng không muốn cuộc sống từ nay của mình phải chôn vùi trong những ngày tháng chán ngắt vô vị. Cho nên nàng tính đi xem thiên hạ này rồi cuộc rộng lớn bao nhiêu.

Hạ quyết tâm, Nguyên Sơ Chân hất mặt lên cười thỏa mãn. Cũng may nàng có chuẩn bị từ sớm, đem theo hầu bao đầy bạc, đủ để nàng ngao du mấy ngày.

Nàng xoay người bước đi, mới bước một bước liền đụng phải một bức tường thịt.

- Ái da...

Nàng tức giận nâng mắt, đang muốn mắng cho tên đụng nàng một trận lại không thể nói ra câu nào...

- Chúng ta lại gặp nhau.

Giọng nói trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu nàng, mang theo giọng cười gian xảo lọt vào tai nàng. Nàng thở dốc kinh ngạc, không nghĩ ngợi nhiều, toan tránh sang một bên bỏ chạy. Đáng tiếc, nàng đã rơi vào thiên la địa võng, bốn phía đều có người thủ sẵn.

- Bắt lại cho ta - một giọng nói mềm mại vang lên, ra lệnh cho năm tên đại hán bắt một tiểu cô nương - Nếu để nàng ta trốn thoát, lương của các người sẽ giảm một nửa.

2. Chương 2

- Người xấu, người xấu, người xấu!!!

Nguyên Sơ Chân hô to, hai tay hai chân không ngừng phản kháng.

- Ta không phải là người xấu.

Ngồi chung trên chiếc xe ngựa, Hạng Duật dùng hai tay kiềm chế động tác của nàng, sợ nàng nhất thời xúc động nhảy nhào ra khỏi xe.

- Là người?! - Giờ nàng mới để ý bên trong xe ngựa còn có một người nữa ngoài Kim Đan Đan, nàng lớn giọng - Ta còn nghĩ rằng tuy diện mạo người có chút hung tợn nhưng không phải là người xấu. không ngờ người lại là người muốn đạt mục đích, không từ thủ đoạn...

Hạng Duật có trăm cái miệng cũng không thể biện minh được.

Cướp tâu nương không phải là chủ ý của hần. hần cũng muốn danh chính ngôn thuận đón nàng từ cửa trước vào, nhưng chỉ vì cái giá sính kim trên trời mà bất đắc dĩ đành phải làm vậy.

Hơn nữa, hần đã cố gắng suốt 17 năm bán mạng kiếm tiền, nhưng vẫn không đủ để lấy nương tử, lại không thể mượn đủ số tiền lớn như thế, cuối cùng đành phải cướp tâu nương. Tất cả là do Kim Đan Đan cứ ở bên cạnh kích động hần. Nàng ta nói ‘đón dâu’ kiểu này sẽ không hao tài tốn của.

Lại thêm việc đồng phạm với hần là mấy bằng hữu xưng huynh gọi đệ, mọi người kết nghĩa huynh đệ mười mấy năm, bằng hữu gặp nạn ra tay tương trợ cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao kim hiệu cũng nuôi nhiều người như vậy, nuôi quân ba năm dụng binh một giờ, có thể dùng cứ dùng, đại gì lãng phí.

- Ta không phải là người xấu – Nam nhân thanh minh – Ta chỉ là muốn cưới nàng làm nương tử, nhưng Nguyên lão gia cự tuyệt ta mười lần, tìm đủ mọi cách làm khó dễ, ta lại không thể mượn đủ số sính kim, đành phải ra tay...

hần thật sự không phải là người xấu!

Nguyên Sơ Chân mím môi, đôi mắt to trừng hần.

- Vì sao người lại muốn lấy ta?

Nàng giấu trong lòng vấn đề này rất lâu. Nàng nhớ là chỉ gặp hần vài lần, ấn tượng của nàng về hần chỉ là cái nghị lực bám riết không tha kia.

hần bị cha cự tuyệt nhiều lần mà vẫn đến cửa cầu thân như cũ. Tuy rằng thất bại, hần cũng chỉ cười khổ rồi lần sau lại nhe răng cười tiếp tục mò đến cửa cầu thân. Vì thế nàng cho rằng hần chẳng biết hai chữ thất bại viết thế nào, nghị lực phi phàm.

“Bởi vì ta thích nàng”. hần trực tiếp trả lời, mắt nhìn nàng cương nghị, vẻ mặt tràn đầy ý cười.

Dù lời nói của hần không hoa mỹ nhưng cũng khiến cho nàng nóng cả mặt. Nàng không rõ tại sao lại vì lời hần nói mà mặt đỏ tim đập, quật cường cái lại:

- Người thích ta, không có nghĩa là ta thích người nha!

- Lúc trước nàng có thích ta – Nhớ tới bộ dáng đáng yêu kia của nàng, bàn tay bé nhỏ nắm ngón trỏ hần không buông, ấn tượng khắc sâu hoàn toàn vào tâm trí – Từ hôm nay trở đi nàng cũng sẽ bắt đầu thích ta.

Nàng nhú chặt hai chân mày. Nam nhân này tự tin thái quá rồi, nàng hiểu kì không biết hần có thiếu sợi dây thần kinh nào không?

- Ta... ta sẽ không thích người – Cái miệng nhỏ của nàng chu cao, khuôn mặt nhỏ vì ngượng ngùng mà đỏ lên như một đóa hoa diễm lệ.

hần nhìn cái miệng nhỏ của nàng, môi chu lên thành một khối hồng nhạt nhô cao, làm cổ họng hần thêm thường nuốt nước miếng.

- Vì sao nàng không thích ta?

hần ra vẻ trấn tĩnh, nếu không phải ngại trong xe còn có Kim Đan Đan, chỉ sợ là hần đã sớm thưởng thức hương vị của nàng.

- Bởi vì... – Nàng ngẩng đầu, đảo mắt vài vòng, sau đó thốt ra lời nói có sức đả thương người – Hừ, các người đúng như cha ta đã nói, đều là một đám thổ phỉ. không thể đạt được cái gì đó liền dùng cách cướp đoạt.

- Ta không phải thổ phỉ - hần nhả nài giải thích, cũng muốn chứng minh mình trong sạch.

- Người chính là thổ phỉ - Nàng mắt hững hờ, lại quay sang Kim Đan Đan trước mặt - Nàng ta cũng thế! Các người đều là một đám thổ phỉ.

- Ta không phải - 'Nhà trai' vẫn rất nhẫn nại, rất phong độ thanh minh thêm một lần.

- Thổ phỉ, thổ phỉ, thổ phỉ... - Nàng giở tính trẻ con tranh cãi âm ỉ, không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ thổ phỉ. Kim Đan Đan yên lặng cầm bàn tính bạch ngọc trên tay, mắt lóe lên tia hung ác, cái tay nhanh hơn cái đầu, muốn nhắm vào đầu Nguyên Sơ Chân mà đập vài cái.

- Tiểu thư - Hạng Duật nhanh tay ngăn cản hành vi hung hãn của Kim Đan Đan.

- Âm ỉ chết được!! - Tay trái Kim Đan Đan cầm bàn tính bị Hạng Duật giữ lại, nàng đổi bàn tính sang tay phải, đang định xoay ra ngoài...

- Người xem, người xem! Nếu không phải là thổ phỉ mắc gì nàng ta phải giận dữ như vậy.

Nguyên Sơ Chân ý có Hạng Duật chống đỡ, ở trước mặt 'cọp mẹ' thổ phỉ phì la hét...

- Hạng Duật, buông tay cho ta!! - Hai tay Kim Đan Đan đều bị Hạng Duật dùng sức chế ngự - Ta muốn cho nàng ta biết thổ phỉ là như thế nào!!

Mẹ nó! Kim Đan Đan nàng chính là người làm ăn chân chính, hai chữ thổ phỉ sớm đã rời khỏi sinh mệnh nàng từ lâu. Nhưng Nguyên Sơ Chân tuổi còn nhỏ, không biết quan sát sắc mặt, còn dám đổ thêm dầu vào con 'cọp mẹ' đang cháy bùng bùng.

- Bà thổ phỉ! Thổ phỉ, thổ phỉ, một nhà các người đều là thổ phỉ...

Hạng Duật tuy rằng vì phải bảo vệ nữ nhân yêu quý của mình mà kiềm chế hai tay Kim Đan Đan, nhưng vẫn e dè nàng là nữ nhi, lại là lão bản (ông chủ, bà chủ) nên không quá mạnh tay, không dám làm tổn thương đến da thịt của Kim Đan Đan. Ba người đang giằng co, chợt xe ngựa xóc nảy lên một trận, thân thể Kim Đan Đan nhất thời nghiêng ngã. Vì hai tay bị Hạng Duật giữ chặt, nàng không thể tự mình giữ thăng bằng, nhất thời ngã về bên phải, bàn tay phải cầm bàn tính bạch ngọc cứ như vậy chuẩn xác bay tới cái trán của Nguyên Sơ Chân.

- A!!

Nguyên Sơ Chân ôm cái trán của mình, cũng bởi xe ngựa đột nhiên xóc nảy chuyển hướng khiến nàng càng đau đớn hơn, thân thể nghiêng trái ngã phải, cuối cùng đập gáy vào tấm ván gỗ phía sau.

âm thanh 'Bịch' một tiếng phát ra thật lớn. Nháy mắt, trước mặt nàng là một mảng tối đen, không kịp kêu đau thân thể liền xụi lơ như con búp bê vải.

Nghe Nguyên Sơ Chân hét chói tai, Hạng Duật vội vàng buông tay Kim Đan Đan ra, ôm lấy thân thể mềm nhũn đã mất đi ý thức của nàng.

- Tiểu Sơ Chân?! - hần lo lắng kêu tên nàng, cánh tay gắt gao ôm lấy thân thể mềm mại.

Kim Đan Đan ổn định chính mình, thấy con nhóc âm ỉ chết người kia ngất đi, cười lạnh một tiếng. Ngất đi càng tốt!!

Kim Đan Đan đưa mắt nhìn Hạng Duật chăm chăm, làm cho hắn thực sự rất bất mãn.

Kế tiếp nàng nói:

- Liêm Thiên Hạo, lái xe ngựa đi!

Sau đó, nàng khoác thêm lớp áo gấm lên người, lỗ tai nay đã tạm thời yên tĩnh.

Giường lớn nghe mùi gỗ lim. Đặc biệt là cái giường này nằm ngay giữa gian phòng, bốn cột giường được phủ lớp màn sa liêm trong suốt rũ xuống. Trong phòng lượn lờ sương trắng mang một mùi hương thơm ngát. Nàng sờ sờ cái gáy đau nhức, phát hiện có một cục u nhỏ sưng lên, ấn xuống hơi đau nhưng không có trở ngại gì lớn.

Vì thế nàng xuống giường, mang hài, muốn xem xem mình đang ở nơi nào.

Nơi này bài trí không giống nhà của người thường. Trang hoàng hoa lệ như vậy khiến nàng tò mò nhìn đông sờ tây.

Quái!! Nàng nhớ chính xác là mình bị đám thổ phỉ bắt cóc, sau đó bởi vì xe ngựa xóc mạnh mà đập đầu ngất đi... Vậy giờ nàng đang ở đâu??

Nguyên Sơ Chân nhú mày nhìn bốn phía, không thấy mấy kẻ thổ phỉ kia đâu.

- A - Nàng kêu lên một tiếng - Sao ta không thừa dịp này chạy trốn khỏi đây.

Khuôn mặt tròn nhỏ nhắn cười tươi, nàng nhắc váy đi nhanh ra cửa. Cửa vừa mở, nàng đã bị cảnh tượng xung quanh làm cho giật mình.

Đập vào mắt nàng là một hòn non bộ hình vuông, nước trong chảy róc rách từ trên cao xuống tạo thành bọt nước, trong ao còn có mấy con cá chép an nhàn bơi lội.

Nàng nuốt nước miếng. Cảm thấy giống như mình đang lạc vào tiên cảnh, chẳng những có giả bộ sơn (núi giả), lưu thủy (hồ nước), chung quanh còn có đủ các loại cây anh đào, những đóa hoa kia rơi xuống hồ nước xuân, tạo thành một bức tranh Thủy mặc!

Nhưng nàng không có tâm trạng đâu mà thưởng thức cảnh đẹp này, trước hết rời khỏi đây đã rồi tính sau. Nàng không ngờ mình tránh vỏ dưa “bức hôn” lại gặp vỏ dưa “thổ phỉ”.

Nguyên Sơ Chân hạ quyết tâm muốn được tự do tại, hai chân vội vàng đi qua hồ nước chảy, muốn thừa dịp không ai phát hiện rời khỏi hiện trường.

Nhưng vừa đi không được vài bước, vai nàng bị ai đó vỗ vỗ. Nàng bị kinh sợ nhảy xa vài bước như con thỏ nhỏ. Quay đầu nhìn lại thấy một gương mặt trắng nõn xinh đẹp hiện ra:

- Á! Thổ phỉ bà! - Theo bản năng, Nguyên Sơ Chân hô lên.

Kim Đan Đan nhú mày, tiểu cô nương này đúng là không hiểu chuyện, ăn nói quá đáng như vậy!

Nàng không phải thổ phỉ, nàng ta lại cứ mở miệng ra là thổ phỉ, ngậm miệng lại là thổ phỉ.

- Nếu như ngươi muốn mặt của người nhiều lỗ như cái bao thì cứ tiếp tục nói như thế đi.

Khóe miệng Kim Đan Đan nhô cao, hai mắt lóe lên tia hung ác, tay nhỏ không ngừng vẫy vẫy ‘hung khí’, ý nói nàng không hề nói đùa.

Hồ ra khỏi rừng sẽ bị “thổ phỉ” khi dễ! Nguyên Sơ Chân biết kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Kim Đan Đan này không phải là kẻ chỉ biết đe dọa ngoài miệng.

- Người.... Người mau thả ta ra - Tuy rằng nàng sợ Kim Đan Đan nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí phản kháng - Bằng không cha ta nếu tìm đến quan phủ báo án, các người hết thấy đều lãnh án tử.

Nguyên Sơ Chân hừ hừ thở, chuyển sang hù dọa nàng.

- Chắc! - Kim Đan Đan khinh thường - Kim Sa thành không phải do Hoàng đế Trung Nguyên quản, ngay cả Bắc Man Đại vương cũng nể mặt cha ta ba phần, người cho rằng Thượng Quan phủ có thể hù được ta sao?

Ngữ khí của nàng ngập tràn kinh thường, xem ra chẳng đem bất cứ kẻ nào bỏ vào trong mắt.

- Nơi này là Kim Sa thành?

Gương mặt nhỏ nhắn của Nguyên Sơ Chân phớt xanh mướt. Tuy rằng Ngọc Châu thành cách Kim Sa thành không xa nhưng nàng nghe nói bốn phía trăm dặm của Kim Sa thành đều là sa mạc đá sỏi, nàng mà muốn chạy trốn khỏi Kim Sa thành này nhất định phải băng qua hoang mạc đầy cát vàng kia. Chỉ sợ mình còn chưa kịp đến Ngọc Châu thành đã bị lạc mất trong hoang mạc rồi.

- Đúng vậy! Người đang ở Kim Bảo trang thuộc Kim Sa thành, cũng chính là địa bàn của ta - Kim Đan Đan cười xinh đẹp - Từ nay trở đi, người phải ở đây, mọi việc ăn uống lớn nhỏ ta đều có thể tiếp đãi người.

Chỉ cần Nguyên Sơ Chân phát huy công năng “chiêu tài” như lời đồn, nàng hẳn sẽ đối đãi tiểu cô nương này như công chúa, thậm chí như nương nương trong cung.

- Ta không cần!! Ta không muốn ở lại với những kẻ trộm cướp! Ta muốn về nhà!

- Hừ! - Kim Đan Đan hừ lạnh một tiếng - nói nghe hay vậy, không phải ngươi vì không muốn gả cho Trần đại thiếu mà đào hôn sao?! Lần này ngươi đi về cũng không thoát khỏi vận mệnh gả vào Trần gia, chi bằng ở đây gả cho Hạng Duật.

- Ta... ta cũng không muốn gả cho hắn...

Nhắc tới Hạng Duật, gương mặt của nàng hơi đỏ lên, nhưng không có cách nào phân cao thấp với Kim Đan Đan nhanh mồm lẹ miệng này.

- Chuyện này không phải do ngươi quyết định! - Kim Đan Đan cười càn rỡ, giống như hết thảy đều nằm trong kế hoạch của nàng - đã bước chân vào địa bàn của ta, ngươi đừng hòng rời khỏi. Tốt nhất hãy ngoan ngoãn nghe lời ta.

Tuy nói tính tiền là việc nàng làm giỏi nhất, nhưng chinh người cũng là việc nàng hứng thú nhất. Trong lời nói vừa rồi khẳng định nàng không hề đùa giỡn.

- Ngươi... ngươi - Nguyên Sơ Chân bị ép đến đường cùng - Ta chết cũng không gả cho Hạng Duật.

- Haha - Kim Đan Đan cười lạnh, giống như lời nói của Nguyên Sơ Chân trước mặt chỉ là lời của một đứa trẻ không đáng tin - Nếu ta để ngươi được toại nguyện, ba chữ Kim Đan Đan ta đây sẽ viết ngược lại.

Bà thổ phỉ gắng giọng hung ác, khiến Nguyên Sơ Chân không khỏi rùng mình. Nàng lại chọc giận bà thổ phỉ này sao?!

Kim Đan Đan quyết định không tiếp tục nói lời vô nghĩa với tiểu cô nương này nữa, ra lệnh cho nô bộc tiến lên bắt nàng. Nháy mắt, Nguyên Sơ Chân trái phải bị bao vây, không thể trốn thoát, càng không thể rời khỏi Kim Bảo trang nửa bước, chỉ có thể giống như con gà con chó bị làm thịt, con heo con chó chủ xử lý...

Huhu, rốt cuộc nàng đã làm gì sai mà phải rước lấy đám hung thần gian ác này vào người thế này!!

- Ừm... ừm...

Nguyên Sơ Chân không ngờ Kim Đan Đan lại bỉ ổi như vậy, trói nàng lại, buộc nàng bắt đắc dĩ phải tuân theo. Kim Đan Đan sai nô tì cởi quần áo nàng, bắt nàng mặc y phục tân nương, đội mũ phượng. Trong một ngày nàng lại bị gả đến hai lần... Thực là vô nhân đạo mà!! không những trói nàng, còn nhét khăn lụa vào miệng nàng, đưa nàng đến Kim Bảo trang hoàn thành nghi thức bái đường.

Quá trình nàng và Hạng Duật bái đường đơn giản mà trang trọng, tân khách toàn là người của Kim Bảo trang. Mọi người đều đến góp vui, thật có không ít người đến chúc mừng Hạng Duật.

Người hưng phấn nhất tất nhiên là Hạng Duật, gương mặt cương nghị của hắn và đôi môi mỏng cười đến không khép lại được. Nguyên Sơ Chân bái đường xong thì bị quăng vào tân phòng. Hai tay hai chân vẫn bị trói như cũ, không thể chạy trốn. Nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên giường, chờ đợi thời gian từng khắc từng khắc trôi qua.

không biết qua bao lâu, cửa tân phòng chậm rãi mở ra. một thân hình mảnh khảnh bước vào trong tân phòng, nụ cười gian xảo trên mặt nàng dường như không hề có chút ý tốt nào.

- Ừm.... Ừm!!! - Sơ Chân nhìn thấy Kim Đan Đan liền kháng nghị, thân thể không ngừng vặn vẹo.

- Nhóc con, đừng kích động - Kim Đan Đan cười đến gian ác - Ta là quý nhân của ngươi, ngươi đừng làm như nhìn thấy kẻ thù vậy chứ!

- Ừm.... Ừm... - Sơ Chân tức giận dậm chân, đôi mắt trừng lớn.

- Chậc! thật không biết phải trái mà! - Kim Đan Đan cười lạnh bước đến chỗ nàng kéo khăn lụa trong miệng nàng ra.

“Bà thổ phỉ! Mau thả ta ra... Vừa nói được, Nguyên Sơ Chân lại nhanh chóng ồn ào.

- Mẹ nó! Người nghe không hiểu tiếng người à? Ta có danh có họ. Họ Kim tên Đan Đan!!

Tiểu nữ nhân này đúng là không đáng yêu chút nào, cứ phải sửa lại nhiều lần. Chẳng lẽ nàng ta không hiểu tiếng người sao? Được rồi! Nghe không hiểu tiếng người, không biết phân biệt phải trái đều bỏ đi. Giờ nàng phải làm người tốt, thay Hạng Duật xử lý phiền toái nhỏ này, để sau này hắn không nói lão bản này keo kiệt, một phần đại lễ cũng không đưa.

- Mau thả ta ra... - Nguyên Sơ Chân toàn thân cao thấp giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ quật cường.

- Câm miệng.

Ầm ỉ chết đi được. Kim Đan Đan tiến lên, tay nhỏ bé kiểm chặt Nguyên Sơ Chân xuống dưới, tay kia từ bên hông lấy ra một viên thuốc nhỏ màu đỏ sậm.

- Ừm... ừm.. Người tính độc chết ta? - Huhu cái bà thổ phỉ dã man này muốn đầu độc chết nàng.

- không, là ta đang giúp người.

Kim Đan Đan khinh thường trả lời. Nàng thật không hiểu cái đầu của tiểu cô nương này nghĩ gì nữa. Nàng đã cầu xin mẫu thân rất nhiều lần, mới xin được tình được chuẩn bị cho đêm tân hôn này.

Đây là tình được mà nữ nhân Bắc Man tộc dùng trong đêm tân hôn, nghe nói có thể giảm bớt sự đau đớn của lần đầu tiên động phòng. Còn có khả năng khiến cho một tiểu cô nương ngây ngô trở thành một nữ nhân biết chủ động theo bản năng, thăng hoa trong lạc thú khuê phòng.

Ngay lúc Nguyên Sơ Chân má miệng, vừa vận khiến Kim Đan Đan quăng viên thuốc vào trong miệng nàng.

- Ừm ừm... - Nguyên Sơ Chân muốn phun viên thuốc ra nhưng không được, nàng bị tay của Kim Đan Đan vỗ vỗ, đem viên thuốc kia theo nước bọt nuốt xuống.

- Người xấu, người xấu.... Người nhất định là muốn thuốc chết ta!! - Nguyên Sơ Chân oa oa kêu to, gương mặt nhỏ nhắn dần ửng đỏ.

Kim Đan Đan lười nói chuyện với kẻ ngu ngốc này. Vẫy vẫy tay chuẩn bị rời khỏi tân phòng.

- Ta lười phân bua với đứa con nít nghe không hiểu tiếng người này, đợi qua ngày mai đi, người sẽ cảm tạ ta!

Tiểu ma nữ lạnh lạnh bỏ lại một câu, sau đó phất tay áo tiêu sái rời đi, làm cho người ở trong phòng không ngừng gào rống, hét chói tai.

Đáng chết! Đáng chết!! Nguyên Sơ Chân chưa từng tức giận như thế này bao giờ, chưa từng có người nào đối xử với nàng vô lễ như vậy. Bà thổ phỉ này rốt cuộc muốn ép nàng đến mức nào mới bằng lòng thả nàng về nhà đây? Hơn nữa, căn bản nàng không biết bà thổ phỉ kia đã cho nàng ăn cái gì?! Có phải là loại thuốc “thất nhật đoạn trường” mà giang hồ đồn đãi hay không? Sau khi ăn vào, nàng sẽ ngoan ngoãn trở thành con rối của bà thổ phỉ, sau đó bảy ngày sẽ thổ huyết mà chết?!

Nàng khóc lóc thảm thiết, đứng ngồi không yên. Nàng mơ hồ cảm thấy cơ thể mình có một dòng khí âm chạy tán loạn. Càng lúc nàng càng cảm thấy trong cơ thể như có lửa, chậm rãi thiêu đốt từ bên trong.

Bà thổ phỉ kia rốt cuộc là đã cho nàng ăn cái quái gì thế này?! Bây giờ được hiệu đã phát tác rồi sao?! Sao lại nhanh như vậy...?

Huhu... Có chết nàng cũng muốn chết một cách xinh đẹp nha.

Tuy rằng nàng bốc đồng đào hôn, nhưng nàng rất muốn gặp lại cha mẹ! Huhu nàng không muốn đi gặp Diêm Vương đâu... Ai cứu nàng với...

3. Chương 3

không biết qua bao lâu, hơi thở của Nguyên Sơ Chân bắt đầu dần dập, đầu óc cũng ngưng hoạt động, không thể suy nghĩ gì.

- Ừm... – Nàng cắn cánh môi, tứ chi mềm nhũn như không có tí sức lực nào. Nóng quá... Nàng nỉ non, thân mình nhỏ nhắn nằm nghiêng trên giường êm, thời gian trôi qua, cổ họng ngày càng nóng rát.

Lúc này nàng không ngừng le lưỡi liếm lấy cánh môi, thân thể mềm mại xinh đẹp như con sâu lông nhẹ nhàng mấp máy, toàn thân như có ngàn con kiến cắn khắp cơ thể.

Hai chân dưới váy không ngừng cọ xát, hoa viên tư mật cũng hơi rục rịch. Nàng không thể hình dung được loại cảm giác ngứa ngáy này, hình như là từ trong cơ thể xông xao tràn ra ngoài, mặc cho nàng nhịn thế nào cũng không có cách khắc chế loại cảm giác ngứa ngáy này tiếp tục khuếch tán khắp cơ thể.

Mãi đến khi cửa tân phòng lại được mở ra, nam nhân điềm tĩnh đi đến bên giường nàng. Hạng Duật nhắm mắt, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng bừng, thân thể xinh đẹp cuộn lại như con mèo nhỏ không ngừng vằn vẹo.

Vì sợ nàng gãy dựa quá mức, khiến cho dây thừng trên người làm nàng bị thương, hần vội vàng mở trói cho nàng.

Ngay khi cởi trói xong, nàng không còn tí sức lực nào ngã vào lòng hần, ngực không ngừng thở dốc:

- Nóng quá... ừm... - Thân thể nàng mềm mại như nước, trực tiếp nhào vào lòng hần - Ta khát...

Vừa nghe thấy nàng kêu khát, hần lập tức đến bàn rót một chén nước cho nàng, lại phát hiện chỉ có rượu hợp cần chứ không có nước. Những lúc thế này thì đành phải có gì uống nấy thôi.

hần đưa ly rượu lên môi nàng. Nàng vội vàng uống cạn, muốn nhanh chóng làm mát cổ họng khô nóng. Chén rượu bị uống đến không còn một giọt, nhưng nàng vẫn cảm thấy cổ họng nóng như cũ.

- Giúp... giúp ta...

Ngay khi chạm vào da thịt hần, cảm xúc mát lạnh kia khiến nàng không tự chủ dán vào người hần.

- Nàng làm sao vậy, nương tử? - hần đặt cái chén sang một bên, bàn tay nâng gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng lên.

-Ta nóng quá - Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, thân thể mảnh mai không ngừng cọ xát vào người hần - Nóng, nóng quá...

Nàng nóng đến mức muốn tan chảy, vì sao hần còn không chịu giúp nàng nghĩ cách?

Gương mặt nhỏ của nàng cứ cọ cọ vào lòng bàn tay hần, cảm giác thô ráp phảng phất trên má lại làm nàng thoải mái.

hần nhíu đôi mày rậm, nhìn khuôn mặt đỏ rực cùng với thân thể đang gãy dựa, lộ ra phần da thịt trước ngực cũng đỏ ửng quấy dị như vậy.

- Vừa rồi ai đã tới đây? - Nhìn dáng vẻ của nàng giống như bị người khác hạ được.

- Thổ phỉ... Bà thổ phỉ... - Nàng chu cái miệng nhỏ, cánh môi không ngừng bị lưỡi nàng liếm ướt - Nàng ta tới... Ép ta ăn một viên thuốc... sau đó... Sau đó ta bỗng trở nên kì quái...

hần kinh hãi, tỉ mỉ xem kĩ toàn thân nàng.

- Hu hu hu... -Nàng vì thân thể nổi lên biến hóa kì quái, cả người như bị lửa thiêu đốt - Ta rất khổ sở! Ta muốn chết đẹp một chút có được không?

- Nàng sẽ không chết! - hần vỗ về cái trán của nàng, phát hiện nàng thật có nóng lên một chút, toàn thân trên dưới đỏ ửng. Nhìn thôi cũng biết là Kim Đan Đan ép nàng ăn tình dược.

- Nhưng ta rất khó chịu - Nàng mềm mại tiến vào lòng hần, ở trong ngực hần không ngừng cọ xát - Người có thể giúp ta không?

Mặc kệ nàng kẹp chặt như thế nào, hoa viên tư mật vẫn cứ tiếp tục tiết ra dịch thủy...

hắn kéo nàng vào lòng. Bộ dạng chủ động quyến rũ của nàng khiến hắn cũng bắt đầu tâm xuân nhộn nhạo.

- Nóng quá... - Nàng không ngừng nỉ non, cánh môi như đóa hoa giữa hoang mạc, tìm kiếm môi bạc của hắn chạm vào.

hắn không ngờ rằng con thỏ nhỏ này lại chủ động như thế. Nàng có ý muốn hút nước bọt trong miệng hắn, dùng đầu lưỡi ngây ngô tách môi hắn ra, chui vào trong miệng hắn. Lưỡi nàng quần quít lấy đầu lưỡi hắn, lại bị hắn đổi khách thành chủ, khiêu khích ngược lại.

- Ừm... - Nàng hừ nhẹ, thân thể nhỏ bé nhanh chóng ép sát hắn đến không có một kẽ hở.

Lưỡi hắn thưởng thức dịch thơm ngọt của nàng, vừa có chút hương vị của nữ nhân thành thực, lại vừa có chút tư vị ngây ngô.

Cả hai quần quít đến khó chia lìa, nuốt lấy nước bọt của đối phương, lại ngẫu nhiên lấy môi của nhau.

- Ừm... Ừm....

Nàng kêu nức nở như con mèo nhỏ, âm thanh có vẻ như thoải mái. Nàng thở hổn hển, tình được trong cơ thể đang phát tác khiến toàn thân như đang trong lò lửa của nàng nay được làm mát.

hắn hôn kịch liệt làm cho nàng mê loạn. Đầu lưỡi hắn trong miệng nàng không ngừng đảo quanh, mà nàng lại không kịp đáp trả hắn. Nàng đương nhiên không hiểu làm thế nào để đáp trả, chỉ làm theo bản năng, cùng với sự dẫn dắt của hắn.

- Nóng quá!

Nàng rời khỏi môi hắn, đôi mắt nóng rực nhìn hắn, gương mặt nhỏ hồn nhiên tràn ngập vẻ quyến rũ. Hắn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, tay cởi bỏ mũ phượng, môi bạc lại lần nữa hôn lên cánh môi nàng, lòng bàn tay nhẹ nhàng giữ lấy gáy trắng nõn, dọc theo gáy đi dần đến giữa xương quai xanh, bàn tay to tham lam luồn vào vạt áo trong, kéo áo xuống đến đầu vai, lộ ra một mảng da thịt ửng hồng. Cái yếm bảo vệ đôi nhũ tròn đập vào mắt, kích thích nhãn quang của hắn.

- Giúp ta... Ta nóng... - Thấy hắn quá mức thông thả, bàn tay nhỏ bé đè cổ hắn, tự mình tháo dây thắt lưng.

hắn nhìn nàng chủ động, vẻ mặt như không thỏa mãn, khoe môi cong cong. không ngờ nương tử hắn lại khẩn cấp như vậy, muốn cùng hắn mây mưa đến vậy sao?

Vậy hãy để cho đại sói hoang liếm liếm cái miệng tham ăn... ăn luôn nàng!!

4. Chương 4

Tay hắn mang theo hơi thở xâm lược, ôm lấy nhũ hoa bên trái, dùng ngón tay mân mê đỉnh nhũ hoa. Tay còn lại len lỏi vào đóa hoa mật, ngón tay tìm kiếm hoa hạch, dùng sức xoay vòng. Bên dưới bị kích thích, nàng không tự chủ vươn người dậy, miệng khẽ hừ hừ than nhẹ, hai mắt khép hờ.

Nàng dường như rất hưởng thụ sự trêu chọc của hắn, phối hợp với động tác của hắn, bộ ngực lắc lư theo nhịp, đóa hoa giữa hai chân càng ngày càng ẩm ướt. Nàng không hiểu nổi tại sao khi ngón tay hắn âu yếm lấy nơi riêng tư của nàng, lại khiến thân thể nàng trở nên vô cùng khô nóng.

Da thịt bị tay hắn đụng chạm giống như bị đốt cháy, tuy rằng càng khiến nàng tê dại, nhưng so với tự mình sờ thì đỡ thống khổ hơn nhiều. không biết tay hắn có phép thuật gì mà có thể trấn an được thân thể đang ngứa ngáy khó chịu của nàng.

- A... ừm...- Hơi thở của nàng ngày càng nặng nề, dần dần trở nên dồn dập, hai tay buông cái chặn ra, tự mình xoa bóp bộ ngực.

Hoa hạch xinh đẹp bị hấn vuốt ve, xoay tròn, kích thích, càng khiến nó trở nên cứng rắn, màu sắc hồng nhạt cũng bắt đầu ửng đỏ.

- A... a...- Toàn thân nàng như bị thiêu đốt, nóng đến cực hạn. không rõ là do thuốc phát ra từ trong cơ thể hay do hấn châm lửa từ bên ngoài. Nhưng mặc kệ là từ trong ra ngoài hay từ ngoài vào trong, sự khiêu khích của hấn làm cho hoa dịch trong suốt trắng mịn theo cửa huyết không ngừng tràn ra ngoài, làm ướt cả tay hấn.

Vì ngửi được mùi hương hoa dịch của nàng, hơi thở của hấn ngày càng nặng nề, ngón tay cũng không còn khách khí nữa, thẳng vào trong xâm nhập hoa huyết nàng.

- Híc, a... - hấn cảm nhận rõ thân thể nàng run lên, vách tường hoa nhanh chóng mút lấy tay hấn. Vào được phân nửa cảm giác được vách tường bên trong ấm áp nhẵn mịn, hấn không nhịn được lay động ngón tay.

- Á!! Ừm... - Nàng khấn thương lên tiếng - Người... Aa...

- Gọi ta là Hạng Duật, là phu quân của nàng, nàng đời này đều là của ta.

Tay kia rời khỏi nhũ hoa nàng, chỉ còn ngón giữa đang ở bên trong nàng xoay tròn.

- Hạng Duật... Hạng Duật... - Nàng lần đầu kêu to tên của hấn - Hạng Duật a...

Hơn nữa cứ lặp đi lặp lại.

Tay hấn dùng lực thêm một chút lại càng dẫn nhiều mật dịch chảy ra ngoài hơn, càng khiến ngón tay hấn thêm dễ dàng vào sâu bên trong. Nàng cắn chặt môi, chịu đựng kích thích hấn mang đến.

- Tiểu oa nhi, nàng ra nhiều thật...

hấn lại nhét thêm vào một ngón tay, bắt chước động tác giao hợp ra vào cửa huyết.

- A.. ừm... - Nàng không cách nào ngăn tiếng kêu của mình, âm thanh phát ra nghe như giai điệu động tình.

Nhưng trêu chọc nàng như vậy làm sao có thể làm hấn thỏa mãn. Tay kia của hấn mò lên phía trên ôm lấy hai tiểu bánh bao trắng nõn, rất đàn hồi.

Đầu ngón tay hấn cũng nhẹ nhàng vờ vờ lấy nhũ tiêm, khiến nó càng thêm cứng rắn, nhan sắc tiểu cô nương trong lòng so với trí tưởng tượng của hấn còn hấp dẫn hơn rất nhiều, quả thật làm người khác phải mê muội.

- Ta muốn nhìn nàng tự thỏa mãn mình.

- Đồ xấu xa - Nàng nức nở - Người bắt nạt ta...

- Ta nghĩ nàng như vậy sẽ rất đẹp - hấn cố ý tách hai chân nàng ra - Nàng xem, ướt đến như vậy, còn không chịu dùng tay nàng sờ thử xem...

hấn cầm tay nàng đụng chạm vào u cổ ướt đẫm, làm toàn thân nàng tê dại, nhưng không có cách nào rút tay mình lại..

- Xuống dưới chút nữa - hấn rất xấu!! Phà phà khí nóng vào tai nàng dụ dỗ - Ta biết đó là chỗ mẫn cảm của nàng.

- Hừ...

Nàng than nhẹ, tay phải tách hai cánh hớ, ngón tay đi vào chỗ lõm xuống bên dưới, nơi đó đúng là nơi mẫn cảm của nàng, nàng cảm nhận được mật dịch từ chỗ đó tràn lan ra ngoài.

- Ta chưa nói ngừng, nàng không được ngừng lại đâu đấy -hấn một bên dùng miệng mút lấy nhũ hoa bên này, bên kia không ngừng xoa nắn, đùa bỡn nhũ hoa còn lại.

- Aa... - Bàn tay này không ngừng chà đạp hoa hạch của mình, tốc độ mỗi lúc một nhanh. Từng đợt khoái cảm đánh úp lại làm mật dịch xuất ra không ngừng.

- A... ừ... ừm... thật thoải mái... -Giọng nàng bắt đầu run rẩy.

- Tiếp tục đi.

Tay hắn chụp lấy tay nàng, cố ý hỗ trợ tốc độ cho nàng. Khoái cảm bao phủ toàn bộ cơ thể nàng, nàng nhất thời không chịu nổi khép hai chân lại, nhưng lại bị hắn tách ra, tay hắn vẫn ép tay nàng tiếp tục không ngừng dao động giữa hai chân.

- Mới vậy đã không chịu được? - hắn nhếch môi cười hỏi nàng.

- A... không... không được... - Hai chân nàng không ngừng co duỗi, toàn thân vận vẹo, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Cao trào ập đến làm nàng điên đảo, tay hắn vẫn cứ tiếp tục giầy vò nhụy hoa mẫn cảm của nàng không buông tha, khiến nàng chỉ có thể đứt quãng rên rỉ, không thể chống đỡ.

Thấy nàng vận vẹo khó chịu, hắn không đành lòng trêu chọc nàng quá mức, đành buông tay nàng ra để nàng nghỉ một chút.

Nàng thở hổn hển, dựa vào ngực hắn nghỉ ngơi, dưới thân vẫn tiếp tục tiết dịch, không những đau trong mà ngay cả tay nàng cũng toàn là dịch ái.

hắn cầm tay nàng, không chút do dự đưa lên miệng mút lấy.

- A? - Nàng hoảng sợ, trợn mắt lên nhìn hắn - không... không được...

- Vì sao không được? - hắn khẽ cười, tiếp tục bỏ đầu ngón tay của nàng vào miệng mút chặc chặc - Những thứ này đều là của nàng...

- Hư hỏng! - Nàng cúi đầu xấu hổ, mút hết 5 đầu ngón tay của nàng, mắt hắn càng thêm thâm trầm.

- Nàng ngọt ngào đến mức làm ta không thể khống chế.

Nàng còn chưa kịp phản ứng lại, tay hắn đã len lỏi đến hoa tâm của nàng, mặc kệ hai chân nàng khép lại kháng nghị, ngón tay chui thẳng vào trong cửa huyết.

- Ừm... Đừng như vậy...! - Nàng nhăn mặt, cơ thể bắt đầu run rẩy.

- Ta sẽ làm nàng thoải mái hơn nữa... - hắn xoay người nàng đối diện với hắn, đem dục vọng nóng bỏng của mình đặt trước vòng hông đầy đặn.

Vách tường bên trong vừa nhanh vừa chặt, chất lỏng không ngừng xuất ra làm cho tay hắn càng dễ thâm nhập.

Nàng muốn né tránh đụng chạm của hắn, cái hông lui lui về phía sau, lại càng cảm thấy có cái gì đó nóng nóng chọc vào hông nàng. Nàng bất an vận vẹo cái hông trắng nhỏ, làm cho hắn nhận không được gầm lên một tiếng.

thật đúng là tiểu yêu tinh mà!! không hay không biết cứ như thế khơi mào ham muốn của hắn, làm dục vọng của hắn càng mãnh liệt. Nhận xuống sự khó chịu của mình, hắn nhét thêm một ngón tay vào trong hoa huyết của nàng, mục đích là để cho nàng quen với cảm giác có dị vật xâm nhập.

- Á... Cảm giác... Rất... Rất kỳ quái... - Nàng bắt lấy tay hắn, thân thể càng lúc càng không giống như là của nàng nữa rồi. So với chuyển động khiến nàng tê dại kia, khoái cảm chậm rãi này đem nàng đến vực sâu không biết tên.

- Cách này có phải kích thích hơn không? - hắn khẽ cắn vành vai mượt mà của nàng, bàn tay còn lại chồm lên tiểu bánh bao đầy đặn của nàng mân mê.

- Á... thích... - Nàng hét lên, âm thanh trở nên kiều mị - Có hơi đau... Nhưng ta nóng quá...

hắn nhíu mày, lại cho thêm vào một ngón tay, 3 ngón tay thâm nhập vào trong hoa kính làm nàng thổn thức kinh ngạc, chưa bao giờ nàng bị dị vật nào thô trưởng đến vậy xâm nhập. Nàng không nhận được muốn nhồm đậy, cái hông cũng thuận thể đồng đưa. Thấy nàng chủ động chào đón ngón tay hắn, hắn thả chậm tốc độ, thông thả ma sát qua lại trong u huyết của nàng.

Các ngón tay kích thích khiến nàng không chịu nổi cong người lên. Tốc độ hắn nhanh dần, dục vọng của hắn cũng không muốn tiếp tục nhịn nữa, dùng sức cạ cạ vào khe hông nàng.

- A... ừm...

Tiếng rên của nàng lúc này đậm mị động lòng người, khí lực trên người nàng bị hắn hút sạch, toàn thân nhũn như nước, không thể cự tuyệt bất cứ xâm nhập nào của hắn. Thấy đáng vẻ nàng càng ngày càng đậm đăng, đột nhiên tay hắn rút ra khỏi cơ thể nàng.

- Á... dừng... dừng rồi đi - Nàng mở to đôi mắt động nước nhìn hắn.

Nàng xoay người, đôi tay nhỏ ôm lấy ngực hắn. Khóe môi hắn khẽ nhếch, tiểu oa nhi này xem ra đã bị hắn biến thành tiểu dâm đăng rồi.

- Muốn sao?

- Muốn! - Nàng dùng sức gật đầu - Giúp người ta đi mà...

Nghe nàng khẩn cầu, hắn nhanh chóng cởi bỏ quần mình, dục vọng ản nhĩn đã lâu được giải thoát hiện ra trước mắt nàng.

- thật lớn! - Nàng nuốt nước miếng, quan sát dị vật thô to nóng hổi kia, trên thân nó có nổi chút gân xanh, trông vô cùng hung ác...

- Rất muốn đúng không? - Hắn lôi kéo thân thể mềm mại của nàng ngồi vào lòng mình, vừa vặn để chính mình đối diện đôi nhũ trắng của nàng.

Nàng cắn môi, hít thở một chút, vật thô dài kia liền chà xát vào người nàng, làm nàng cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

- Muốn... - Nàng gật đầu. Cái eo nhỏ vặn vẹo bất an - Duật... cho ta.

Hắn ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng, thay đổi tư thế khóa chặt nàng trên đùi hắn. Dục vọng của hắn nhĩn đã lâu, hắn quyết định thẳng tiến một lần vào trong cơ thể nàng.

Hoa khẩu ngập tràn thủy dịch kia đang chờ hắn lấy lòng, vì thế hắn đỡ lấy nam căn, tách hai cánh hoa ra, dạo một vòng bên ngoài tiểu huyết.

Tiếp đến, hắn dùng sức thẳng lưng một cái, đẩy nam căn vào sâu trong hoa tâm của nàng.

- A... - Nàng cau mày, nam căn của hắn còn to hơn cả 3 ngón tay lúc nãy, xâm nhập vào trong tử cung nàng liền làm cho nàng cảm thấy vô cùng đau đớn.

- Kẹp chặt ta, tiểu oa nhi - hắn bảo nàng dùng sức kẹp chặt lưng hùm của hắn, hai tay nâng mông nàng lên.

Tuy rằng đau đến nhĩu mày, nhưng nàng rất nghe lời, dịch ái vẫn cứ thế tiết ra cọ rửa tử cung nàng, làm cho nam căn cương cứng dễ dàng ra vào.

- Ừm... ừm... - Nàng nâng hai tay đặt trên vai hắn, khuôn mặt nhỏ nhĩn ngưỡng cao.

Mỗi khi lưng hùm của hắn đâm thẳng vào trong nàng, cả người nàng cảm thấy như bị xé rách, nhưng vẫn có một cảm giác vui thích ngoài ý muốn, theo mỗi lần xâm lược của hắn, là mỗi lần nàng lại ngēnh hợ để nhanh tới cao triều.

Lúc đầu, nam căn thô to ra vào với tốc độ thông thả, mà vách tường thịt bên trong cứ ngày càng ẩm ướt, ngày càng găt dao cắn chặt lấy nam căn, làm cho hắn không chịu nổi, hung hăng nhĩi toàn bộ chính mình vào trong tử cung nhỏ bé, xô xuyên qua nàng, chà đạp hoa huyết nàng đến mức sưng đỏ.

- Ừm... ừm... ừ... - Nàng bắt đầu thích ứng dần với thiết nóng thô to kia, eo thon nâng lên theo từng động tác của hắn.

Trong cơ thể nàng, hắn rút ra chọc vào càng lúc càng nhanh, khiến nàng không thể dùng hai chân kẹp chặt lấy hắn. Thủy dịch trơn trượt phối hợp với nam căn khiến hắn càng dễ dàng chiếm lấy nàng xử nữ xinh đẹp, thắt lưng hắn tiếp tục đâm về phía trước tìm lấy khoái cảm.

- Duật... a... ừm... Cảm giác thật kỳ quái... - Tiếng rên của nàng so với lúc đầu trở nên đậm đăng hơn, vô cùng kiều mị.

Nam cắn trong cơ thể nàng không ngừng ra vào khiến nàng toàn thân run rẩy, cơ thể mẫn cảm nhanh chóng đạt cao trào. một lượng dịch lớn xuất ra gọi rửa dục vọng thô tím bóng loáng kia, làm nam nhân nào đó như phát điên. không ngừng đẩy nhanh tốc độ ra vào hoa huyết mềm mại.

Càng yêu nàng, khí lực của hắn càng thêm mãnh liệt. hắn phía trên dùng sức mút lấy đôi thỏ trắng của nàng, bên dưới cũng không ngừng dùng sức chọc vào hoa tâm, khiến nàng chỉ có thể gắt gao ôm lấy bờ vai hắn, dán bộ ngực mình vào má hắn.

- A... ĐỪNG... không được... – âm thanh nàng phát ra động lòng người, quanh quẩn trong phòng – không được nữa... a... a...

Nàng lớn tiếng hô to, loại cảm giác tê dại này khiến nàng toàn thân run rẩy. hắn có thể nhận thấy được tử cung nàng vội vàng co thắt, giống như có hàng ngàn cái miệng nhỏ đang gắt gao mút chặt lấy dục vọng nóng bỏng của hắn.

- Chờ ta, tiểu oa nhi... – hắn không để cho nàng nửa chừng bỏ lại hắn, vẫn như cũ kiểm chế thất lưng nàng, nam căn cực lớn tiếp tục chà đạp hoa huyết nàng.

- không... ĐỪNG... không được... – Cơ thể nàng co giật, muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn kéo lại vào lòng, chỉ có thể há miệng cắn một cái lên vai hắn.

không để ý nàng có sắp đạt tới cao trào nữa hay không, dục vọng của hắn vẫn tham luyện dừng đạo đang co rút mãnh liệt của nàng. Tốc độ rút ra đâm vào không thay đổi, rong ruổi rất nhanh trong đường mòn sâu thẳm của nàng làm cho hắn không thể khống chế chính mình.

- Sắp... Sắp rồi...

Nghe tiếng nàng nức nở, hắn càng yêu nàng say đắm, nam căn cứng rắn càng ngang nhiên cọ xát vách tường hoa. Nàng bao chặt lấy hắn không chút khe hở, hắn càng đâm chọc vào trong nàng, thủy triều xuất ra càng nhiều.

không biết qua bao lâu, trước mặt nàng bỗng tối sầm lại, hắn không ngừng ra vào càng mãnh liệt, cũng chẳng quan tâm nàng không đủ sức nhận lấy, ra sức chà đạp.

- Aaaa....

Cuối cùng, hoa huyết bên dưới cũng vui sướng tuôn ra ngoài cửa huyết một luồng dịch ấm. Mắt hắn trầm xuống, thừa dịp cả người nàng run rẩy, nhanh chóng thả chậm tốc độ rút ra chọc vào, sau đó thúc mạnh vật thô to còn ở bên ngoài một nửa của hắn lút cán vào trong.

Lý trí của hắn giờ phút này bay đi đâu mất. hắn cứ không ngừng nghỉ đâm sâu vào trong tiểu huyết nàng đòi lấy khoái cảm, mãi cho đến khi nàng thật sự mất đi ý thức mới thả lỏng chính mình phun tất cả bạch dịch nóng bỏng của hắn vào bên trong nàng. hắn ra đầy tràn bên trong tử cung nàng đến mức chảy ra ngoài cửa huyết...

5. Chương 5

Hai hàng lông mi cong dài khẽ run, ánh sáng mặt trời chói chang chiếu vào trong phòng.

Nguyên Sơ Chân từ từ tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ.

Nàng lật người, cái chần trên cơ thể mềm mại rớt xuống, da thịt trắng nõn không tì vết lộ ra.

Nàng vội vàng kéo cái chần lại, nhìn thấy toàn thân mình lỏa lồ, gương mặt tròn lập tức đỏ ửng lên.

Theo bản năng, nàng cố gắng hồi tưởng xem chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng vừa nghĩ tới, khuôn mặt nàng lại càng thêm đỏ ửng, nàng xấu hổ chui vào trong chăn. Lúc này không khí xung quanh nàng vẫn còn vương vấn mùi xạ hương mãnh liệt của hắc khiến cho nàng không có cách nào phủ nhận những hình ảnh đang dần dần hiện ra trong đầu.

Gương mặt cương nghị kia càng lúc càng hiện ra rõ ràng trong đầu nàng, dường như đã dần khắc sâu vào tâm trí nàng, làm cho nàng không có cách nào xóa nó đi được.

A!! Điều là do bà thổ phỉ kia! Nhất định là do thứ thuốc mà ả ta ép nàng ăn đã khiến cho nàng... khiến cho nàng...

Nàng cắn môi dưới, xấu hổ không dám nghĩ tiếp.

Đáng ghét! Nàng không hề nghĩ đến, bản thân mình không đào hôn được đã đành, trái lại còn rơi vào hoàn cảnh tiền mất tật mang như bây giờ. Nàng thở phì phì, nhìn khắp bốn phía, thấy quần áo mới đã để sẵn một bên, loay hoay mặc vào nàng mới phát hiện ra, bộ y phục này vừa vặn với nàng vô cùng.

Thừa dịp không có ai ở đây, nàng phải mau chóng tìm cách thoát khỏi bọn trộm cướp này.

Quyết định nhanh chóng, Nguyên Sơ Chân tùy ý cột mái tóc dài lên, vội vàng chạy tới cửa. Mở cửa ra, không thấy bất cứ người nào gác ở bên ngoài, nàng cúi đầu không muốn người khác phát hiện, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nhưng mà thần may mắn không mỉm cười với nàng. Vừa mới ra tới vòm cổng, nàng đã thấy một cô nương xinh đẹp xông tới trước mặt. Nàng muốn quay đầu tránh né nhưng không kịp.

- Đây! – cô nương xinh đẹp khí thế ngời ngời, toàn thân diện áo gấm, vừa nhìn đã biết thân phận bất phàm. thật xui xẻo! Nàng vốn tưởng mình may, không gặp bà thổ phỉ Kim Đan Đan kia, ai dè lại gặp ngay cô nương ‘lai giả bất thiện’ này.

(*) Thành ngữ Trung Quốc: Thiện giả bất lai, lai giả bất thiện có nghĩa là người tốt thì không đến, người đến lại chẳng tốt lành gì.

cô nương xinh đẹp nhú mày, đôi mắt đánh giá người trước mặt, phát hiện ra nàng ăn mặc không giống hạ nhân trong Kim Bảo trang.

- Người là ai? Sao ta chưa từng thấy qua người ở Kim Bảo trang này.

Nguyên Sơ Chân từ trước đến nay được mọi người trong nhà nâng niu trong lòng bàn tay, gặp phải kiểu chất vấn khó ưa này, nàng cũng không thích ra mặt.

- Thế người là ai?

- Nha đầu đáng ghét, bổn cô nương đây tên là Thành Hoan, là con gái của ngọc thương Kim Sa thành Thành Đại Hùng – Thành Hoan đồng dặc tự hào nói ra danh tính.

- À... – Nguyên Sơ Chân thở phào nhẹ nhõm, cũng may không phải thủ hạ của bà thổ phỉ kia, nếu vậy thì không cần lo – Ta có thể đi được rồi chứ?!

Thành Hoan nhú mày, nha đầu này hình như không coi nàng ta ra gì, thấy nàng ta mà chỉ sờ mũi một cái rồi đòi đi.

- không được đi – Thành Hoan đưa tay ra, kéo tiểu oa nhi xinh xắn trở lại – Ta hỏi người, tại sao người lại đi ra từ Tây viện của Hạng ca ca?

- Ta... – Nguyên Sơ Chân ấp úng, hai tròng mắt đen tròn đảo qua đảo lại – Vô tình đi ngang qua.

- Vô tình đi ngang qua? – Thành Hoan nhú mày. Tuy rằng hoài nghi nha đầu này trả lời không thành thật nhưng điều hiện nay nàng ta muốn biết nhất không phải tiểu cô nương này từ đâu tới – Được rồi! Ta hỏi người... Người đi qua Tây viện... có thấy nương tử mới gả cho Hạng ca ca tới qua không?

- Hả? – Nguyên Sơ Chân nhất thời sững sờ. Xem ra trước mắt Thành Hoan còn chưa biết nàng là ai, nàng vẫn còn cơ hội bỏ trốn – Chuyện này... Ta có thấy! – Bởi vì người đó là nàng chứ ai!

- thật sao? – Thành Hoan vừa nghe thấy liền giận đến nghiêng răng nghiêng lợi – Hạng ca ca thật sự đã thành thân? Nhưng ta chỉ mới đến Tuyền Phong thành thăm di nương mấy ngày...

Thành Hoan đã không có cách nào ngăn cản Hạng Duật thành thân.

Nguyên Sơ Chân nuốt ực nước bọt một cái, nhìn nét mặt Thành Hoan thay đổi nhanh như chớp khiến nàng không khỏi rùng mình.

Hu hu, người của Kim Bảo trang ai cũng đều rất đáng sợ. Đặc biệt là nữ nhân! Xem ra họ đều là những người không dễ trêu chọc đâu!

Thành Hoan tức giận giậm chân, sắc mặt hung dữ:

- Ta hận chết nữ nhân thành thân với Hạng ca ca!!!

Nàng cũng có muốn thành thân với Hạng Duật đâu! Nàng bị trói như một con rối, sau đó “không trâu bắt chó đi cày”, nàng bị bá đường với hấn chứ bộ.

Nàng không hề đồng ý gả cho hấn à nha! Nguyên Sơ Chân nói thầm trong lòng, chứ không có dũng khí nói ra miệng.

Khi Nguyên Sơ Chân định lặng lẽ rời khỏi Thành Hoan, vừa bước đi đột nhiên trên eo nàng có một lực mạnh tác động vào, đó là một cánh tay trắng kiện đang ôm lấy eo nàng.

-Aa! - Nàng nhát gan gào thét lên!

Tiếng thét chói tai này làm Thành Hoan chú ý, ngược mắt lên đã thấy tiểu nha đầu ở phía sau lưng mình đang bị ai đó ôm lấy, nàng giật mình mở miệng:

- Hạng... Hạng ca ca...

Hạng Duật thở bên tai Nguyên Sơ Chân, giọng nói dịu dàng như gió xuân:

- Nàng tỉnh rồi sao? Có đói không?

-Thả... Thả ta ra... – Nguyên Sơ Chân bị hấn ôm vào lòng, hai chân cách mặt đất chừng ba phân – Bại hoại! Xấu xa! Thỗ phi...

Thấy Nguyên Sơ Chân mãnh liệt giãy dụa trong lòng hấn, không những hấn không giận mà còn mỉm cười thỏa mãn:

- Xem ra tối hôm qua ta không khiến nàng mệt đủ nên giờ nàng mới còn khí lực giãy dụa như vậy.

Nghe hấn nhắc đến chuyện tối qua, từ đầu đến chân nàng đỏ bừng bừng.

- Người... nàng... – Thành Hoan khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ thân mật thể này làm nàng ta cực kỳ chướng mắt – Nàng chính là nữ tử đã thành thân với Hạng ca ca sao?

- Ủ - hấn thừa nhận, lại hào phóng chia sẻ niềm vui này với Thành Hoan – Tối qua ta vừa thành thân, nàng là tiểu thê tử của ta.

hấn đối với nàng là yêu thích đến không thể buông tay. Nguyên Sơ Chân giãy dụa, đồng thời cũng nhìn thấy ánh mắt căm hận của Thành Hoan, ánh mắt hung ác đó nhìn nàng chằm chằm. Huhu! Cho nàng xin đi, nàng chẳng làm gì nên tội hết! Cũng đâu phải là nàng tự nguyện muốn gả cho tên thỗ phi này đâu!!

- Thành cô nương, thứ lỗi cho ta không thể tiếp tục đón tiếp.

Trong mắt Hạng Duật chỉ có mỗi Nguyên Sơ Chân, đối với vẻ mặt u ám của Thành Hoan một chút cũng không để tâm. Thành Hoan xem như đã chào hỏi qua, Hạng Duật liền ôm Nguyên Sơ Chân rời đi.

Thành Hoan trừng mắt hung dữ nhìn Hạng Duật cùng Nguyên Sơ Chân rời đi, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Nguyên Sơ Chân bị đưa trở lại tân phòng của hai người. Nàng ngồi trên ghế quý phi, miệng nhỏ lẻ nhai:

- Người xấu... người xấu... !!

Hạng Duật cảm thấy hơi phiền, chỉnh nàg:

- Ta không phải người xấu, tên ta là Hạng Duật.

Nàng hừ một cái, không thèm nghe, bắt đầu khiêu chiến với hần.

- Thỏ phỉ!

- Ta là phu quân của nàng, tên ta là Hạng Duật.

Nàng càng cố chấp, hần càng kiên nhẫn sửa lại xưng hô của nàng. Vừa nghe đến hai chữ ‘phu quân’, gương mặt nàng đỏ ửng. Nàng muốn nói gì đó lại thôi, phồng mang trợn má lên như đứa trẻ đang giận dỗi vậy.

Mặc kệ nàng mắg hần thế nào, hần cũng chỉ trả lời hai câu kia: “Hạng Duật”, “phu quân”.

không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định là hần có ý đồ muốn tẩy não nàng, khiến cho nàng nhớ hai chữ đó, sau này cả đời khắc sâu vào trong tâm trí nàng không quên.

- Nàng đói bụng không? – hần mở hộp cơm trên bàn ra, bên trong toàn là món ngon mỹ vị và một ít điểm tâm ngọt.

- Ta không ăn – Nàng muốn thể hiện cốt khí của mình một chút, dù có chết đói cũng không thể ăn đồ ăn của thỏ phỉ.

- thật không muốn ăn sao? – Hạng Duật nhú mắ, nhìn bộ dáng không ngừng nuốt nước bọt đến đáng yêu của nàng.

- Ta... – Nàng nhìn đồ ăn, bụng cứ ọ ọ kêu vang. Nhưng nàng vẫn quật cường như cũ, kiên quyết không ăn – Ta muốn tuyệt thực kháng nghị! Cho đến khi ngươi thả ta ra.

Hạng Duật không hề tức giận, hai tay bắt đầu lấy thức ăn ra cho nàng.

- Nàng muốn đi đâu?

- Trời cao đất rộng, chỗ nào cũng có thể đi.

hần cười một tiếng, môi khẽ cong lên:

- thật sao? Vậy ta đi với nàng.

Nàng kinh ngạc, hai mắt mở to.

Nam nhân này... Có phải là đầu óc hần có vấn đề hay không? Đầu hần cứng như kim cương, mặc cho nàng nói thế nào, hần trước sau vẫn kiên trì theo ý riêng của mình.

- Người.... Da mặt ngươi thật dày!

Mặt nàng hồng hồng, không biết vì sao tim nàng vô cớ đập mạnh. Hơn nữa, nhìn gương mặt cương nghị, lại hơi cục mịch của hần, nàng bỗng có chút cảm thấy vừa mắt. Có phải là nàng đã bị hần bỏ bùa gì không?!

hần xới chén cơm chất đầy đồ ăn đẩy đến trước mặt nàng, dịu dàng chờ cho nàng chút mắ mũi.

Nàng nuốt nước bọt một cái, quyết định ăn trước rồi hãy nói:

- Hừ! Cái này là ngươi nắ nắ ta ăn đấy nhé! Chứ lẽ ra ta muốn tuyệt thực kháng nghị!

- Ủ, ta nắ nắ nàng ăn cơm – thật sự từ trong đáy lòng, hần cảm thấy nàng đáng yêu vô cùng, hần càng muốn cưng chiều nàng hơn.

Nàng cầm chén đũa lên, vùi đầu ăn cơm. Lúc nàng nuốt đồ ăn xuống, hần quan tâm rót cho nàng một ly trà, để nàng dễ nuốt cơm, miệng nàng đang nhai thức ăn còn không quên nói:

- Ta nói cho ngươi biết, ngươi phải nhanh chóng thả ta ra. Ta còn có rất nhiều việc muốn làm, ngươi không được nhốt ta ở lại đây, cản trở kế hoạch của ta.

- Nàng muốn đi đâu? - hấn không đáp ứng nàng nhưng cũng không cự tuyệt nàng- Muốn về nhà sao? Cũng được! Tốt xấu gì chúng ta cũng đã thành thân, bây giờ ta cũng nên về bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu.

hấn như đang muốn nói chỉ cần nàng muốn đi đâu hấn sẽ đi với nàng.

- Khụ khụ....

Suýt chút nữa thì nàng bị nghẹn cơm.

- Có phải là người cổ tình không hiểu không? Người bắt ta đi còn muốn cùng ta quay về Nguyên phủ sao? Người muốn bị tống vào đại lao à?

Chẳng lẽ hấn chỉ là một tên thô lỗ không biết tự ý thức được tình cảnh của mình ư?

- Chỉ cần nàng muốn đi bất cứ đâu, ta đều sẽ đi với nàng.

Cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, hấn cũng sẽ không tiếc, chỉ cần nàng ở cùng hấn.

Nàng cảm thấy phát hiện lúc hấn nói về mặt rất nghiêm túc không giống như đang nói dối. Tại sao hấn đối với nàng lại dịu dàng như vậy? Hơn nữa sự dịu dàng của hấn lại khiến cho nàng cảm thấy ấm áp.

hấn đối với nàng không giống như những người hay nịnh bợ ở bên cạnh nàng, cũng không giống những người mưu cầu lợi lộc gì đó ở chỗ nàng, mà là thật lòng yêu nàng, thương nàng.

yêu? hấn yêu nàng?!

Nàng chớp mắt mấy cái, lòng như bị một tảng đá lớn đập vào. yêu là như vậy sao? Cho nên nàng mới dào dạt không muốn thành thân với Trần đại thiếu... Là vì nàng không yêu Trần đại thiếu sao?

Mà hấn bởi vì yêu nàng nên mới nhiều lần đến nhà nàng cầu thân đúng không? Nàng hình như đã hơi hiểu ra ý nghĩa của chữ 'yêu'.

Nàng đối với hấn, cái tên thô lỗ này có cảm giác gì không? Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào con người đen thâm trầm của hấn, trong đôi mắt hấn vẫn đầy vẻ dịu dàng nhu tình.

- Ta... ta chán ghét người!!

Nàng phát hiện sự dịu dàng của hấn đang dần xâm chiếm trái tim nàng, làm cho nó không ngừng đập mạnh, khiến nàng không có cách nào đổi mặt.

- Ta yêu nàng! - Bàn tay của hấn lau đi vết dầu mỡ dính trên khoé miệng nàng - Hơn nữa sẽ yêu nàng cả đời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cúi xuống thật thấp, bởi vì câu nói này của hấn khiến nhịp tim của nàng lại càng rối loạn, giống như có người không ngừng cầm gậy đánh vào tâm tư của nàng.

Đáng ghét!!! Chắc hẳn tên Hạng Duật này đã cho nàng ăn trúng bùa ngải gì rồi, nếu không sao nàng lại trở nên kỳ quái như vậy!!

hấn vẫn yêu nàng, cũng không quan tâm nàng có yêu hấn hay không.

- Ta không biết yêu! Hơn nữa ta cũng không nhất định sẽ yêu người à nha...

Hạng Duật sững sốt một chút, sau đó trầm mặc.

Đột nhiên hấn im bặt, làm nàng ngược mắt nhìn hấn, lại phát hiện hai hàng lông mày của hấn nhíu chặt.

Hạng Duật dường như đang trầm tư, vẻ mặt có hơi thống khổ. hấn không ngờ chỉ vài câu nói của nàng lại khiến cho lòng hấn khó chịu như bị kim đâm.

Nhìn thấy trong mắt hấn tràn đầy thương tâm và thất vọng, lòng nàng cũng không nhịn được nhói lên một hồi.

- Ta... Ý ta là không chắc... - Nàng nhỏ giọng giải thích - không phải cứ nói như vậy thì nhất định là vậy...

không nỡ nhìn hấn thất vọng, nàng mới lên tiếng thổ lộ tiếng lòng của mình.

Nghe được câu nói này của nàng, hắn lại mỉm cười:

- thật sao? Vậy ta có cơ hội làm cho nàng yêu ta ư?!

- Người... - Nàng cảm thấy giống như đang bị hắn gài bẫy, liền tức giận giậm chân- không thèm nói với người nữa! Người là người xấu!

Nàng quyết định vùi đầu ăn cơm không thèm để ý tới con sói háo sắc đội lốt con dê vô hại kia.

Lần này, hắn nhoẻn miệng cười để lộ hàm răng trắng đều. Xem ra tiểu oa nhi chỉ là chưa thông suốt chuyện tình cảm chứ không phải đối với hắn không có cảm giác gì.

Mặc dù Nguyên Sơ Chân luôn miệng gọi là người xấu, là thổ phỉ nhưng lại phát hiện ra Hạng Duật kỳ thật cũng không phải là người xấu. Hắn không hề đối xử với nàng như phạm nhân, ngược lại cho nàng tự do đi lại trong Kim Bảo trang. Ai nấy đều biết nàng chính là tân nương tử vừa mới bái đường cùng hắn.

Có điều, bà thổ phỉ của Kim Bảo trang có nói rõ, không có sự đồng ý của Kim Đan Đan, nàng không được phép bước ra khỏi trang viên một bước.

Nàng muốn chạy trốn khỏi Kim Bảo trang . . . Trừ phi sau lưng nàng mọc ra một đôi cánh lớn, mới có thể bay qua bức tường cao kia.

không sao. Trước hết nàng sẽ thăm dò trong ngoài Kim Bảo trang thật kỹ và lai lịch của bà thổ phỉ Kim Đan Đan kia. Có điều nàng chờ suốt mười ngày, cũng không hề phát hiện ra hành vi thổ phỉ nào của bọn họ... Kim Đan Đan chẳng qua cũng chỉ là chủ của một ngân hiệu tư nhân mà thôi, dưới trướng có năm tên ‘đại tướng’, mỗi người đảm nhiệm một chức vụ riêng.

Trong đó Hạng Duật chính là phụ trách thu hồi khoản lời từ số tiền cho các thương gia vay. nói đến đây, cái bà đó đúng là ngang ngược, cũng không cho bọn người làm thêm một phân nào. Chỉ trả lương đúng với chức vụ của họ.

Tự nhiên nàng cảm thấy hưng phấn.

Chẳng lẽ cái bà thổ phỉ ngang ngược không biết phân rõ phải trái kia đã quyết định sẽ đi cướp bóc trước sau đó mới từ từ lòi đuôi hồ ly ra ư?

Thế nên nàng chạy đi tiếp cận cửa lớn của phòng khách, nhìn thấy Kim Đan Đan cúi đầu chăm chú ngắm một đôi ngựa làm từ ngọc cẩm thạch, sắc mặt ngưng trọng.

- A! thì ra không phải cướp bóc mà là cướp đoạt sau đó mới ngấm tang vật...

Gương mặt xinh đẹp của Kim Đan Đan ngẩng lên, ném thẳng bàn tính trong tay ra ngoài. không sai lệch lướt qua ngay sát mặt nàng, khiến cho Nguyên Sơ Chân phải nhắm mắt ngậm miệng lại.

Bà bà hung ác! Nguyên Sơ Chân ai oán! Nàng không hề quên bà thổ phỉ kia thích nhất là cầm cái bàn tính này để đánh người.

- Ta nói... tiểu muội muội này. Người không có việc gì làm hay sao mà rảnh rỗi đến mức chạy đến chỗ này!

Kim Đan Đan nàng hiện đang rất buồn bực, tốt nhất là đừng đụng vào. Đầu óc của tiểu cô nương này thật kém thông minh.

- Ta... Ta xem người định đi ra ngoài cướp bóc cái gì...

Nguyên Sơ Chân nhìn thấy nét mặt của nàng, kinh ngạc thở hắt ra, vội vàng sửa lời.

- A! Ta tới... xem người đã đi thu nợ chưa – Nguyên Sơ Chân cười giả dối, trông rất nguy tạo.

Kim Đan Đan bắt chước nàng cười tươi như hoa:

- Thu nợ đúng là chuyện của ta. Còn người!! Người ở trong trang nhiều ngày như vậy không làm ra trò trống gì cả!!

Nguyên Sơ Chân mặt ửng hồng, chu môi cãi:

- Người, người, người,... là người ép buộc ta đến đây mà!

Vậy mà còn trách người ta không có công hiến.

Kim Đan Đan nhìn nàng từ đầu đến chân, một lúc sau mới nhắm nghiền mắt, lắc đầu, thở dài.

Về mặt như vậy, thái độ như vậy chính là đang coi thường nàng! Trong mắt người khác nàng chính là con sâu gạo ăn chực ở chùa nhà người ta. Nàng tức giận:

- Người không được phép khinh thường ta!

- Người có bản lĩnh gì mà muốn ta không coi thường? – Kim Đan Đan nhú mày, không muốn so đo với trái bí đao nhỏ này.

- Ta... – Nguyên Sơ Chân hít một hơi, nhú mày rắng nhớ - Ta nhìn vậy chứ rất thông minh.

- Phải, phải! Đầu của người chỉ để trang trí thôi.

Hừ! Chỉ để người khác nhìn ngắm, chả có tác dụng gì.

Nguyên Sơ Chân vốn không phải là đối thủ của Kim Đan Đan, miệng mồm căn bản không lanh lợi bằng người ta, chỉ có thể tức giận đến mức giậm chân tại chỗ.

Tưởng đâu không thể tiếp tục đối đáp nàng ta nữa, chợt nàng dời tầm nhìn, thấy tay Kim Đan Đan đang vuốt ve con ngựa bằng ngọc.

Ha ha! Nàng bắt được điểm yếu của Kim Đan Đan rồi.

- Xem ra người cũng ngốc chứ bộ. Người cái gì không cướp lại đi cướp loại hàng giả này làm gì?

- Ta cảnh cáo người, người mà còn nói ta cướp đoạt...

Kim Đan Đan trừng mắt nhìn trái bí đao nhỏ, đột nhiên nheo mày, khóe miệng run rẩy.

Trái bí đao này vừa nói cái gì? Hàng giả? Được lắm!

Kim Đan Đan nhoẻn miệng cười, sao nàng lại quên trái bí nhỏ này chính là con gái của thương nhân buôn ngọc chứ!

- Người chỉ vừa liếc mắt một cái đã biết đây là hàng giả sao? Đây chính là cẩm thạch tốt nhất.

Nguyên Sơ Chân nhìn cục đá cười cười.

- Đây chỉ là đá thôi. Dưới lòng sông chỗ nào cũng có thể nhặt được loại đá này. Người xem, nếu như là cẩm thạch thật, ánh sáng sẽ không lan ra đều đặn như vậy. Còn nữa, người thử gõ gõ rồi nghe âm thanh của nó, cầm một khối cẩm thạch thật tới so sánh là biết ngay thật hay giả.

Giờ thì nàng có thể đắc ý rồi. Ngay từ nhỏ nàng đã theo chân cha học tập, hơn nữa có năng lực bẩm sinh vừa liếc mắt một cái là có thể phân biệt được ngọc thật ngọc giả.

Hừ! Dám xem thường nàng, nàng chính là cao thủ trong việc này đó!

- Phải không đây?! – Kim Đan Đan bán tín bán nghi, não bộ hoạt động nhanh chóng, chợt nhớ đến số đồ làm bằng ngọc chất đống trong nhà kho – Có lẽ là mèo mù vớ được cá rán thôi.

- Người....!

Nguyên Sơ Chân tức giận, bước đến giật lấy con ngựa bằng ngọc, ném mạnh xuống đất.

Ngọc đá trong nháy mắt vỡ nát, lập tức Kim Đan Đan đau lòng, ngay sau đó, nàng không thể tin được, Nguyên Sơ Chân nói hoàn toàn là thật.

Con ngựa bằng ngọc này không phải làm bằng cẩm thạch. Đá xanh kia đi ra sông chỗ nào cũng có thể tìm thấy...

Đáng chết! Cư nhiên có người dám cầm hàng giả đến gán nợ, khó trách gần đây họ đều thiếu nợ không trả!

- đã tin chưa?!

Nguyên Sơ Chân thật sự đắc ý, còn hất cằm cười thầm Kim Đan Đan.

- không tin!
- không tin? – Nguyên Sơ Chân nhú mày. Bà thổ phỉ này thật không phải người bình thường.
- Trừ khi người chứng minh lại lần nữa.

Ha ha! Xem ra trái bí nhỏ này thực sự có ích rồi đây. Có thể nhân cơ hội này dụ nàng ta cống hiến chút sức lực. Nếu không sẽ lãng phí lương thực của nàng.

- không thành vấn đề.

Nguyên Sơ Chân vỗ ngực một cái. Muốn cho Kim Đan Đan trước mắt phải cúi đầu sùng bái.

Cứ như vậy, trái bí nhỏ ngày ngộ bị Kim Đan Đan lừa gạt...

Ra sức làm nô dịch.

6. Chương 6

Tất nhiên Nguyên Sơ Chân biết mình bị Kim Đan Đan lợi dụng triệt để.

Thời gian lại trôi qua, mỗi ngày đều qua thật nhanh. So với sinh hoạt ở Nguyên phủ thì sinh hoạt ở Kim Bảo trang quả thật là an nhàn hơn, vui vẻ hơn rất nhiều. Dù sao thì nàng cũng không phải bị cha mẹ theo đuôi suốt ngày, ép nàng phải học thuộc mấy bài quy định nữ giới, tam tông tứ đức, càng không bị kim đâm vào mười đầu ngón tay của mình.

Mà Kim Bảo trang lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, không hề đơn giản như bên ngoài.

Tuy rằng Kim Bảo trang chủ yếu hoạt động như một kim hiệu, nhưng bên cạnh đó, Kim Đan Đan còn có hiệu cầm đồ, tửu phường, thậm chí cả bang tiêu cực (vận chuyển hàng hóa) cũng có.

Kim Bảo trang kinh doanh đa dạng như vậy, phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Thế là, cuối cùng nàng cũng biết những người trên dưới trong Kim Bảo trang không phải là thổ phỉ mà là những người làm ăn đường đường chính chính.

Nhưng ngoại trừ Kim Đan Đan.

Trong lòng nàng, Kim Đan Đan vẫn là bà thổ phỉ. Đối với vật cần tìm, không thể dùng tiền mua, nói nhân tình thế thái đều không được, cuối cùng Kim Đan Đan sẽ dùng thủ đoạn: Cướp đoạt!

Có điều, Kim Đan Đan vô cùng căm ghét người ta gọi nàng là thổ phỉ.

‘Nhưng Kim Đan Đan đích thực là thổ phỉ!!’ Nguyên Sơ Chân lén lút mắng trong lòng, nàng không cam tâm, mặc kệ có việc hay không mỗi ngày nàng đều bị bắt phải ở trong nhà kho để giám định ngọc khí.

Bà thổ phỉ nói đây là cống hiến duy nhất của nàng trong trang.

Nhưng mà thói quen đã hình thành thì khó mà sửa được. Chung quy nàng vẫn muốn ra ngoài Kim Bảo trang để xem xem Kim Sa thành đẹp dễ như thế nào, náo nhiệt ra làm sao!

Thế là hôm nay khi Hạng Duật định ra cửa, nàng như con khỉ con cừu ôm lấy cánh tay hắn.

- Đừng bỏ ta lại mà! - Nàng chớp chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt đáng thương nhìn hắn.

Hạng Duật thấy nàng chủ động ôm mình, mặt cười vui vẻ.

Vì thế, hôm nay hắn đưa Nguyên Sơ Chân đi theo. Ngược lại Kim Đan Đan cũng không ngăn cản, chỉ nói rõ không cho phép hắn lơ là để Nguyên Sơ Chân chạy thoát. Hắn cũng cam đoan với Nguyên Sơ Chân, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, muốn đi đâu đều không thành vấn đề.

Cứ như vậy, nàng đã đạt được mục đích, cùng Hạng Duật ngồi trên xe ngựa, lần đầu rời khỏi Kim Bảo trang, hướng về phía Nam Kim Sa Thành.

Sau hơn nửa giờ, hần dẫn nàng đến Thành phủ, một tiệm ngọc khí.

Đứng trước cửa, nàng đột nhiên cảm thấy chữ “Thành” này có hơi quen quen. Cánh cửa vừa mở ra, họ liền nhìn thấy một cô nương.

- Hạng ca ca! – Thành Hoan nghe nói hôm nay Hạng Duật sẽ đến thu nợ thì trang điểm kĩ càng, chờ Hạng ca ca của nàng ta tới cửa nghênh đón.

Mặc kệ chuyện Hạng ca ca của nàng ta đã thành thân, chỉ cần nhìn thấy hần nàng ta cũng đã mãn nguyện rồi.

Có điều... bên cạnh hần lại có một trái bí lùn làm tổ theo bên người.

Nguyên Sơ Chân vừa nhìn thấy Thành Hoan, liền giống như con tôm nhỏ trốn sau lưng Hạng Duật. Bàn tay bé xíu còn nắm chặt ống tay áo của hần.

Bởi vì nàng chưa từng quên câu nói của Thành Hoan: “Ta hận chết nữ nhân đã thành thân với Hạng Duật.”

Từ thời khắc Thành Hoan biết nàng là thê tử của Hạng Duật, ánh mắt đã không còn thiện cảm như trước.

- Thành cô nương, ta và Thành lão gia đã có hên trước – Thân thể cao ngất của Hạng Duật che chắn cho tiểu thê tử của mình – Thành lão gia có ở đây không?

Thành Hoan hoàn hồn, cuối cùng gật đầu:

- Cha ta chờ huynh rất lâu rồi.

Dứt lời, Thành Hoan dẫn bọn họ đến đại sảnh Thành phủ.

Trong đại sảnh đã có một nam nhân tuổi trung niên ngồi đợi sẵn, giữa đại sảnh là một cái bàn lớn, trên bàn còn có đủ loại ngọc, cẩm thạch, phỉ thúy...

Từ sau lưng Hạng Duật, Nguyên Sơ Chân thò đầu ra, liếc mắt đảo qua một vòng mấy món đồ bằng ngọc kia.

Nhưng nàng phát hiện trong đó chỉ có hai món là thật, những thứ khác đều là vàng thau lẫn lộn, chỉ là đá bình thường mà thôi.

- Hạng chương quỹ, mời ngồi!

Thành Đại Hùng nhìn khoảng năm mươi tuổi, vóc dáng cao gầy, lại có một đôi mắt xéch như đao tặc.

- không cần – Hạng Duật lắc đầu, trực tiếp vào thẳng vấn đề - Thành lão gia mượn tiền của Kim Bảo trang, bây giờ ngày trả đã đến. Thành lão gia đã từng đến Kim Bảo trang gia hạn thời gian hoàn trả, vì thế tiền vốn lẫn lãi tức tổng cộng là một vạn hai ngàn lượng (10 200 lượng)

Thành Đại Hùng vừa nghe Hạng Duật nói ra số tiền, vẻ mặt cứng đờ, sau đó lại cười cười.

- Hạng chương quỹ, một vạn hai ngàn lượng kia, ta đã đầu tư hết vào quặng ngọc rồi. Người xem, số ngọc này là tháng trước ta đào lên rồi làm ra. Nào là cẩm thạch, phỉ thúy, mã não... Ta đang muốn cầm nó cho hiệu cầm đồ trả lại tiền vốn lẫn lãi cho các người.

Hạng Duật nheo mắt, không nói gì. Bởi vì lúc này Nguyên Sơ Chân nắm chặt tay áo của hần, gương mặt chôn sau lưng hần lắc đầu lia lịa, tựa như ám chỉ hần điều gì.

- Hạng chương quỹ, Thành mỗ luôn là người giữ chữ tín. Kim cô nương cũng là khách quen của ta, lợi tức cũ hãy để cho ta dùng đồ ngọc để cầm, ai nấy đều được lợi, không phải sao? Sao bây giờ không cứ theo lệ cũ, lấy loại ngọc cực phẩm này gán nợ như trước chứ? - Thành Đại Hùng bình tĩnh nói.

Hạng Duật nhớ lại, trong sổ sách ghi khoản thu lợi tức của Thành phủ, quả là đều dùng phỉ thúy để trả lãi, nhưng mà nhận ngọc trả lãi thường chỉ có Hoàng Tả Giới làm.

hắn trước giờ chỉ nhận tiền mặt, không nhận vật phẩm gán nợ. Mà Kim Đan Đan lần này đã nói nhất định phải là hắn đi thu.

- Ta không thu gì ngoài tiền mặt – Nét mặt Hạng Duật kiên định.

Hạng Duật không muốn đàm phán dư thừa, quả quyết nói:

- Nếu như hôm nay không tiện, Thành lão gia cứ nói thẳng không cần ngại, chiếu theo kỳ thu lợi tức tới, Hạng mỗ sẽ trở lại thu tiền.

Thành Đại Hùng trầm mặt xuống, không ngờ Hạng Duật lại cứng rắn như thế, không nể mặt chút nào.

- Hạng chương quỹ, người nói như vậy chẳng khác nào làm nhục ta. Chẳng lẽ người không tin Thành Đại Hùng ta? không tin số ngọc trên bàn đáng giá một vạn hai ngàn lượng?

- Hạng mỗ không biết nhìn ngọc, tất nhiên sẽ không biết trị giá của nó, xin Thành lão gia thứ lỗi – hắn nói không nhanh không chậm, dù sao hắn cũng chỉ thu tiền mặt.

- không sao, Hạng chương quỹ cứ đem số ngọc trên bàn này về cho Kim lão bản giám định đi – Thành Đại Hùng trong bụng có ý xấu, khăng khăng muốn Hạng Duật đem số ngọc đó về Kim Bảo trang.

Nguyên Sơ Chân đang trốn sau lưng Hạng Duật, nghe Thành Đại Hùng nói, đoán được ý xấu của hắn, rút cuộc không nhịn được nhảy ra.

- Số ngọc này trị giá còn chưa tới hai ngàn lượng – Nàng chu miệng nhỏ, dựa vào cơ thể cao lớn của Hạng Duật, giọng nói mềm mại mà lớn tiếng – Người chắc hẳn đoán được Hạng Duật không biết nhìn ngọc, nên muốn chàng đem số ngọc này đi, nếu như có vấn đề gì người sẽ thề thốt phủ nhận tất cả, không chịu trách nhiệm. Để Hạng Duật không có cách ăn nói với Kim lão bản... tóm lại là người muốn đào một cái hố, cho chàng nhảy vào, gánh thay cho người một vạn hai ngàn lượng.

Hừ! Tuy rằng nàng không hiểu ngân hiệu hoạt động như thế nào, nhưng từ nhỏ theo cha, nàng đã sớm biết được mấy chiêu trò gian trá của bọn thương nhân.

Sắc mặt Thành Đại Hùng tái mét, không ngờ ý định của mình lại bị tiểu nha đầu này nhìn ra.

- Người nói cái gì đó? – Thành Hoan trầm mặt xuống, vội vàng nhảy ra biện hộ thay phụ thân – Thành phủ xưa nay luôn giữ chữ tín, làm gì có chuyện dùng hàng giả gán nợ.

- Đồng đồ đó nhìn là biết, rõ ràng là hàng giả! – Nguyên Sơ Chân cắn môi, lại trốn ra sau lưng Hạng Duật.

Bây giờ rút cuộc Hạng Duật đã hiểu tại sao Kim Đan Đan lại phái hắn đến Thành phủ thu nợ, hơn nữa cũng không ngăn cản Nguyên Sơ Chân đi theo. thì ra nguyên nhân là đây.

Kim Đan Đan đã sớm biết Thành lão gia giở trò cho nên mới phái một người cố chấp như hắn đến, trừ khi nhận được tiền mặt, những cái khác hắn đều không nhận.

- Xem ra, Thành lão gia từ nay không thể vay tiền của Kim Bảo trang được nữa. Còn về lợi tức cứ theo như khế ước, một ngày hai phần.

Hạng Duật nói xong liền chấp tay cáo từ.

- Chờ một chút – Thành Đại Hùng không phục, mở miệng ngăn lại – Hạng chương quỹ sao lại không tin Thành mỗ mà lại tin vào nha đầu không rõ lai lịch này?

Hạng Duật không quay đầu, bàn tay to nắm lấy tay Nguyên Sơ Chân.

- Nàng là thê tử của ta, không phải nha đầu không rõ lai lịch – Hạng Duật cúi đầu, cười với Nguyên Sơ Chân một cái – Thành lão gia, ta sẽ báo lại với Kim lão bản những chuyện đã phát sinh trong hôm nay, cáo từ.

Hạng Duật vừa dứt lời đã nắm tay thê tử đi ra khỏi cửa Thành phủ.

Thành Hoan thu hồi ánh mắt, vội chạy đến bên cạnh phụ thân:

- Phụ thân... lời nha đầu kia nói là sự thật sao? Người đem đá giả ra gán nợ thật ư?

Thành Đại Hùng thẹn quá hóa giận, vung tay tát nữ nhi một cái.

- Câm miệng, ta nuôi con ích lợi gì?! Bây giờ ta không có đủ vốn, vốn định cậy thế con quen biết đại chương quây ở Kim Bảo trang, không ngờ con chả được tích sự gì, khiến ta hy vọng rồi thất vọng, để Hạng Duật thành thân mất, câu không được cá lại trở về tay không...

Sau khi Hạng Duật và Nguyên Sơ Chân rời khỏi Thành phủ, hần cũng không trực tiếp dẫn nàng về Kim Bảo trang. Ngược lại nắm tay nàng ngồi trên xe ngựa, đi đến thị trấn náo nhiệt nhất của Kim Sa thành. Trong thị trấn, có một loạt quây hàng nối dài hai bên đường, trước quây hàng dựng những bảng hiệu thẳng đứng và những tiểu thương rao hàng hô to. Đường như mọi thứ như thức ăn, quần áo, đồ trang trí đều có bán trên con đường này. thật khiến Nguyên Sơ Chân mở rộng tầm mắt.

- A ha! – Nàng vừa xuống xe ngựa liền cất tiếng la lên.

Nàng trước giờ chưa từng đi đến phố xá nào náo nhiệt như vậy.

- Ở trong trang miết, nhất định là nàng buồn chán lắm rồi! Hôm nay ta dẫn nàng đi dạo, sẵn tiện mua chút đồ mà nàng cần.

Hạng Duật nắm tay nàng gắt gao, không cho nàng rời mình nửa bước.

- Chàng thật tốt!

Nàng giống như đứa trẻ, vừa thấy phố xá náo nhiệt thì quên mất thân phận của mình, chỉ cảm thấy Hạng Duật rất hiểu tâm ý nàng.

hần dịu dàng nhìn nàng. hần hiếm khi nói chuyện với nàng, từ lúc thành thân đến nay hần có thói quen nghe nàng riu rít.

Mỗi lần nàng ăm ỉ muốn hần dẫn nàng ra ngoài, thì hần liền đi kiểm đồ chơi nào đó lạ mắt đem về cho nàng, mới có thể làm nàng tạm thời quên đi ý nghĩ muốn ra ngoài.

Lần nào cũng rất hữu dụng, thời gian lâu ngày, hần thỉnh thoảng cũng hoài nghi không biết mình có phải là đại sói hoang lừa gạt trẻ con hay không nữa.

Nhưng tận trong đáy lòng hần thầm nói với chính mình: Cho dù là cướp đoạt, lừa gạt, người hần muốn nhất định là nàng.

Đời này, nàng là của hần, mặc cho ai cũng không có quyền đoạt lấy. Cho dù phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, hần cũng nhất định phải giữ nương tử của mình ở bên cạnh.

Tiểu cô nương xinh xắn ở trong khu chợ nhìn đông sờ tây, mỗi thứ đối với nàng đều rất đặc biệt.

Hơn nữa nàng phát hiện, người đi đường ở đây so với người dân ở Ngọc Châu thành rất khác nhau.

Bất kể là trai hay gái, người dân của Kim Sa thành ăn mặc, búi tóc đều rất khác so với người Hán, phong thái nhẹ nhàng và tự nhiên hơn, nhìn là biết ngay không phải người Hán.

Kim Sa thành thật sự là một tòa thành đặc biệt, không thể tưởng tượng được bốn phía bên ngoài Kim Sa thành đều là hoang mạc đá sỏi.

Bàn tay nhỏ của Nguyên Sơ Chân nằm trong bàn tay lớn ấm áp của hần. Nàng từ đầu đến cuối không hề phát hiện ra mình và hần đang trong một tư thế hết sức thân mật.

Mãi đến khi nàng đưa cái bánh đậu đỏ mình đã cắn một miếng lên trước miệng hần, lúc hần há miệng cắn, nàng mới phát hiện ra nàng và hần suốt đường đi này giờ cứ thân mật như thế.

Lập tức, mặt nàng đỏ bừng.

Thói quen quả thật rất đáng sợ!

Nàng đã quen với việc ở cạnh hần, không còn cảm thấy mình đang rơi vào nguy hiểm. Ý định chạy trốn ban đầu của nàng cứ thế từng chút từng chút tiêu tan.

Nàng cắn môi, không ngờ những ngày cùng hấn vui vẻ trôi qua quá nhanh, nàng đã quên mất cha mẹ sẽ lo lắng đi tìm tung tích của nàng...

- Tiểu Chân sao vậy? – hấn nhìn gương mặt đang vui vẻ của nàng bỗng dưng trầm xuống. hấn không buông tha bất cứ biểu cảm nào trên mặt nàng. hấn đã sớm yêu thương, cưng chiều nàng từ tận đáy lòng rồi.

Nàng lắc đầu, không nói những gì đang nghĩ trong lòng ra.

Cha mẹ có thể chỉ cho rằng nàng đào hôn, căn bản sẽ không nghĩ ra là nàng bị người của Kim Bảo trang bắt đi. Hơn nữa, nếu như nàng dẫn hấn trở về... chỉ e cha nàng sẽ không bỏ qua cho hấn.

thật tiến thoái lưỡng nan, tuy rằng nàng và hấn sớm đã gao nấu thành cơm nhưng nàng cũng không dám dẫn hấn về nhà, chỉ sợ phụ thân trong cơn tức giận sẽ báo quan phủ nhốt hấn vào đại lao... Aiz aiz aiz!! Lòng của nàng sao tự nhiên lại cứ nghĩ cho Hạng Duật vậy! Nàng cắn môi, lắc đầu.

hấn cau mày, không hiểu vì sao nàng đang cao hứng, sắc mặt lại đột nhiên khó coi như vậy:

- Sao vậy Tiểu Chân? Có phải trong người không được thoải mái hay không?

Nàng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn hấn, chợt có cảm giác không chống đỡ nổi.

Đôi mắt hấn đen láy, dịu dàng nhìn nàng, đầy vẻ lo lắng.

Gương mặt của nàng ửng hồng:

- Ta... Trời nóng nực, ta buồn bực...

Nàng không có cách nào từ chối sự quan tâm dịu dàng của hấn.

Mỗi khi bị đôi mắt đen láy đó nhìn, thân thể nàng như một khối băng bị hòa tan, không biết phải đem giấu tay chân mình vào đâu để khỏi ngượng ngùng.

Vừa nghe thấy nàng nói nóng, hấn liền tìm chỗ có bóng mát dẫn nàng đến. Còn mình đứng lệch ra bên ngoài, che khuất ánh nắng chiếu vào mặt nàng. hấn săn sóc nàng không bao giờ chỉ bằng lời nói, mà dùng hành động để biểu lộ.

Sau đó, nàng được hấn dẫn đến một trà lâu, kêu tiểu nhị chuẩn bị trà lạnh và những món điểm tâm mà nàng thích ăn.

Chớp mắt một cái, hấn đã thay nàng sắp đặt hết mọi thứ.

Nếu nói không cảm động, là lừa gạt... hấn đối với nàng tốt như vậy, từ lâu trong đáy lòng nàng đã tràn đầy hình ảnh của hấn. Mà hấn, vẫn cứ như cũ không ngừng đem thương yêu cưng chiều tấn công thẳng vào trái tim nàng.

Bàn tay của hấn phủ lên gò má xinh đẹp của nàng:

- Còn nóng sao? Ta đi lấy khăn ướt đắp mặt cho nàng chịu không?

Bởi vì sự dịu dàng của hấn, một câu nàng cũng không thể mở miệng được, cuối cùng chỉ có thết dùng sức gạt đầu.

hấn mỉm cười, dặn dò nàng không được chạy lung tung, cầm khăn tay của nàng tự mình đi nhúng nước, giúp nàng giải nóng.

Nhìn bóng lưng vội vã của hấn, hai hàng lông mày của nàng không nhịn được nhíu lại. Nhưng khóe môi lại lén lút nhếch thành một đường cong. thì ra... được người khác cưng chiều... cảm giác thật ngọt ngào!

Nguyên Sơ Chân hiểu cảm giác này được gọi là ‘yêu thích’! Nàng bắt tri bắt giác thích một nam nhân cổ chấp, ít nói như Hạng Duật.

Gương mặt nàng đỏ ửng, đầu cúi thấp.

- Tiểu cô nương, đi một mình sao?

Trà lâu chính là nơi hỗn tạp, có lưu manh côn đồ cũng là chuyện thường thấy.

Vừa mới bước vào cửa, gã ta đặc nhìn thấy tiểu cô nương không giống người của Kim Sa thành này, hơn nữa nhìn cách ăn mặc càng không giống người dân bình thường bọn họ.

một mình tiểu cô nương xinh đẹp thế này ngồi trong trà lâu...

Nhìn nàng ngồi trước bàn vuông nhỏ, trông đáng vẻ quả là đi uống trà một mình, lòng gã thầm nghĩ sắp bắt được con dê con béo bỏ rồi.

- đi chỗ khác!!

Nàng không thèm liếc mắt nhìn, hươ tay xua đuổi người xa lạ. Nàng chán ghét người nào làm gián đoạn tâm tình của nàng. Nàng đang chìm đắm trong tình cảm của người thiếu nữ, khi không lại có người đến quấy phá.

- Tiểu muội muội thật đáng yêu.

Gã đại hán cười ha ha hai tiếng, ngồi xuống bên cạnh nàng, cánh tay mập cứ sờ sờ lên gò má của nàng.

Nàng bị đụng chạm bởi thứ đáng ghét, gương mặt căm phẫn ngẩng lên, bàn tay non mềm không chút suy nghĩ chụp lấy cái chén trên bàn ném vào mặt của gã đại hán.

Xoảng! Cái chén bị vỡ. Mọi người ai cũng quay đầu lại nhìn.

Ai nấy khi nhìn thấy tên côn đồ ác bá nhất Kim Sa thành đều không dám lên tiếng.

- Ui!! - Gò má gã đại Hán bị đánh trúng, đỏ lên một mảng - Tiểu nương tử, lão tử cho người mặt mũi, người không biết xấu hổ còn dám đánh lão tử?!

Gã vung tay tóm chặt lấy Nguyên Sơ Chân nhỏ bé, kéo nàng đến trước ngực mình.

- Vu... Vu gia... Nàng, nàng là... - Tiểu nhị có lòng tốt tiến lên, muốn báo cho Vu Đại Phát biết cô nương này không thể đụng vào.

Nhưng sau một khắc, tiểu nhị đã ăn một quyền, ôm đầu chạy qua một bên.

- Buông ra!! - Nàng chưa từng bị kẻ nào đối xử thô lỗ đến vậy, bàn tay đau đến mức trắng bệch, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự kiềm chế của gã.

Gã lôi kéo mái tóc dài của nàng, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của nàng đối diện mặt mình.

- Nữ nhân thói, người ỷ mình là nữ nhân, lão tử không dám đánh người sao?

Nàng cắn răng căm hận nhìn gã chằm chằm:

- Người dám đánh ta? Người có ngon đánh ta một cái, ta khẳng định phu quân ta sẽ trả lại người gấp trăm lần!

- Phu quân? - Gã sững sờ, không ngờ tiểu cô nương này đã thành thân - Hóa ra là con tiện nhân đã thành thân, biết mùi nam nhân rồi, vậy hãy cùng đại gia ta đến một nơi không người, ca ca sẽ dạy người những chuyện mà phu quân người không dạy...

- Hạ lưu!! - Nàng giãy dụa, há miệng cắn vào cánh tay gã.

Sau một khắc, Nguyên Sơ Chân bị đá văng ra. Thân thể yếu kiêu bị đập vào bàn khiến cho nàng đau đến mức đứng không nổi, ngã xuống đất.

- Nữ nhân thói! Dám cắn ta?!

Gã ỷ vào danh ác bá của mình trong thành, cho rằng sẽ không ai dám lo chuyện bao đồng ở đây, thẳng tay giáo huấn nàng ngay trà lâu.

- Hu hu... hu hu.... - Dù sao từ bé Nguyên Sơ Chân cũng là khuê các được che chở cẩn thận, chưa từng thấy người xấu cỡ này. Nàng đau đến mức chảy nước mắt - Ta nhất định kêu phu quân ta đánh người một ngàn quyền.

- Vậy thì người gọi phu quân người ra đây. không khéo vừa thấy đại gia ta, hấn liền bỏ người chạy trốn chết rồi!!! – Vu Đại Phát không biết tốt xấu, cười ha hả.

- Hu hu – Nguyên Sơ Chân chớp mắt, nước mắt rơi xuống tí tách.

Nhưng chỉ một khắc sau, hai mắt nàng sáng ngời, quên mất khóc lóc.

Sau lưng Vu Đại Phát xuất hiện một bóng dáng cao lớn, hai tay tức giận dùng sức ma sát.

Aha!

Dám vô lễ với nàng, nàng sẽ kêu phu quân nàng báo thù.

- Người nhất định phải chết!

Vu Đại Phát không biết mình sắp chết đến nơi:

- Con vịt nhỏ, đừng mạnh miệng.

- Phu quân ta đến rồi.

Nàng ra vẻ tức giận, trên khóe mắt còn ngấn nước, có lòng tốt thông báo cho gã biết, chỉ chỉ ra phía sau lưng gã.

Vu Đại Phát bán tín bán nghi, vừa quay đầu lại đã nhận lấy một cú đấm trời giáng.

Kể cao bảy thước như Vu Đại Phát cứ thế bay thẳng ra ngoài, đủ thấy người mới tới có sức mạnh như thế nào.

Sau đó, mọi người trong trà lâu hỗn loạn chạy trốn, những kẻ làm công tránh sang một bên, chỉ còn lại tiếng Vu Đại Phát không ngừng khóc thét cầu xin tha mạng...

7. Chương 7

- Hu hu... – Nguyên Sơ Chân nhào vào lồng ngực của Hạng Duật, nước mắt rơi lã chã nói – Xin lỗi, là ta không đúng...

Hạng Duật đau lòng kéo nàng vào ngực:

- Có còn đau chỗ nào không? Ta dẫn nàng đi bôi thuốc có được không?

Ở trà lâu nàng bị trêu ghẹo, mặc dù mọi chuyện đã được giải quyết, cũng đã trở về Kim Bảo trang, nhưng lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

không phải nàng sợ mình bị trêu ghẹo, mà hình ảnh Hạng Duật đánh nhau ở trà lâu... hấn quá hung dữ, đáng sợ đó nàng chưa từng thấy.

hấn cứ như một con sói hoang khát máu, tung những nắm đấm tràn đầy phẫn nộ tới tấp lên mặt của gã kia. hấn đánh người ta đến mặt mũi sưng vù, suýt chút thì cái mũi cũng bay ra khỏi mặt.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều choáng váng!

Cả nàng cũng vậy! Nàng không ngờ khi Hạng Duật nổi điên lên lại như con thú khát máu đến như vậy, hấn tức giận thụi vào bụng gã kia vài cái. Lúc đó nàng còn nghe từ trong bụng gã còn đồ kia vang lên tiếng gì đó.

Chỉ e cả xương cốt đều gãy hết.

Nàng liền xông lên phía trước, không quan đến chuyện cú đấm sắt của hấn có rơi trúng người nàng hay không, trong chớp mắt lao ra ngăn cản sự bạo lực của hấn.

Nhưng quả đấm đã vung ra không kịp thu hồi. Mặc dù hắn vừa nhìn thấy gương mặt nhỏ của nàng, tay đã cố gắng kìm lại lực độ, nhưng vẫn đấm trúng gò má của nàng.

Gương mặt nhỏ của nàng bị sức đấm của hắn tạo nên một vết bầm, làm cho mắt nàng nổ đom đóm.

- Đau quá! Đau quá! – Nước mắt của nàng không ngừng rơi, dù đã trở về Kim Bảo trang nàng vẫn cứ khóc không thể kiềm được – Chàng đánh ta, chàng vậy mà lại đánh ta...

Tay chân hắn luống cuống, nâng gương mặt nhỏ của nàng lên, nhìn vết bầm kia lòng không ngừng tự trách:

- không phải ta cố ý...

hắn vịn lần không nghĩ tới nàng sẽ vọt tới ngay trước mặt hắn, hắn nhất thời không kịp thu tay lại...

- Hu hu... Đau chết mất...

Nàng kêu lên thảm thương. thật ra thì cũng không đau đến mức đó, nhưng thấy ánh mắt hắn lo lắng nhìn nàng, nàng không nhịn được muốn trêu chọc hắn một lát.

Mà nàng giả bộ như vậy... khiến hắn thật sự rất lo lắng.

Thời khắc đánh trúng gương mặt của nàng, hắn lập tức ném Vu Đại Phát ra sau, vội vàng chạy đến ôm nàng, đi nhanh đến y quán gần nhất trong thành, thúc giục đại phu bôi thuốc cho nàng, lòng lo sợ lưu lại khuyết điểm trên gương mặt nàng.

Sau đó trở về Kim Bảo trang, hắn lại không tin lời đại phu nói vết thương này chỉ là vết thương nhỏ, lao đến chỗ Kim Đan Đan gào thét đòi Kim Đan Đan lấy thuốc tốt nhất cho hắn, tất cả chỉ vì vết bầm nho nhỏ trên mặt nàng.

hắn chột vạt cả buổi, cuối cùng cũng yên ắng ngồi cạnh nàng chườm cao lạnh lên gò má nàng. Động tác vô cùng nhẹ nhàng, làm cho nàng cảm động đến rơi lệ.

hắn đối với nàng rất tốt. thật làm cho tim nàng cảm thấy ấm áp.

Vì thế, khoe mắt nàng ngấn nước. Nước mắt không cầm được cứ thế lăn dài xuống má như dòng suối nhỏ.

Chỉ là nàng không muốn thừa nhận, nên không có cách nào khác là ôm lấy gương mặt nhỏ gào khóc làm nũng với hắn.

- Ta... ta... – hắn quả thật luống cuống, tay muốn chạm vào mặt nàng, nhưng lại sợ rụt trở về - Còn đau lắm hả? Ta thổi một chút...

hắn thổi thổi trên mặt nàng, muốn xoa dịu đi đau đớn của nàng. một đại nam nhân mà làm ra hành động mờ ám này khiến nàng vừa khóc vừa cười, suýt chút thì bị sặc khí.

- Ta giúp nàng rót chén nước.

hắn rót nước cho nàng xong, quay sang giúp nàng uống, thấy nước mắt nàng tràn ra nhiều hơn nhưng lại không nhận ra nàng khóc vì cảm động. hắn căn bản không phát hiện sự khác thường của nàng, một lòng chỉ lo lắng xem nàng có đau hay không, lại sợ tay chân mình vụng về làm nàng bị thương.

Nàng háng giọng, viền mắt đỏ như mắt thỏ, con ngươi nàng phản chiếu gương mặt lo lắng mà dịu dàng như nước của hắn. Nàng không nhịn được lấy bàn tay nhỏ vỗ vỗ mặt hắn. hắn bị sự chủ động của nàng làm cho giật mình.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động đụng chạm hắn, cũng là lần đầu tiên chăm chú nhìn vào mặt hắn.

- Sao chàng lại đối xử tốt với ta như thế?! – Nguyên Sơ Chân ghen ngào hỏi.

Trước giờ thái độ của nàng đối với hắn rõ ràng là không thêm đếm xỉa, thậm chí còn muốn trốn khỏi hắn. Nhưng hắn vẫn cứ đối tốt với nàng như vậy, nàng phải làm sao đây?

hắn trả lời không cần nghĩ:

- Vì nàng là thê tử của ta. Ta không thương nàng, thì thương ai?

Nàng hít hít mũi, nhớ lại thái độ không tốt của mình đối với hắn:

- Nhưng mà... ta rõ ràng không hề đối xử tốt với chàng...

- Nàng đối với ta rất tốt! – Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má bị thương của nàng – Là ta không tốt nên khiến nàng bị thương, hơn nữa còn là ta đánh nàng...

Thấy nàng bị thương, hắn còn đau hơn cả nàng... giống như có ai đó ở trong lòng hắn hung hăng lấy một mảng thịt lớn.

- rõ ràng là ta đối với chàng không tốt! Hu hu...

Nàng tranh luận với hắn. Trong lòng nàng, hắn ngày càng quan trọng.

đã quen với sự hiện hữu của hắn, nàng không thể tưởng tượng nổi nếu sau này không có hắn bên cạnh, nàng sẽ thế nào. Nàng lắc đầu thật mạnh. không muốn suy nghĩ đến vấn đề này. Thế là để xóa bỏ suy nghĩ sẽ mất đi hắn, nàng vì chính mình làm một việc mà trước giờ chưa từng làm: chủ động đưa đôi môi đầy đặn của mình, phủ lên môi mỏng của hắn. Nàng tìm kiếm trên người hắn sự dịu dàng mà nàng đã quen thuộc lâu nay.

Hôm nay là lần thứ hai hắn bị hành động của nàng làm cho ngạc nhiên. sự chủ động của nàng khiến hai lỗ tai hắn không tự chủ đỏ lên.

không bao lâu, hắn không chịu nổi sự mê hoặc của nàng, liền bắt đầu đáp lại nụ hôn của nàng.

Môi nàng mềm mại, hơn nữa còn có một mùi hương trái cây thanh thanh, vừa nếm thử... cảm thấy khó có thể diễn tả hết hương vị này.

Bàn tay hắn phủ lên hông nàng, trói chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, tùy ý đoạt lấy dịch ngọt trong miệng nàng....

- Ừm ... a...

Nàng ngồi chồm hổm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn bị màu đỏ ửng quét qua.

Nụ hôn khiêu khích chủ động của nàng khiến hắn vô cùng khiếp sợ.

Đây là lần thứ hai sau khi thành thân, hắn lại hoàn toàn có được nàng.

Vì hắn không muốn ép buộc nàng làm chuyện phu thê thân mật, chỉ vì không muốn làm nàng sợ mà mỗi đêm hắn đều dè dặt dục vọng đối với nàng.

Mà nay, bé cưng ngọt ngào này lại chủ động quyến rũ hắn...

- Cho ta...

Giọng nàng nhỏ như muỗi kêu, nàng nghiêm mặt nói:

- Ta hy vọng chàng có thể giống như đêm chúng ta bái đường thành thân, đối với ta... như vậy... - Nàng từ trên cúi xuống, nhìn sâu vào con ngươi đen bóng của hắn.

hắn hít mạnh một hơi, sự to gan dạ dũng mãnh này khiến toàn bộ lý trí của hắn sụp đổ, bên dưới lớp mặt nạ dịu dàng cất giấu thú tính và lòng tham không đáy như sói hoang...

hắn muốn để nàng quen dần với mọi thứ hắn sẽ làm sau đó. Bàn tay nhỏ bé của nàng phủ lên đầu vai hắn. Còn hắn? hắn dùng hổ khẩu* nâng bầu ngực của nàng lên, bắt đầu xoa nắn ngoài quần áo của nàng.

*Hổ khẩu: Phần lõm giữa ngón cái và ngón trỏ của bàn tay

Con ngươi đen láy của hắn càng thêm sâu hút. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn đang gấp gáp dần, sức lực dồn lên hai bầu vú nàng cũng ngày càng nhiều hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng cọ xát trên chóp mũi hắn, không khí giữa hai người vô cùng thân mật. Sau đó, hắn rút đi quần áo trên người nàng, đến khi chỉ còn lại đồ lót, cái yếm bao vây lấy một đôi thỏ ngọc căng tròn xinh đẹp.

không chần chờ thêm, hấn trực tiếp kéo nút thắt trên gáy nàng, hai bầu vú khéo léo mềm mại cùng nhũ tiêm tinh tế ngay lập tức đập thẳng vào mắt hấn.

Mở miệng ra, hấn mút lấy một bên, lưỡi đảo quanh nhũ tiêm hồng hào non mềm của nàng, còn dùng đầu lưỡi bao trọn đỉnh nhũ.

Nàng khẽ cắn môi, nhũ tiêm bị hấn giầy vò truyền đến cảm xúc ươn ướt, tấn công thẳng vào mỗi dây thần kinh của nàng.

Lúc này, động tác của hấn hơi vội vàng xao động, hơn nữa nàng còn chủ động ưỡn ngực lên như đang cổ vũ hấn. Bàn tay to mò vào trong váy nàng, kéo tiết khô của nàng ra.

Cảm giác mát lạnh xộc tới, nàng không ngờ động tác của hấn lại nhanh chóng đến thế.

- Tiểu Chân nhi...

hấn khẽ hôn lên nụ hoa nhỏ xinh đẹp, bàn tay to phủ lên hai cánh môi hoa, để ngón tay thô dài trực tiếp thâm nhập vào cửa hoa huyết của nàng.

- Ừm... - Thân thể nàng cứng đờ, khẽ kêu lên - Chàng, chàng thật thiếu kiên nhẫn... váy của ta còn chưa cởi ra mà..."

Ánh mắt hấn âm u, giọng nói cũng khàn đi:

- Nàng muốn tự cởi ra sao?

Nàng xấu hổ gật gật đầu. Vì thế hấn liền buông tay, không kiềm chế vòng eo nhỏ xinh của nàng nữa mà để nàng trượt xuống, đứng cạnh giường quay lưng về phía hấn mà cởi váy áo ra. hấn ngồi ở mép giường, nhìn tấm lưng trơn bóng miên man như bạch ngọc của nàng.

- Tiểu Chân nhi, ta không chờ được...

Tiếng nói của hấn càng khàn đặc, thứ to lớn dưới khó không hề che giấu mà chọc chọc vào cặp mông tuyết trắng của nàng.

Nàng cảm nhận được thứ nóng bỏng dưới khó của hấn, lòng nhũn ra, không kiềm được mà muốn dán sát vào nó, nhưng lại không chịu sự tấn công của hấn, chân hấn bước nhanh tới đè nàng xuống bàn tròn, hai tay nàng đặt trên bàn, hai bầu vú no tròn bị ép xuống mặt bàn.

- Ừm... ta cũng muốn chàng...

Nàng vứt bỏ sự rụt rè của tiểu thư khuê các, dùng giọng nói tràn ngập quyến rũ nói với hấn.

Nghe được câu trả lời của nàng, hấn không nhịn được mà tách đùi nàng ra, bàn tay to tìm đến trước cửa hoa huyết, ngón tay lập tức xâm nhập vào huyết động của nàng, ngón tay chạy dọc theo lối mòn thẳng tiến tới cửa tử cung nhỏ hẹp.

Cửa huyết non mềm vừa bị ngón tay hấn đè ép liền tiết ra mật dịch trơn trượt, hấn mới chỉ là một lát mà hoa huyết của nàng đã bắt đầu tiết ra hoa dịch trắng mịn.

- Hôm nay nàng thật nhiệt tình – hấn nằm đè lên lưng nàng, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng.

- Ừm ư... - Nàng cau mày, cong lưng đón nhận sức nặng của hấn.

Ngay sau đó, hấn rút ngón tay dài của mình ra, cởi bỏ tiết khô để côn thịt đã cứng rắn nảy ra, chĩa thẳng lên trời. Côn thịt thô to đã chuyển sang màu đỏ tía, nổi đầy gân xanh chằng chịt, gậy sắt tràn ngập sức mạnh cố ý cọ xát trên đùi cặp mông trắng của nàng.

Nàng cắn môi, quay đầu nhìn hấn đầy sợ hãi, tưởng hấn định xâm nhập vào trong cúc hoa chưa từng được khai phá kia.

Nhưng hấn không nỡ tổn thương nàng. Nâng cặp mông nàng lên, đè xuống tấm lưng trần trụi của nàng, để quy đầu cứng rắn đi qua cửa hoa e ấp, cuối cùng hướng về tử cung thần bí mà tấn công. Bàn tay to nâng đỡ gậy sắt đã cứng rắn hết cỡ, hông nẩy mạnh một cái, hai cánh hoa lập tức bị tách mở, gậy sắt xâm nhập vào trong hoa huyết ẩm ướt nóng bỏng. Vách thịt trong hoa huyết đang dùng sức mút chặt côn thịt của hấn.

Đường như có hàng trăm hàng ngàn cái miệng nhỏ nhắn từ bốn phương tám hướng dồn đến mát xa côn thịt nóng bỏng, suýt nữa làm hấn mất khống chế mà dùng sức chạy nước rút trong thân thể nàng.

- Ừm ừm...

Nàng khẽ nhíu mày, hấn tiến vào gây cho nàng cảm giác đau đớn vô cùng khó chịu, vì thể dưới tác động của bản năng, thân thể nàng liền không ngừng vặn vẹo...

Chính những động tác uốn éo này lại càng khiến côn thịt vào sâu hơn, khiến nàng càng không nhịn được mà ép sát về phía trước. Côn thịt dần dần bị huyết động chặt chẽ nuốt trọn, cho đến khi háng hấn va chạm với cặp mông bóng mượt của nàng.

- Tiểu Chân nhi, nàng thật đẹp...

Hai tay hấn nắm chặt mông nàng, đè chặt tấm lưng trần trụi của nàng, bắt đầu ra vào một cách thông thả.

Nàng có thể cảm nhận được sau khi côn thịt thô to của hấn vào trong cơ thể nàng vẫn không ngừng phình to ra, hơn nữa càng ngày càng nóng, càng ngày càng cứng rắn nhồi đầy hoa huyết của nàng.

Ban đầu tốc độ của hấn rất thông thả, nhưng mỗi lần đi vào đều dùng sức rất mạnh, va chạm thông thả mà mạnh mẽ như muốn đâm xuyên qua thân thể nàng.

- Ừm ... a...

Dần dần, cảm giác đau đớn bị sự mẫn cảm của hoa huyết lấn át, mỗi lần ra vào đều mang đến cho nàng sự tê dại khó nói nên lời.

Gây sát nóng bỏng ra sức vùi vào hoa huyết của nàng, mỗi lần rút ra đều kéo theo một lượng lớn mật dịch ra khỏi cửa huyết, nóng bỏng ngọt ngào dính đầy côn thịt của hấn, khiến hấn càng thuận lợi di chuyển trong huyết động chặt chẽ của nàng.

- Nương tử của ta, bên trong nàng thật ấm áp...

hấn không hề phát hiện ra bản thân càng lúc càng không khống chế nổi, mỗi lần ra vào đều dùng hết sức, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, côn thịt càng lúc càng hung hãn, mạnh mẽ tấn công hoa huyết của nàng.

- A... a...

Tiếng nói của nàng cũng dần dần trở thành tiếng rên rỉ quyết rũ theo từng đợt ra vào của côn thịt nóng bỏng.

- thật tuyệt...

hấn nỉ non, tay bầu chặt cặp mông tuyết trắng, để thứ dữ tợn giữa háng hung hăng tấn công vào cơ thể nàng, cũng khiến hai thân thể càng lúc càng nhịp nhàng va chạm vào nhau, truyền ra từng tràng tiếng vang âm dương.

- Duật...

Nàng rên rỉ gọi tên hấn, vô thức hưởng ứng theo từng đợt tiến công, hai tay nắm chặt lấy khăn trải bàn, “ư ư...” thân dưới của hấn và nàng dính chặt lấy nhau, vì hấn kích động đứng thẳng để tấn công, tốc độ nhanh đến mức khiến mọi thứ trên bàn cũng rung bần bật tạo thành từng chuỗi tiếng vang, ngay cả chiếc bàn cũng bị đẩy tiến dần lên phía trước.

- Chậm, chậm một chút...

Nàng không kịp thở dốc, từng đợt tấn công của hấn dồn dập ập tới, đôi tay to khỏe mạnh mẽ giữ chặt mông tròn, không cho nàng cơ hội bỏ trốn.

Nàng uốn người dậy, hai bầu vú ma sát với khăn trải bàn khiến từng đợt tê dại nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, đôi mắt tròn ngật dục vọng.

Mãi đến khi nàng nghĩ bản thân sắp không thở nổi, hấn lại đột nhiên rút côn thịt vừa điên cuồng đâm rút mấy chục lần ra khỏi hoa huyết ướt đầm của nàng.

Ngay lập tức hoa huyết của nàng trở nên trống rỗng, như mất đi trụ cột duy nhất.

Nàng thở dốc, lại như chú mèo nhỏ mang theo lòng tham không đáy, ném ánh mắt cầu xin về phía hắn, không hiểu sao hắn lại rút ra khỏi cơ thể mình.

- Duật... ta nóng...

Nàng dồn lực xuống hai tay đang đè trên bàn, mở rộng đôi chân của mình ra, muốn hắn dừng rời khỏi thân thể nàng.

hắn hít sâu một hơi, gậy sắt nóng bỏng ngang nhiên ngẩng đầu giữa bụi cỏ rậm rạp, bàn tay to đưa ra lật người nàng lại đối diện với hắn, sau đó giữ chặt eo nàng, để cặp mông nàng ngồi đè lên mặt bàn. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng hắn gặt hết mọi thứ trên bàn xuống, từng tiếng lạch cạch leng keng vang lên...

Nàng ngồi trên bàn, hai chân bị bàn tay to của hắn nắm lấy, quấn quanh eo hắn. Con người quyền rũ của hắn nhìn nàng, cơn thịt nóng bỏng lại để ở cửa hoa huyết đang sáng bóng ướt át, hít sâu một hơi, cơn thịt nóng bỏng lại đâm ngập vào hoa huyết của nàng.

- Hức...

Nàng phát ra tiếng rên nhỏ vụn, hoa huyết đột nhiên bị thứ cứng rắn nhồi đầy, dường như ngay cả không khí cũng bị ép ra ngoài, chặt chẽ không có lấy một khe hở nhỏ bé nào.

Hoa huyết mút chặt cơn thịt thô to của hắn, cảm xúc mềm mại như tơ khiến hắn hừ hừ thỏa mãn.

Eo hồ dùng sức đâm tới, quy đầu thô to như muốn xuyên thẳng vào nơi sâu nhất trong thân thể nàng, cọ sát vách tường hoa non nớt của nàng.

Động tác của hắn vô cùng điên cuồng, hoang dã, hoàn toàn khác với lần trước khi hai người động phòng, hôm nay hắn giống như một dã thú chưa được thuần phục vậy. Hắn cúi đầu mút chặt nhũ tiêm xinh đẹp của nàng, một tay bò lên bầu vú còn lại, dùng sức vuốt ve, tạo khoái cảm cho trái anh đào nhỏ xinh kia.

Cơn thịt thô to vẫn điên cuồng đâm nàng như cũ, trong lúc ra vào, càng mang theo nhiều mật dịch dính dóp tẩm ướt nơi kết hợp của hai người.

Hoa huyết của nàng bị biến thành lấy lợi không chịu nổi, cả căn phòng tràn ngập hương vị đậm đặc hòa lẫn tiếng rên rỉ kích tình và tiếng thân thể va chạm vào nhau.

Ngay cả tiếng lép bép khi cơn thịt ra vào hoa huyết cũng trở nên vô cùng vang vọng.

- A... ưm...

Nàng thở dốc càng lúc càng nặng nề, cảm giác tê dại mãnh liệt bùng nổ trong cơ thể như muốn xé nát nàng ra.

Hai tay ôm chặt cổ hắn, nhũ tiêm truyền đến từng đợt tê dại cùng khoái cảm mất hồn từ hoa huyết nhanh chóng ép nàng không thể chịu đựng nổi.

- không... chậm... chậm một chút...

Nàng yêu kiều hô lên, căn bản không thể khống chế được khoái cảm đang đánh úp tới.

Nàng kẹp chặt eo hắn hông ngăn lại run rẩy cực hạn đang thổi quét khắp toàn thân nàng.

- Tiểu Chân nhi, ta muốn nàng... muốn tất cả của nàng...

hắn không thể dừng lại, bàn tay to đang nắm chặt bầu vú mềm mại của nàng lại chuyển xuống vòng eo mảnh mai của nàng. Hắn quyết tâm để cả hai cùng đạt cao trào mạnh mẽ nhất. Vì thế cơn thịt thô to nóng bỏng kia càng như con ngựa hoang không thể khống chế, điên cuồng va chạm vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết của nàng.

- A... a...

Hai tay nàng để trước ngực hắn, đôi mắt mờ mịt đã không còn mở ra nổi, chỉ có thể vô thức thừa nhận sự tê dại do cơn thịt nóng bỏng của hắn đưa tới.

Eo hắn vươn thẳng tắp, cặp mông chặt chẽ không ngừng dùng sức đẩy côn thịt thô to vào hoa huyết sưng nước của nàng, khiến hoa tâm bắt đầu điên cuồng co rút, vách tường hoa cũng bắt đầu xoắn chặt côn thịt cứng nóng của hắn.

Quá nhiều khoái cảm khiến nàng không thể chịu nổi, nàng chỉ có thể dùng sức thở dốc, để tránh bản thân ngất đi trong sự xâu xé của từng đợt khoái cảm.

- không được... ta không được rồi...

Nàng hét lên chói tai, hai chân cũng quắn chặt cứng.

Hoa huyết điên cuồng co rút, ngay cả thân thể hoàn mỹ của nàng cũng bắt đầu run rẩy, toàn thân căng cứng đề phòng.

không để ý đến việc nàng đã đạt tới cao trào, hắn vẫn như cũ cố ý đâm rút côn thịt nóng bỏng trong thân thể nàng.

Hoa huyết xoắn chặt cũng khiến hơi thở của hắn vô cùng nặng nề, côn thịt càng tấn công mạnh vào hoa huyết mềm mại. Sau đó, hắn gầm nhẹ một tiếng, văng trán cũng toát ra mồ hôi tinh mịn.

Bàn tay to đang giữ chặt vòng eo tinh tế, dùng sức đè chặt nàng xuống thân dưới của hắn, điên cuồng va chạm, cặp mông cũng đóng đưa cực mạnh, mãi đến lúc cuối cùng, tốc độ cực nhanh, mật dịch văng tung tóe, côn thịt của hắn gần như tụt hẳn ra ngoài... hô hấp của hắn trở nên gấp gáp, chôn sâu côn thịt vào cơ thể nàng, lỗ nhỏ trên quy đầu bắn mạnh ra dịch tình dính dính, bắn toàn bộ vào trong hoa huyết của nàng...

8. Chương 8

Tình cảm của Nguyên Sơ Chân và Hạng Duật ngày càng tốt đẹp, nàng rất nghe lời những người trong Kim Bảo trang, ai có mắt đều có thể nhìn thấy. Mà càng ngày nàng càng thích ứng với việc sống tại đây, đã không còn nghĩ đến kế hoạch tung hoành thiên hạ đáng buồn cười kia nữa.

Nhưng vẫn còn một việc khiến nàng luôn canh cánh trong lòng... Từ lúc nàng đào hôn, cha mẹ liền không biết tung tích của nàng, không biết họ sẽ lo lắng cho nàng đến mức nào?

- Tiểu Chân nhi – Hạng Duật đưa ly trà lạnh trong tay đến trước mặt nàng, nhìn nàng thất thần – Nàng sao vậy?

Nàng nâng đôi mắt đẹp, vội lắc đầu. Nàng không dám cho Hạng Duật biết suy nghĩ trong lòng mình, bởi vì hắn đã hứa với nàng, chỉ cần nàng muốn đi đến bất cứ đâu hắn đều sẽ đi cùng nàng đến đó.

Nhưng mà... Trong lòng nàng lo lắng khi phụ thân biết nàng bị người của Kim Bảo trang bắt đi, nhất định ông sẽ báo quan bắt hắn!

Dù người đứng đầu Kim Bảo trang lai lịch không đơn giản, nhưng Ngọc Châu thành dù sao cũng do hoàng đế người Hán cai quản, đã đặt chân vào lãnh thổ Trung Nguyên thì hắn vẫn sẽ bị quốc pháp định tội.

Tình thế khó xử này khiến trong lòng nàng có một nút thắt.

Nàng lại không dám mở miệng nói cho hắn biết, bởi vì hắn còn có suy nghĩ liều chết hơn cả nàng.

Chỉ cần có thể làm cho nàng vui, hắn sẽ không tiếc thân mình vì nàng làm mọi thứ, coi như là mất đi tính mạng hắn cũng sẽ không nhúu mày một cái.

- Ta không sao – Nàng lúng túng nở nụ cười, muốn che giấu sự bất an trong ánh mắt.

- thật không?

hắn và nàng cùng ngồi trong đại sảnh, còn đang định mở miệng, ngoài cửa đã xuất hiện một bóng dáng yếu đuối.

- Hừ! – Kim Đan Đan vừa đến đại sảnh, gương mặt đã tràn đầy vẻ bất mãn – Ta biết ngay Thành Đại Hùng không có lòng tốt mà, dám dùng hàng giả gạt ta.

Mấy ngày nay, rốt cuộc Kim Đan Đan cũng cháy nhà ra mặt chuột.

Đôi ngựa bằng ngọc cẩm thạch cũng là do Thành Đại Hùng dùng để gán nợ, cũng may Nguyên Sơ Chân vạch trần sự gian trá này, nếu không Kim Đan Đan thật không biết phải làm công tử Bạc Liêu bao lâu. Sau đó nàng phái người âm thầm điều tra, nghe ngóng xem đồng hàng giả kia xuất phát từ đâu, thì ra tất cả đều bắt nguồn từ Thành phủ Ngọc Khí Thương Hành (Tiệm làm ngọc Thành phủ)

Vì muốn tránh trả tiền vốn và lợi tức, hắn mới cố ý dựa vào uy tín của Kim Bảo trang và Thành thị Ngọc Hành để làm ra loại chuyện khiến Kim Đan Đan phát điên thế này.

Cũng bởi chuyện tốt này, nàng đã chấm dứt việc cho Thành phủ vay tiền, sau đó lấy khế ước, bắt đầu thu hồi tiền nợ.

Người ở Kim Sa thành đều biết, người nào cũng có thể nợ, riêng Kim Đan Đan thì không thể nợ được!

Khi ba người trò chuyện được một lúc, nô bộc báo Thành Đại Hùng đích thân đến Kim Bảo trang muốn trao đổi với Kim Đan Đan thậm chí tự mình chuộc tội.

Kim Đan Đan cũng không phải là một đứa trẻ đơn thuần. rõ ràng lần này Thành Đại Hùng đến là chồn thay gà chúc tết, không hề có lòng tốt.

(*) Chồn thay gà chúc tết: nghĩa là một người làm một điều gì đó ngoài mặt thì là ý tốt nhưng thật ra trong lòng đang âm mưu xấu xa.

Nhưng dù sao món nợ này nàng vẫn phải thanh toán với Thành Đại Hùng.

Sau đó nàng sai nô bộc đưa Thành Đại Hùng vào đại sảnh, nàng dự định xem con chồn này rốt cuộc dùng cách nào để trả xong số nợ mà hắn thiếu ngân hàng tư nhân.

không lâu sau, Thành Đại Hùng và Thành Hoan bước vào đại sảnh, Thành Hoan ôm trong tay một đôi ngọc như ý, gương mặt cúi gằm.

Kim Đan Đan vừa nhìn thấy đôi ngọc như ý trên tay Thành Hoan, vẻ mặt lập tức sa sầm.

- Thành lão gia, không phải ta đã nói chỉ thu tiền mặt, không nhận đồ cầm cố của người rồi sao?! – Kim Đan Đan trước nhìn người sau nhìn mặt, một lát lại thấy hắn nở một nụ cười trơ trẽn.

- Ta đến để tạ lỗi – Thành Đại Hùng quả nhiên là một con cáo già, luôn khiến cho người khác nghĩ không ra bước kế tiếp mà hắn đi là gì – Trong phủ ta có nội tặc, đem hết số ngọc ta sản xuất đánh tráo thành hàng giả, ta đã trừng phạt nghiêm khắc những tên đó rồi.

nói nghe rất hay. Kim Đan Đan cười hì hì, bước đến ghé chủ tọa ngồi xuống:

- Vậy không biết hôm nay Thành lão gia đến Kim Bảo trang là có ý gì? – Tiền không trả đến đây làm gì?

- Ta đến là để tạ tội.

Thành Đại Hùng dùng ánh mắt ra hiệu, dâng ngọc như ý lên:

- Đây là chút tâm ý nho nhỏ của Thành mẫu, xin Kim lão bản nhận cho.

Kim Đan Đan nhú mày, cuối cùng cũng cười to:

- À, ra là vậy! – Kim Đan Đan đáp lời xong, cuối cùng liếc mắt đến Nguyên Sơ Chân – Sơ Chân, người giúp ta kiểm tra đôi ngọc như ý kia đi.

Kim Đan Đan không hề quanh co, muốn trực tiếp kiểm chứng.

- Phải phải, nên thế - Thành Đại Hùng cũng không chột dạ, gật gù nói – thì ra ngày đó lão phu có mắt không trông, cô nương trước mặt đây chính là thiên kim Nguyên phủ ở Ngọc Châu thành đúng không?

Nguyên Sơ Chân cắn môi kinh ngạc, không biết tại sao Thành Đại Hùng có thể nhận ra nàng?

- Lão phu và Nguyên lão gia cũng có vài năm giao tình, không phải Nguyên cô nương đã được gả vào Trần phủ sao?

Kim Đan Đan nheo mắt, không thích người ngoài quản việc nhà của nàng:

- Thành lão gia, chuyện này và chuyện ông đến đây có liên quan gì sao?

Giọng điệu của Thành Đại Hùng hơi kinh ngạc, hần nói:

- Ha ha, đúng rồi! – Thành Đại Hùng cười sang sảng vài tiếng, cũng không chấp nhất chuyện này – Vậy thì mời Nguyên cô nương theo Thành Hoan đi giám định ngọc khí, để chứng minh hôm nay lão phu đến đây rất có thành ý.

Hạng Duật muốn đi theo Nguyên Sơ Chân, nhưng nàng lắc đầu từ chối.

Bây giờ các chương quỹ trong Kim Bảo trang đều đã ra ngoài thu nợ, chỉ còn lại Kim Đan Đan và hần. Nguyên Sơ Chân muốn Hạng Duật ở lại đại sảnh tiếp khách với Kim Đan Đan. Dù sao Thành Đại Hùng cũng là một lão hồ ly quỷ kế đa đoan, e là Kim Đan Đan đâu không lại lão tặc này.

Cứ như vậy, Nguyên Sơ Chân dẫn Thành Hoan đi sang một phòng nhỏ hơn, để Hạng Duật và Kim Đan Đan cùng nhau đối mặt với Thành Đại Hùng.

trên đường đi tới sảnh khác, Nguyên Sơ Chân và Thành Hoan chẳng ai mở miệng nói với ai câu nào. Mãi đến khi vào phòng, Thành Hoan đặt ngọc như ý trên tay lên bàn, sau đó đứng sang một bên nhìn chăm chăm Nguyên Sơ Chân.

Nguyên Sơ Chân chăm chú xem xét ngọc như ý. Trong lòng Thành Hoan có một luồng sát khí dâng trào, nhưng nàng ta cố gắng nhịn xuống. Thành Đại Hùng đã dặn không được phép làm hỏng chuyện, nhất định phải bình tĩnh hoàn thành kế hoạch, thành công cứu vớt tình thế lúc này của Thành phủ Ngọc Hành.

Thành Hoan đè nén tức giận, ép mình không được để lộ sơ hở:

- Người vừa mới nghe cha ta nói đó! Chúng ta dò hỏi thân phận của người mới biết được người chính là thiên kim của Nguyên phủ.

Nguyên Sơ Chân chấn động trong lòng, mím môi im lặng.

Thành Hoan nhún vai:

- Người nhận cũng được, không nhận cũng được. Có điều mấy ngày trước cha ta có đến Nguyên phủ mượn tiền, thấy Nguyên phu nhân thật đáng thương, mỗi ngày đều vì nữ nhi mất tích mà lấy nước mắt rửa mặt, lại không hề ngờ rằng thiên kim bảo bối của bọn họ hiện đang trốn ở Kim Bảo trang sống vui vẻ.

- Cha và mẹ ta... bọn họ... – Quả nhiên đúng như kế hoạch đã bày ra, sau khi Nguyên Sơ Chân nghe Thành Hoan nói những lời này, trong lòng bắt đầu bất an – Họ sống không tốt sao?

- Con gái của mình mất tích, bọn họ còn có thể sống tốt sao?

Thành Hoan lạnh lùng xùy một tiếng. thì ra sau khi Nguyên Sơ Chân vạch trần vụ gian dối và rời khỏi Thành phủ, Thành Đại Hùng đã phái người âm thầm điều tra lai lịch thật sự của Nguyên Sơ Chân mới phát hiện nàng chính là thiên kim của một thương nhân buôn ngọc lớn nhất ở Ngọc Châu thành, tên Nguyên Sơ Chân.

Cùng đường bí lối, cuối cùng dã tâm hiểm độc của Thành Đại Hùng trở lộ.

hần nghĩ, phải tìm cách lợi dụng Trình Giảo Kim này, làm cho hần được lợi ích từ cả hai bên Kim Bảo trang và Nguyên phủ. Như thế chẳng những hần có thể hoàn trả số nợ với Kim Bảo trang, mà còn cứu được Thành phủ Ngọc Hành của mình.

Bởi vậy, hôm nay Thành Đại Hùng tới đây chính là muốn cùng Thành Hoan diễn một vở tuồng, ở trước mặt Nguyên Sơ Chân nhắc tới phụ mẫu nàng.

- Ta... – Nguyên Sơ Chân cắn môi.

Nghĩ đến nước mắt của cha mẹ nàng yêu thương, trong lòng chợt có một cảm giác không nói thành lời được.

Nhưng nàng không thể về nhà, bởi vì nếu về, nàng và Hạng Duật nhất định sẽ bị chia cắt...

Nghĩ đến đây, lòng nàng lại bắt đầu giãy dụa.

- Có điều cũng khó trách người! – Thành Hoan cười nhạo – Người đào hôn, cùng Hạng Duật định chung thân, sao còn nghĩ đến cha mẹ mình chứ!!

- Ta... Ta không hề quên cha mẹ mình! – Nàng cắn môi, lớn tiếng bác bỏ.

- Vậy sao? – Thành Hoan lạnh lùng nhìn Nguyên Sơ Chân.

Nàng ta cho rằng nếu không phải tại Nguyên Sơ Chân xuất hiện, có lẽ nguyện vọng bấy lâu nay của nàng ta đã trở thành hiện thực, đó chính là được cùng với Hạng Duật phu thê ân ái, còn có thể giúp cho nhà nàng ta mượn thêm được nhiều tiền hơn.

Nhưng từ khi nữ nhân này xuất hiện, thế giới của nàng ta dường như vỡ vụn.

Hạng Duật bị cướp mất, trong mắt cha, nàng ta cũng chỉ là công cụ kiếm lợi, bởi vậy, Thành Đại Hùng muốn gả Thành Hoan cho Giang lão gia ở thành Tây làm tiểu thiếp. Bởi vì Giang lão gia đã đồng ý giúp Thành phủ trả hết khoản nợ còn lại với Kim Bảo trang nếu như Thành Hoan chịu hạ mình làm thiếp của hắn...

Thành Hoan thà chết không theo, thế là cuối cùng nàng ta và cha mình âm mưu sử dụng thủ đoạn. Dù sao sinh kim Giang lão gia đưa ra cũng chỉ đủ trả hết nợ cho Kim Bảo trang, không đủ để cứu vớt Ngọc Hành thoát khỏi nguy cơ đóng cửa. Thế nên cuối cùng Thành Hoan nghĩ ra một biện pháp. Chính là xuống tay với Nguyên Sơ Chân.

Nguyên Sơ Chân nhỏ giọng hỏi:

- Cha mẹ ta... sống không tốt sao?

Thành Hoan cười khê một tiếng, xem ra con cá đã mắc câu rồi:

- Chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ vì quá lo lắng cho nữ nhi của mình mà sinh bệnh.

Nguyên Sơ Chân cắn môi, lúc này nàng lâm vào tâm trạng tự trách. không biết phải làm thế nào để thoát khỏi tình trạng bị giằng co giữa hai bên như thế này.

Thành Hoan thấy nàng đang suy nghĩ, quyết định thừa thắng xông lên, mở miệng nói:

- Chẳng lẽ người không muốn quay về gặp cha mẹ mình ư?

Nguyên Sơ Chân kinh hãi, ngược mắt nhìn Thành Hoan:

- Vãn... chưa phải lúc.... – Sợ lúc này quay về, cha mẹ nàng sẽ không tha thứ cho nàng và Hạng Duật.

- Vậy người nhắm tâm nhìn cha mẹ người mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt sao? – Thành Hoan tiếp tục công kích, gây áp lực cho Nguyên Sơ Chân.

- Ta... – Nàng nên làm như thế nào cho phải đây?!

- Nếu như người cảm thấy tạm thời không thể gặp mặt cha mẹ vậy thì ít nhất người cũng phải viết một lá thư báo cho họ biết tình hình của người chứ.

Thành Hoan cười xấu bụng, lại nói tiếp:

- Như vậy đi! Coi như ta giúp người lần này, người cứ viết thư cho họ. Ngày mai đúng lúc ta định ra Thiên Hạ trà lâu, chúng ta hẹn nhau ở trước cửa quán, ta sẽ giúp người chuyển thư cho cha mẹ người.

Thư? Nguyên Sơ Chân bừng tỉnh. Sao nàng lại không nghĩ đến biện pháp này?!

Dù nàng không thể về nhà, nhưng vẫn có thể viết thư báo cho cha mẹ biết nàng vẫn bình an vô sự, để hai người họ không phải lo lắng cho an nguy của nàng.

- Người... thật sự đồng ý giúp ta?

Nguyên Sơ Chân đơn thuần như đứa trẻ, ngàn lần không nghĩ đến mục đích mà Thành Hoan muốn giúp nàng.

Thành Hoan cứng gât gât đầu.

Nếu như không dùng cách này, kế hoạch đã tính sẵn sẽ khó lòng thành công. Đương nhiên trước hết phải lấy được lòng tin của cô nàng Nguyên Sơ Chân ngu ngốc này.

- Vậy thì tốt quá!

Nguyên Sơ Chân gât đầu. Lúc trước nàng ta hung dữ như thế mà không ngờ bây giờ lại muốn giúp nàng chuyển hộ thư cho cha mẹ nàng. Chẳng những có thể báo cho cha mẹ để họ an tâm, hơn nữa cũng có thể dò trước xem phản ứng của họ thế nào. không chừng sau này còn có thể dẫn cha mẹ đến Kim Sa thành thăm nàng. Làm cách này... Hạng Duật cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì.

- Ngày mai người nhớ đi một mình đến gặp ta – Thành Hoan dặn dò – Dù sao đây cũng là việc nhà của người và Kim Bảo trang, sợ đến lúc đó Kim lão bản trách tội xuống, ta và cha ta lúc đó sẽ khó ăn nói.

- Ta biết – Nguyên Sơ Chân gât đầu, nàng hiểu rõ sự lo lắng của Thành Hoan.

Dù sao thì nàng cũng là tân nương do Kim Đan Đan lên kế hoạch cướp đoạt về, nếu như tự mình viết thư gửi về Ngọc Châu thành, dựa vào cá tính thổ phỉ của Kim Đan Đan chỉ e sẽ tức giận đến giậm chân, cho rằng nàng mơ tưởng trốn về nhà.

- Người phải nhớ kĩ lời hẹn đó – Thành Hoan trước khi đi vẫn không quên dặn dò thêm lần nữa.

Sau khi Thành Hoan rời khỏi phòng, Nguyên Sơ Chân liền cao hứng xoay vòng vòng tại chỗ.

Bây giờ nàng sẽ viết ngay một lá thư để ngày mai chuyển cho cha mẹ, như vậy cha mẹ nàng sẽ hoàn toàn yên tâm, không còn vì lo lắng cho an nguy của nàng mà rơi nước mắt nữa.

thật đáng khâm phục! Nàng thật sự là một đứa con gái biết săn sóc, hiếu thuận với cha mẹ đó nha!

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Sơ Chân lén lút nhét phong thư tối qua đã viết vào tay áo, sau đó không nề hà Hạng Duật dẫn nàng ra ngoài. thật ra hôm nay Hạng Duật phải ra ngoài thu lợi tức, dù dẫn theo nàng cũng không hề hấn gì, nhưng Nguyên Sơ Chân cứ khẳng khẳng muốn ở trong phòng được thuê ở trà lâu đợi hấn.

Ở một phòng trên lầu hai của trà lâu. Nguyên Sơ Chân trịnh trọng hứa:

- Ta sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này đợi chàng, nhất định sẽ không đi đâu hết.

- Nhưng mà... – hấn nhíu mày, nhìn gương mặt chân thành của nàng.

hấn không sợ nàng bỏ trốn khỏi Kim Sa thành, dù sao nàng cũng không có cách để ra khỏi sa mạc cát vàng kia.

- Ta hứa sẽ không đi lung tung – Nàng níu chặt ống tay áo của hấn – Chàng yên tâm đi thu nợ đi, ta ở đây ăn điểm tâm uống trà, sau đó ngoan ngoãn chờ chàng trở về, được không?

Nàng sợ bị hấn phát hiện ra bí mật giữa nàng và Thành Hoan. Nàng cũng sợ Thành Hoan đổi ý không chịu giúp nàng chuyển thư cho cha mẹ nữa.

- Bốn phía Kim Sa thành đều là sa mạc, dù sao nàng cũng không thể một mình vượt qua sa mạc kia – hấn vỗ nhẹ lên gương mặt nàng, lo lắng nói cho nàng biết – Nên nếu như nàng thật sự muốn về nhà, cứ trực tiếp nói với ta, ta sẽ dẫn nàng về, nàng không cần phải chạy trốn, biết chưa.

Tuy trong lòng hơi sợ hãi, nhưng hấn vẫn chọn tin nàng. hấn biết mình không có cách trói nàng bên cạnh cả đời, hấn chỉ muốn được ở bên cạnh nàng, chỉ cần nàng không bỏ rơi hấn.

- Ta sẽ không chạy trốn – Nàng nói rất nghiêm túc – thật ra ta đã quyết định một thời gian nữa, để cha ta biết ta ở Kim Bảo trang rất hạnh phúc, lúc đó ta sẽ nói chàng dẫn ta về. Có điều bây giờ không phải lúc, cho nên ta sẽ không trở về Ngọc Châu thành.

hấn cười ôn nhu hỏi:

- Nàng thật sự đồng ý dẫn ta về nhà sao?

- Tất nhiên – Nàng dùng sức gạt đầu – Chàng là phu quân của ta, đương nhiên ta phải dẫn chàng về bái kiến cha mẹ ta!

hắn ôm nàng vào ngực, chặt đến mức như muốn ép thân thể nàng hòa vào xương cốt mình.

hắn thì thầm bên tai nàng:

- Ta kêu tiểu tỷ đem điểm tâm thức uống nàng cần lên lầu hai. Nàng không được một mình xuống lầu một, ngoan ngoãn ở đây chờ ta về. Ta sợ sẽ có người lại đến ức hiếp nàng.

Nàng cười khanh khách vài tiếng:

- Lần trước cái tên kia bị chàng đánh cho gần chết, bây giờ ở Kim Sa thành có ai mà không biết ta là nương tử của chàng, họ còn dám chọc đến ta sao.

hắn hôn nhẹ lên gò má của nàng:

- Chỉ sợ những gã có mắt mà không có lòng thôi. Ngoan ngoãn chờ ta về, sau đó ta sẽ dẫn nàng đi dạo phố.

- Ta biết rồi. – Nàng thuận theo ý hắn gạt đầu, dù sao nàng cũng không bước ra khỏi trà lâu này, chỉ đứng trước cửa thôi mà.

Hạng Duật vẫn không buông tha, cứ hôn lên vành tai và tóc mai của nàng một hồi lâu, mới sai bảo tiểu tỷ tiếp đãi nàng chu đáo, sau đó rời khỏi trà lâu.

Nàng ở lầu hai nhìn thấy rõ Hạng Duật rời khỏi trà lâu, sau đó mượn cớ sai bảo tiểu tỷ xong, một mình kéo vạt váy đi xuống cửa quán.

Nhìn trái nhìn phải, nàng cho rằng Thành Hoan đã quên giờ hẹn.

một hồi sau, Thành Hoan đứng ở chỗ rẽ của con đường vẫy tay với nàng, giống như đang muốn che dấu tai mắt, muốn nàng đi về phía đó.

Nguyên Sơ Chân thật sự cảm thấy việc này có chút khác thường. rõ ràng chỉ là giao một phong thư thôi mà làm gì phải thần bí như thế chứ?! Nhưng vì nàng muốn nhờ vả Thành Hoan, rời khỏi trà lâu cũng chỉ vài bước, nàng thầm nghĩ sẽ không có vấn đề gì. Thế nên nàng nâng gót ngọc bước ra ngưỡng cửa.

Thành Hoan vừa thấy con cá nhỏ cắn câu, liền nín thở chờ nàng đi đến.

không bao lâu, Nguyên Sơ Chân xuất hiện trước mặt nàng ta, trong tay còn cầm một phong thư, vẻ mặt thoáng hiện sự mong đợi.

- Thành cô nương...

Lời còn chưa dứt, phía sau thân thể nhỏ xinh xuất hiện một gã đại hán, hung hăng dùng sức đập vào gáy Nguyên Sơ Chân.

Trước mắt nàng tối om, ngay lập tức bất tỉnh.

Thành Hoan trốn trong góc khuất, chỉ còn gã đại hán bên ngoài đang luống cuống tay chân nhét Nguyên Sơ Chân vào trong một túi vải bố.

- Nhanh lên

Thành Hoan ra lệnh, muốn bọn đại hán khiêng nàng nhanh đi đến trước cổng thành. không sai! Đây chính là kế hoạch của nàng và cha. Bất cớ Nguyên Sơ Chân, rồi sau đó muốn Kim Bảo trang và Nguyên phủ phải đưa ra khoản chuộc, như vậy cha nàng có thể song phương đắc lợi(*), lấy được một khoản chuộc kha khá. Chẳng những sau này sẽ chẳng còn nợ nần gì Kim Bảo trang nữa, mà còn có đủ vốn để vực dậy Ngọc Khí Thương Hành.

(*) Được lời từ hai phía

Thành Hoan cũng không ngờ dù dĩ Nguyên Sơ Chân lại dễ dàng như vậy. Kế tiếp chỉ cần đưa ra khoản chuộc giao người với Kim Bảo trang và Nguyên phủ xong, Nguyên Sơ Chân sẽ không còn giá trị lợi dụng nữa.

Đến lúc đó....

Hừ!! Chỉ cần nữ nhân nào dám cướp Hạng Duật của nàng ta đều đáng chết cả!!

9. Chương 9

Đau quá! Nguyên Sơ Chân mê mang mở mắt, nhận ra mình đang ở trong một phòng chứa củi tối om không có đèn dầu. Hơn nữa khắp người nàng đều bị dây thừng trói chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Chuyện này... sự việc này là như thế nào?

không phải nàng đang cầm phong thư đưa cho Thành Hoan sao? Sao giờ nàng lại bị trói, lại còn bị quăng vào một căn phòng kín mít.

Nàng cố gắng chống người đứng dậy, nhưng toàn thân cao thấp của nàng đều bị dây thừng trói rất chặt, dùng sức giãy dụa chỉ khiến dây thừng càng thêm ma sát vào cổ tay nàng.

- Này... Có ai không... – Chỉ còn có miệng là có thể nói được.

không biết hô hào bao lâu, nàng nghe thấy có tiếng bước chân. Nàng nhú chặt chân mày, ngưng lại không tiếp tục gọi, nhìn về phía cửa gỗ. một hồi sau, cửa gỗ nhẹ nhàng được mở ra.

Bên ngoài đã là buổi chiều, nàng nhìn thấy rõ người vừa vào chính là Thành Đại Hùng! Sau lưng hắn còn có Thành Hoan đi theo.

Lập tức nàng nhận không được giật mình thở dốc vì kinh ngạc.

- Thành... Thành cô nương... – Đúng rồi, nàng nhớ ra sao mình lại ở chỗ này rồi.

Nàng rõ ràng chỉ muốn giao lá thư cho Thành Hoan, lại không ngờ rằng thư còn chưa kịp giao đã bị người khác đánh lén. Vừa tỉnh dậy thì thấy mình nằm ngay giữa phòng củi.

- Người... Các người tại sao lại đối xử với ta như vậy?! – Nguyên Sơ Chân cắn môi, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu, giọng nói cũng hơi run rẩy.

- Nha đầu đáng chết! – Thành Đại Hùng bước đến gần nàng, từ trên cao nhìn xuống – Lúc trước nếu không phải tại ngươi, ta hôm nay cũng không rơi vào tình thế sa sút như thế này.

- Ta... Ta không có làm gì ngươi... – Nguyên Sơ Chân uất ức nói, trong mắt lóe lên ánh sáng diêm dăm đáng yêu.

- Hừ – Thành Hoan cũng tiến lên một bước, đá Nguyên Sơ Chân một cái – Đừng đánh trống lảng, nếu như lúc trước ngươi không lo chuyện bao đồng mà phá hoại kế hoạch của cha ta, hôm nay ngươi cũng sẽ không có kết cục như vậy.

Thành Đại Hùng hung tợn nhìn Nguyên Sơ Chân:

- Cũng tại ngươi phá hư kế hoạch của ta, ta mới có thể âm thầm điều tra lai lịch của ngươi. không ngờ ngươi quả thật là thiên kim của Nguyên phủ. Chuyện thế này chẳng phải là ông trời đang giúp ta đó sao!!

Nguyên Sơ Chân cau mày:

- Ta là thiên kim Nguyên phủ thì thế nào? Ta không có một chút giá trị nào cho ngươi lợi dụng cả.

- Sao lại không? – Thành Đại Hùng cười ha ha vài tiếng – Cha người ở Ngọc Châu thành là ngọc thương nổi tiếng. Nếu hần biết hòn ngọc quý trên tay hần bị kẻ khác bắt cóc, người nghĩ xem cha người có thể không bỏ ra một khoản tiền chuộc lớn chuộc người về sao?

- Người... – Nguyên Sơ Chân nghiêng rằng, nàng hận nhất loại người chuyên làm chuyện xấu xa này – Phu quân ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!

Về mặt của Thành Đại Hùng phút chốc trở nên lạnh lùng:

- Ha ha! nói đến Kim Bảo trang... Ta cũng sẽ bắt bọn chúng trả một cái giá lớn.

- Người sẽ không được như ý nguyện đâu! – Nguyên Sơ Chân thở phì phì quát lên – Cha ta và phu quân ta sẽ cùng nhau hợp sức tổng tên xấu xa như người vào nhà lao.

- Cũng không nhất định là vậy – hần lại không nhịn được nở nụ cười – Cha người nhận được thư xong sẽ tưởng rằng người của Kim Bảo trang bắt cóc người. Về phần phu quân người... Xong việc, chưa chắc gì người còn gặp được hần lần nữa.

- Người... – Nguyên Sơ Chân miễn cưỡng đứng lên, lông mày nhíu càng chặt – Người muốn giết ta diệt khẩu?

Thành Đại Hùng hừ một tiếng:

- Đợi sau khi ta lấy được khoản chuộc, ta sẽ suy xét có nên làm như thế không.

Nguyên Sơ Chân cắn môi, toàn thân trên dưới đều run rẩy sợ hãi.

Nàng nên nghe lời Hạng Duật, không nên một mình rời khỏi trà lâu mới đúng, càng không nên tin lời Thành Hoan nói.

- Canh giữ người cho thật kĩ – Thành Đại Hùng lệnh cho Thành Hoan – Mọi việc tiến hành theo kế hoạch, trước tiên đưa tin cho Kim Bảo trang, sau khi lấy được tiền chuộc thì báo tin cho Nguyên phủ.

- Vâng, thưa cha.

Thành Hoan cười xấu xa, gật đầu. Sau đó Thành Đại Hùng rời khỏi phòng củi, có rất nhiều việc đang cần hần giải quyết.

- Thành Hoan - Nguyên Sơ Chân gọi cả họ lẫn tên nàng ta – Tại sao người lại nổi giận cho giặc như vậy? Chẳng lẽ người không biết làm như vậy, Hạng Duật sẽ không bao giờ tha thứ cho người sao?

- Câm miệng! – Thành Hoan bước đến phía trước, tát cho Nguyên Sơ Chân một bạt tai – Đều là tại người! Nếu như hôm nay người không xuất hiện trước mặt ta, ta cũng không cần phải gả cho Giang lão gia làm thiếp. Cho nên chỉ cần người không tồn tại, ta vẫn còn có cơ hội ở bên cạnh Hạng Duật. Ngọc Hành của cha ta cũng có thể được cứu. Chỉ cần người biến mất, mọi thứ sẽ tốt đẹp!

Nguyên Sơ Chân thở gấp, không ngờ ngay từ đầu Thành Hoan đã có ý mưu hại nàng:

- Người... Chẳng lẽ là người cố tình dụ ta vào bẫy?

- Bây giờ người mới nhận ra điều này sao, Nguyên cô nương? – Thành Hoan cười haha – thật không hiểu tại sao Hạng Duật có thể yêu thích một tiểu oa nhi ngốc nghếch như người. Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, cứ như dựa dẫm hưởng thụ hết tất cả mọi ưu ái!!

- Thành Hoan... – Nguyên Sơ Chân còn muốn khuyên nhủ Thành Hoan, hy vọng nàng ta không mắc thêm lỗi lầm.

- Câm miệng! – Thành Hoan lại dùng sức tát Nguyên Sơ Chân thêm một bạt tai – Người cướp đi tất cả của ta, người không có tư cách gọi tên của ta!

Gương mặt Nguyên Sơ Chân bị tát liên tục hai bạt tai, hai mắt nổi đầy sao, khóe môi cũng rỉ ra vệt máu.

- Nếu như người chịu thả ta đi... – Nguyên Sơ Chân lắc đầu, miễn cưỡng ngược mặt lên – Ta sẽ thuyết phục cha ta chỉ tiền giúp đỡ cho cha người vượt qua cảnh khốn đốn này, chỉ cần người thả ta đi, cam đoan không làm tổn thương ta...

- Người nghĩ hay thật – Thành Hoan nắm chặt lấy tóc nàng – Ta nói rồi, ta hận chết nữ nhân nào dám thành thân với Hạng Duật.

Nguyên Sơ Chân bị đau đến mức gương mặt nhăn như cái bánh bao hấp, hốc mắt cũng đầy nước.

- Cho nên ta hận người – Thành Hoan lạnh lùng nhìn nàng – Đợi cha ta lấy được tiền chuộc, ta sẽ khiến người cả đời này cũng không thể nhìn thấy Hạng Duật được nữa.

- Người... – Nàng phát hiện Thành Hoan vô cùng cố chấp, mặc cho nàng khuyên bảo thế nào cũng không chịu buông tha, chớ cùng dứt gậy.

- Ta hận người! Nhưng bây giờ không thể giết người vì người vẫn còn giá trị lợi dụng – Thành Hoan hung hăng đẩy đầu tóc nàng, đứng lên, ác độc nhìn thân hình kiêu nhỏ của nàng dưới đất – Người ngoan ngoãn chờ ở chỗ này đi.

Thành Hoan hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngưỡng cửa.

Nguyên Sơ Chân giãy dụa, chỉ tiếc là tay nàng bị dây thừng cột chặt, càng giãy chỉ càng làm đau tay mình.

‘Cạch’ một tiếng, nàng nghe tiếng Thành Hoan đóng cửa lại, còn lấy xích sắt chốt cửa vì sợ nàng thừa cơ bỏ trốn. Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, Sơ Chân nhịn không được nước mắt rơi xuống. Sớm biết vậy nàng đã ngoan ngoãn nghe lời Hạng Duật không ra khỏi trà lâu nửa bước. Nàng đâu ngờ lại bị Thành Hoan dụ cho chui vào bẫy thế này chứ!!

Hu hu... Nàng không nên gạt Hạng Duật, đáng lẽ phải nói rõ cho hắn biết!

thật ra nàng rất muốn gặp lại cha mẹ, nhưng nàng lại sợ cha sẽ không tha thứ cho Hạng Duật... Nếu như nàng có thể nói những khó xử trong lòng mình ra cho hắn biết, để hắn cùng nàng nghĩ biện pháp thì hôm nay này đâu cần phải lưu lạc đến chỗ này.

Hu hu... Nhưng đúng là ngàn vàng khó mua được điều biết trước mà. (*)

(*) Thành ngữ Trung Quốc: Ngàn vàng khó mua điều biết trước, hối hận không có thuốc đặc hiệu.

Hạng Duật trở lại Thiên Hạ trà lâu tìm tiểu thê tử, tràn đầy mong đợi trong lòng bỗng chốc sụp đổ, tâm trạng vô cùng kích động.

hắn chớp lấy tiểu tỷ hỏi rõ ràng, tiểu tỷ này hỏi gì cũng không biết, bởi vì nàng ta bị Nguyên Sơ Chân lừa, căn bản không biết Nguyên Sơ Chân đang ở đâu. Thế là hắn lao xuống lầu tìm chưởng quầy, tiểu nhị, chỉ nghe chưởng quầy nói có thấy Nguyên Sơ Chân bước ra khỏi trà lâu, sau đó không thấy quay lại nữa. Hạng Duật tựa như mất hồn, không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Nguyên Sơ Chân trên đường, mãi cho đến mặt trời lặn về phía tây vẫn không chịu nghỉ ngơi.

Có người báo với Kim Đan Đan Hạng Duật vẫn chưa trở lại, nàng mới phất người cứng rắn kéo Hạng Duật về Kim Bảo trang.

Sau khi hỏi rõ nguyên nhân mới biết được Nguyên Sơ Chân hiện đang không rõ tung tích.

- Chẳng lẽ nàng ta lén trốn đi?! – Kim Đan Đan nhíu mày, ngồi trong đại sảnh trò chuyện với năm nam tử, hơn nữa vừa nghe xong đã nghĩ đến khả năng này.

- không thể nào – Quý Nam Kỳ lắc đầu – Kim Sa thành bốn phía là cát vàng, chỉ có người đàn mới dám một mình vượt qua vùng cát vàng kia.

- thì nàng rõ ràng là đàn độn còn gì! – Kim Đan Đan hừ một tiếng, không quan tâm Hạng Duật đang có mặt ở chỗ này hay không.

Liêm Thiên Hạo gầm nhẹ:

- Mẹ nó, người đừng châm chọc nữa được không?! Người không thấy A Duật đã gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng sao?

Kim Đan Đan lớn tiếng phản bác:

- Là tại bản thân hấn quá tin tưởng nữ nhân kia. Bị mất thê tử là đáng! đã sớm nói với hấn lòng người khó lường rồi, đáng lẽ phải dùng dây cột chặt Nguyên Sơ Chân kia khi đi ra ngoài, đáng lẽ phải nhốt nàng ta lại, cầm tước nàng ta. Ai ngờ hấn không làm gì cả, tin tưởng nàng ta như thế làm gì?!

- Lão bản, người làm ơn ăn nhiều bột nói dùm một chút đi được không? – Phục Nghĩa Phi lên tiếng, đã là lúc nào rồi mà nữ nhân này còn không sợ thiên hạ đại loạn, còn làm xáo trộn mọi chuyện lên như vậy.

- Ta cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy – Hoàng Tả Giới im lặng nãy giờ, giờ mới lên tiếng – Chúng ta đã phái người hỏi thăm 4 phía, trong thành hôm nay không có cô nương nào một mình đến thuê xe ngựa, cho nên ta tin chắc Nguyên Sơ Chân vẫn còn ở trong thành.

- Trốn đi sao? Quý Nam Kỳ nheo mắt – A Duật, phu thê hai người gần đây cãi nhau sao?

Hạng Duật lắc đầu:

- Nàng còn hứa với ta sẽ không đi lung tung, sẽ ngoan ngoãn ở trong trà lâu đợi ta. Hơn nữa nàng còn nói một thời gian sau mới quay về nhà.

- Đúng là dần dần mới xứng đôi với dần dần – Kim Đan Đan đảo đôi mắt – Nàng ta tùy tiện dụ ngọt người vậy mà người cũng tin.

Quý Nam Kỳ đột nhiên thốt lên một câu:

- Có khi nào nàng bị người ta bắt cóc không?

Lời này vừa nói ra, mọi người nghe thấy đều giật mình.

- Có người dám ở trên địa bàn của ta làm chuyện này ư? – Giọng Kim Đan Đan hơi chùn lại, cảm thấy hồ nghi – Ta cảm thấy trước hết vẫn nên phái người điều tra cẩn thận. Sau đó mới quyết định xem phải tìm người bằng cách nào...

Trong khi mọi người đang ở đại sảnh thương lượng kế sách, thì tổng quản trong trang cầm một phong thư bước vào.

- Tiểu thư, có người để trước cổng trang chúng ta cái này. – Tổng quản giao lá thư trên tay cho Kim Đan Đan.

- Ai đưa tới? – Kim Đan Đan vừa hỏi vừa bóc thư ra.

Tổng quản lắc đầu:

- không biết ạ. Sau khi nghe có tiếng gõ cổng lớn, mở cửa ra thì đã thấy phong thư này.

Có quý! Nàng vội vàng mở thư, trong thư có vài dòng chữ to:

“Nếu muốn Nguyên Sơ Chân còn mạng, ba ngày sau lúc chính Ngọ chuẩn bị năm vạn lượng đến đình cát vàng ở ngoài thành”

Hạng Duật vừa nghe xong, xông lên phía trước đoạt lấy thư trong tay Kim Đan Đan. hấn tức giận đến mức xé nát lá thư. Hạng Duật gần như mất hết lí trí, không thể tự kiểm soát được nữa. Nếu như không phải Phục Nghĩa Phi và Liêm Thiên Ngô cũng cao lớn như Hạng Duật, chỉ e không có cách nào có thể khống chế cơn sôi hoang đang bị chọc đến phát điên này.

- Đình cát vàng..

Buông ra! Gia hỏa!

Ta muốn đi giết bọn chúng...

Ta muốn giết chúng!!!!

Kim Đan Đan nhếch môi cười khê:

- Chọn địa điểm hay lắm!

Quý Nam Kỳ than thở:

- Cho dù người muốn giết người, cũng không đơn giản như vậy. Ít nhất cũng phải biết đối phương là ai đã chứ!

Kim Đan Đan lẩm bẩm:

- Nghĩ thử xem gần đây ai là người thiếu chúng ta nhiều bạc nhất?!

- Ý tiểu thư là... Muốn chúng ta bắt đầu tra từ Thành phủ sao? – Hoàng Tả Giới rủ đôi mắt xuống.

- Tất nhiên – Kim Đan Đan cười lạnh. Bọn họ còn dám cầm hàng giả gán nợ, còn muốn tung hàng giả ra ngoài... – Dù sao trước hết cũng bắt tay điều tra từ bọn họ. Còn nữa, nhớ đến Thiên Hạ trà lâu hỏi thăm xem, rốt cuộc ai là người cuối cùng nhìn thấy Nguyên Sơ Chân.

Nếu quả thật là Thành Đại Hùng làm, nàng quyết định sẽ không khoan dung nữa. Nợ tiền không trả đã đủ làm nàng khó chịu rồi, còn dám vơ vét tài sản của nàng bằng cách đòi năm vạn lượng tiền chuộc? hấn cho rằng tiền dễ kiếm lắm chắc? Mẹ nó, sao hấn không đi ăn cướp cho rồi!

- Mẹ nó – Mặt trái Liên Thiên Hạo bị Hạng Duật đánh một quyền, làm bầm tím một mảng – Vậy trước hết làm ơn tìm cách khiến con thú hoang này bình tĩnh lại đã!

Kim Đan Đan chặc lưỡi một tiếng, bước đến trước mặt Hạng Duật không nói một lời vung tay tát vào mặt Hạng Duật một cái.

Động tác này làm mọi người ở đây đều kinh hãi.

Đột nhiên Phục Nghĩa Phi cảm thấy hình như núi lửa sắp bùng nổ:

- Bát bát bát... bát bát bát bà... Kêu người giúp Hạng Duật bình tĩnh lại, chứ không phải khiến hấn thêm tức giận.

- Họ Hạng kia, nếu như người còn muốn cứu tiểu nương tử của người về thì ngoan ngoãn bình tâm lại cho ta. Nếu không cho dù Nguyên Sơ Chân có trở về ta cũng sẽ dùng mọi cách khiến cho các người vĩnh viễn không được gặp mặt nhau, rõ chưa?!!

Kim Đan Đan khí thế bức người, hoàn toàn không để ý gã đại hán trước mắt nàng to lớn hơn rất nhiều. Cứ như thế, Hạng Duật như quả bóng to xì hơi. Động tác giằng co ngay lập tức xui xẻo, xiù xuống như một cơn lốc. Những người khác thấy vậy thì há hốc mồm kinh ngạc, không ngờ chiêu này của Kim Đan Đan thật là hữu dụng, lập tức biến con thú hoang thành một con chó nhỏ.

- Còn thất thần ra đó làm cái gì? Nhanh phân công công việc cho mọi người đi – Kim Đan Đan phất tay, thúc giục bọn hấn ra ngoài làm việc, tùm lại ở chỗ này chỉ tổ làm lãng phí thời gian.

Trừ Hạng Duật ra, những người khác đều tản ra, mỗi người bắt tay vào việc của mình.

Tra xét vài ngày, Kim Đan Đan cuối cùng cũng nhận được tin tức. Suy tính của nàng quả không sai, chính xác là Thành Đại Hùng đang giả vờ trong bóng tối.

Có điều ngược lại nàng cũng không trực tiếp đến tìm Thành Đại Hùng đòi người. Dù sao con cáo già này rất có thể sẽ biết được tin tức của nàng.

Thế là sang ngày thứ 3, sau khi nàng điều tra rõ ràng thì biết được địa điểm bắt nốt Nguyên Sơ Chân đã được thay đổi, nàng không ngờ lòng tốt của mình lại bị người khác lợi dụng như vậy! Cho người ta vay tiền cuối cùng không trả, khiến nàng tức giận giậm chân. Bây giờ còn cố tình muốn vơ vét tài sản của nàng... Cục tức này căn bản nàng không thể nuốt xuống. Thế là đại tiểu thư nàng đây quyết định không cần mượn tay kẻ khác, tự mình hai tay dâng tặng năm vạn lượng.

nói nhảm! Năm vạn lượng kia chính là tiền nàng phải cho biết bao nhiêu người mượn, vất vả bao nhiêu mới có thể kiếm về. Cho nên nếu nhờ quan phủ, chi bằng nàng tự tay bắt giặc. Dù sao Kim Bảo trang cũng có nhiều người ăn không ngồi rồi như vậy, thỉnh thoảng hoạt động gân cốt một chút, đỡ phải sau này ai cũng xem Kim Đan Đan nàng như con mèo ốm đến cướp giật, đến lúc đó không phải nàng sẽ lỗ to sao.

Thế là nàng và năm gã chưởng quầy cùng 20 gã đại hán khác trong Kim Bảo trang đi đến đình cát vàng. Vừa đến đình đã thấy có năm tên hắc y nhân che mặt đang đứng đợi sẵn.

Nếu như hai bên giằng co, khi thế bên Kim Đan Đan sẽ áp đảo được đối phương. Nhưng nàng bắt đắc dĩ không thể ra tay, vì dù sao vẫn chưa rõ tung tích Nguyên Sơ Chân, nếu như ra tay trước, e rằng con tin sẽ gặp nguy hiểm.

- Này! – Kim Đan Đan bước đến phía trước, hô to – Năm vạn lượng ta đã mang đến, người đâu?

Năm gã đại hán im lặng một hồi, cuối cùng một người trong số đó đứng ra nói:

- Các người đợi ở đây nửa canh giờ, người tự nhiên sẽ trả cho các người.

Nàng hừ một tiếng, dừng nghĩ rằng nàng dễ bị lừa gạt:

- Ta đâu biết các người là ai, đến lúc người - tiền đều mất, ta phải tìm ai để đòi?!

một gã bịt mặt khác gào lên:

- Bớt nói nhảm đi, cứ làm theo lời của bọn ta là được.

Kim Đan Đan ngoáy lỗ tai, thái độ không xem đối phương ra gì.

Nếu không phải tại Nguyên Sơ Chân còn nằm trong tay bọn họ, nàng đã sớm đánh đến Thành phủ rồi, còn có thể ở đình cát vàng này vừa ăn cát vừa nghe bọn khiếm nhã này sai khiến sao.

Nàng đảo đôi mắt đẹp, trong con ngươi lóe lên tia sáng giảo hoạt :

- Được rồi, các người cũng nên làm gì đó cho bọn ta an tâm chứ. Dù sao các người cũng chỉ có năm người, không khiêng nổi cái rương chứa năm vạn lượng nặng trĩu này. đã vậy, ta làm người tốt đến cùng, phải năm người bọn ta giúp các người vác rương, tiện thể xem xem các người nói chuyện có biết giữ lời không.

Năm tên bịt mặt nhìn nhau, rồi nhìn cái rương to phía sau nàng, tâm bọn hán bắt đầu dao động.

Đúng là dựa vào sức của năm người bọn hán khó mà khiêng nổi. Đến lúc đó sau khi bàn giao xong với chủ tử, bọn họ có thể giải quyết năm tên vô dụng kia. một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

- đi – một người bịt mặt thỏa hiệp, muốn bọn họ dời rương lên xe ngựa cách đó không xa.

Kim Đan Đan cứ đứng một bên, khóe miệng tươi cười biến hóa một cách kì lạ.

Mãi đến khi bọn họ dời rương xong, năm gã đại hán bên cạnh Kim Đan Đan là: Hạng Duật, Hoàng Tả Giới, Quý Nam Kỳ, Phục Nghĩa Phi và Liêm Thiên Hạo đồng loạt leo lên xe ngựa.

Nhìn xe ngựa của bọn họ đi xa dần, nụ cười trên gương mặt của Kim Đan Đan dần tắt. Mẹ nó! Nghe nói Thành Đại Hùng muốn ăn lợi từ hai phía, còn gửi thêm một phong thư đòi tiền chuộc khác cho Nguyên phủ, muốn Nguyên lão gia chuẩn bị năm vạn lượng chuộc con gái, rồi sau đó đem tội danh bắt cóc này đổ hết lên đầu Kim Bảo trang, còn hán vĩnh viễn rời khỏi Kim Sa thành, chạy đến chân trời góc bể hưởng lạc.

Nếu như Kim Đan Đan nàng để cho Thành Đại Hùng hán đạt thành ý nguyện, thì tên của nàng sẽ viết ngược lại.

Năm vạn lượng!! Là cả một miếng thịt trên người nàng đó nha!

Nếu không phải vì muốn Thành Đại Hùng cắn câu, nàng đã đổi năm vạn lượng đó thành đá tảng mặc cho người ta chỗ tới chỗ lui.

- Thành Đại Hùng! Tốt nhất ngươi cầu trời phù hộ cho năm vạn lượng của ta không mất một góc nào, bằng không ta nhất định sẽ róc thịt ngươi bù vào!! – Kim Đan Đan nghiêng răng tuyên bố.

Sau đó, nàng xoay người nhảy lên con bạch mã, theo con đường những gã bịt mặt rời khỏi mà đi – Đây chính là lúc thu lưới.

10. Chương 10

Nguyên Sơ Chân ngồi trong xe ngựa, ló đầu ra ngoài khung cửa quất lên.

- Thả ta ra.

Có điều không ai rảnh mà quan tâm nàng. Thành Đại Hùng và Thành Hoan đang đợi thủ hạ quay về, chỉ cần họ lấy được năm vạn lượng thì sẽ lập tức rời khỏi Kim Sa thành.

Bởi vì bọn họ biết Kim Sa thành là địa bàn của Kim Đan Đan, dù sao giấy cũng không thể gói được lửa. Dù hấn có gian trá xảo huyệt đến mức nào cũng không thể đầu lại người của Kim gia.

Vì thế Thành Đại Hùng đã sớm tính toán chu toàn. Sau khi lấy được năm vạn lượng, hấn sẽ di cư về phía nam.

một mặt là bỏ trốn khỏi nơi này, mặt khác là đi ngang qua Ngọc Châu thành để lấy khoản tiền chuộc thứ hai.

Cho nên lúc này, Thành Đại Hùng đang đợi ở chỗ cách đình cát vàng mười dặm.

- Thả ta ra có nghe thấy không? – Nguyên Sơ Chân trong xe gào lên.

- đi bảo con nha đầu đó câm miệng lại đi! – Thành Đại Hùng lạnh lùng sai bảo.

Thành Hoan gật đầu, leo lên xe ngựa.

- Mau thả ta ra! Cha con các người đều không có nhân tính... – Nguyên Sơ Chân vẫn mắng người như cũ. Gương mặt nhỏ của nàng đầy vết bầm xanh tím.

Lại một tiếng bốp, bàn tay Thành Hoan tát vào mặt của Nguyên Sơ Chân, nóng rát và đau đớn nháy mắt ập đến trên da thịt nàng...

- Người đánh đi! Có giỏi thì đánh chết ta đi!

Nhưng Nguyên Sơ Chân vẫn như cũ không chịu khuất phục, nàng nâng cằm thể hiện rõ sự bất khuất, đôi mắt to tròn nhìn Thành Hoan trừng trừng, nhất định không cúi đầu khuất phục.

- Ta rất muốn giết ngươi – Thành Hoan trừng đôi mắt lạnh buốt nhìn nàng, rút từ tay áo một con dao găm – Đừng cho là ta không dám động đến ngươi, chờ cha ta lấy được tiền, ta sẽ lập tức tiễn ngươi đến châu Diêm Vương.

Tuy rằng sợ hãi, nhưng Nguyên Sơ Chân vẫn nuốt nước bọt nói:

- Ngươi cho là Kim Đan Đan sẽ đưa không cho các người năm vạn lượng sao? Nàng ta là một nữ nhân biết tính toán!

- Cho nên ta mới tạm thời để cho ngươi sống – Thành Hoan cười lạnh – Ngươi là thê tử của Hạng Duật, Kim Đan Đan nhất định sẽ nể mặt Hạng Duật, cần rằng mà bỏ ra năm vạn lượng.

- Coi như các người cầm tiền được cũng không thể chạy thoát! – Nguyên Sơ Chân trừng mắt, gầm gừ như con mèo nhỏ.

- Chuyện này không cần ngươi lo – Thành Hoan lạnh lùng xùy một tiếng, lại dùng sức cho nàng một bạt tai khác – Bây giờ ngươi ngoan ngoãn để ta yên tĩnh một chút, nếu không ta sẽ rạch vài đường trên gương mặt xinh đẹp của ngươi đó.

Nguyên Sơ Chân quay mặt đi, rên một tiếng cắn chặt môi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thành Hoan ra khỏi xe ngựa, để nàng lại một mình.

Nỗi chua xót và sự tủ thân làm cho sống mũi của nàng cay cay, nhưng nàng dùng hết can đảm để kiềm chế nước mắt.

Cho dù là Hạng Duật và Kim Đan Đan có cứu nàng hay không nàng đều biết đây là nàng tự làm tự chịu. Ai kêu nàng ngu ngốc như heo, tin tưởng Thành Hoan.

Đều tại nàng! Đáng lẽ nàng phải thẳng thắn nói ra những phiền não trong lòng mình cho Hạng Duật nghe, tin tưởng hẳn sẽ vì nàng nghĩ ra một phương pháp vẹn cả đôi đường. Tất cả đều trách nàng tự cho mình thông minh! Nàng âm thầm tự trách bản thân.

Nhưng nói chung ngàn vàng khó mua được điều biết trước... Nàng đã rơi vào tình trạng nguy hiểm thế này rồi, hơn nữa lại cuốn theo những người khác vào.

Lòng nàng đột nhiên dấy lên cảm giác bất an!

đang lúc nàng nghĩ ngợi lung tung, Thành Hoan đột nhiên xuất hiện, thô lỗ kéo tay nàng ra khỏi xe ngựa.

Ánh nắng mặt trời chói chang làm cho nàng không thể mở hai mắt. Sau khi thích ứng được với ánh sáng, mắt nàng nhìn thấy phía trước có một đám bụi đất bay bay, một chiếc xe ngựa đang chạy về phía này. trên xe ngựa có năm gã đại hán bịt mắt, xe ngựa dừng lại trước mặt Thành Đại Hùng.

- Lấy được tiền rồi sao? – Thành Đại Hùng vội vàng chạy đến hỏi.

- Ở bên trong – một gã đại hán giọng nói ồ ồ trả lời.

- Tất cả các người xuống đi – Thành Đại Hùng muốn thừa dịp Kim Đan Đan còn chưa đuổi theo, muốn bọn họ xuống khỏi xe ngựa.

Bọn đại hán nhìn nhau, động tác lưu loát bước xuống xe ngựa. Trong đó có một gã đại hán vừa bước xuống đã xông nhanh về phía Thành Hoan và Nguyên Sơ Chân đang đứng, thân thủ nhanh nhẹn kiểm chế tay của Thành Hoan, bàn tay to vung lên, cướp đi con dao nhỏ trên tay Thành Hoan.

Thành Đại Hùng vừa thấy, sớm đã có chuẩn bị, hần nhanh tay rút dao găm bên hông, kéo Nguyên Sơ Chân đi.

- Các người dám phản bội ta?! – Thành Đại Hùng không nghĩ đến những người mình phái đi thế mà lại có mưu đồ đen ăn đen. (*)

- Ta muốn giết ngươi!!

Trong số các hắc y nhân có một người tháo khăn che mặt ra, hần chính là Hạng Duật.

Thành Hoan và Thành Đại Hùng chấn động, sự tình có chuyển biến lớn!

thì ra năm người bọn họ sau khi lên xe ngựa đã giải quyết năm tên đại hán che mặt kia. Bức bọn chúng khai ra nơi Thành Đại Hùng giấu Nguyên Sơ Chân.

sự việc tiến hành thuận lợi, bọn họ cuối cùng cũng tìm được Nguyên Sơ Chân.

- Duật... – Nguyên Sơ Chân vừa nhìn thấy Hạng Duật, gương mặt lập tức nở nụ cười. hần thật sự tới cứu nàng! Tầng đá lớn đè nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng có thể bỏ xuống.

- Thả nàng ra!! – Hạng Duật nắm chặt quả đấm, nhìn Thành Đại Hùng dí dao vào cổ Nguyên Sơ Chân.

- Hừ! Đừng hòng! – Thành Đại Hùng thấy sự việc trước mắt bị bại lộ, thà là không làm, đã làm thì không quay đầu – Người để ta đi, nếu không ta sẽ giết ả.

- Đợi một chút! – Quý Nam Kỳ đang kiểm chế Thành Hoan, quyết định đàm phán điều kiện với đối phương – Tiền còn ở trên xe, hơn nữa con gái ngươi còn ở trong tay chúng ta.

Thành Đại Hùng cười lạnh một tiếng:

- Ta cần một đứa con gái để làm gì chứ? Nha đầu này mới đúng là bùa hộ mệnh của ta.

- Cha!! – Thành Hoan quả thật không thể tin được, nàng không ngờ cha lại muốn bỏ nàng – Cha đừng bỏ con lại!!

Thành Đại Hùng máu lạnh vô cùng, lôi Nguyên Sơ Chân lên xe ngựa, mặc kệ con gái mình nằm trong tay đối phương, liền quát ngựa rời đi.

Hạng Duật sao có thể để cho Thành Đại Hùng đạt được ước nguyện?! hần thân thủ nhanh nhẹn, nhảy lên xe ngựa phía sau, đuổi theo chiếc xe ngựa của Thành Đại Hùng.

Bốn nam nhân còn lại nhìn nhau.

- Bây giờ làm gì đây? Giết ả? Chôn sống ả? Có cách nào khiến nàng ta sống không bằng chết không?

Quý Nam Kỳ nhìn Thành Hoan, phát hiện nữ nhân này chẳng có giá trị lợi dụng nào.

Liêm Thiên Hạo xấu xa mở miệng. Phục Nghĩa Phi cũng tiếp theo lời đề nghị đó:

- A Giới, người cảm thấy thế nào?

Quý Nam Kỳ cũng cười đến cong vòng mắt, Hoàng Tả Giới im lặng không nói, rất lâu sau, mới thốt lên một câu nhẹ nhàng đến dị thường:

- Giao cho Kim lão bản đi.

Bọn hấn lập tức há hốc mồm kinh ngạc. Ừ! Đúng là thâm hiểm! Giao cho Kim Đan Đan không khác gì quăng người vào hang cọp... Bởi vì cọp sẽ giày vò con mồi đến khi tắt thở, sau đó mới giải quyết sạch sẽ...

Hạng Duật mặc kệ cát vàng bay tung tóe trước mắt, một lòng một dạ muốn nhanh chóng đuổi kịp xe ngựa của đối phương. Mà Nguyên Sơ Chân cùng ngồi trên xe ngựa với Thành Đại Hùng không ngừng giầy dụa. Nàng mở miệng quát lớn:

- Sao ngươi có thể tán tận lương tâm như súc sinh thế!! Sao ngươi có thể vì tiền mà bỏ rơi con gái của mình.

- Câm miệng!! – Thành Đại Hùng căn bản không đếm xỉa đến nàng, chỉ muốn cắt đuôi Hạng Duật. Hai cặp ngựa rong ruổi trên bãi cát vàng, Thành Đại Hùng vì muốn thoát khỏi Hạng Duật, nhất thời quên mất phương hướng, chạy về phía Tây Bắc.

hắn chỉ biết không ngừng quất ngựa chạy về phía trước, lại quên mất ở khu vực cát vàng này, phía đông bắc Kim Sa thành có một cấm địa, là nơi mà khách lữ hành và dân bản xứ không dám bước đến.

Nhưng Thành Đại Hùng quá nóng vội, căn bản không để ý mình đã đi đến ốc đảo trên sa mạc, đặt chân vào nơi mà mọi người gọi là cấm địa. Mà Hạng Duật cũng không để ý mình cũng đã lọt vào trong khu vực cấm này, cứ thế mãnh liệt đuổi theo. hấn từng nói với nàng, bất kể nàng đi đến chân trời góc biển nào, hấn cũng sẽ đi theo nàng.

Lúc Thành Đại Hùng lo cắt đuôi Hạng Duật, không để ý Nguyên Sơ Chân đã cố gắng chống người ngồi dậy. Ngay sau đó, nàng dùng hết khí lực lớn nhất toàn thân mình có, nhào đến tông vào người Thành Đại Hùng... Lập tức, dây cương trên tay Thành Đại Hùng bị lỏng một bên, con ngựa mất đi sự khống chế, tùy ý chạy băng băng khiến cho xe ngựa không ngừng xóc nảy.

- Nha đầu chết tiệt!! – Thành Đại Hùng vung tay lên đánh vào gương mặt đỏ ửng nòn nà của nàng.

Bởi vì cú đánh này, thân thể nàng mất thăng bằng ngã ra ngoài xe.

Thành Đại Hùng nhìn thấy nàng té nhào ra xe, muốn giữ lấy nàng nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ thấy Nguyên Sơ Chân ngã ra sa mạc, không ngừng lăn lông lốc hơn mười vòng, rồi dừng lại.

Tình hình của Thành Đại Hùng cũng không khá hơn. Bởi vì hấn phân tâm muốn giữ lấy Nguyên Sơ Chân nên không kịp ổn định xe ngựa. Nháy mắt hai con ngựa vấp chân ngã nhào ra mặt cát, Thành Đại Hùng cũng lăn ra sa mạc, ăn một miệng cát vàng.

hắn miễn cưỡng chống người đứng dậy, nhìn Hạng Duật đang liều mạng chạy đến, hấn liền nhào đến chỗ của Nguyên Sơ Chân.

không dễ dàng gì mới tóm được Nguyên Sơ Chân, hấn mạnh tay kéo nàng đi về phía xe ngựa. không có nàng, mạng sống của hấn cũng không được đảm bảo. Nhưng mà Hạng Duật đuổi theo phía sau nhìn thấy Thành Đại Hùng hung hăng kéo Nguyên Sơ Chân, hấn như phát điên lên.

- Thành Đại Hùng, mau thả thê tử của ta ra!!! – Hạng Duật bước nhanh đến, muốn cướp lại tiểu thê tử của mình.

Nhưng động tác của Thành Đại Hùng nhanh hơn hấn, lại rút dao găm ra dí vào cổ nàng. Mà lần này hấn không kiểm soát được lực độ, lưỡi dao cắt vào da thịt nàng khiến máu chảy ra:

- Ha ha! Người cho rằng ta ngu ngốc sao?! – Thành Đại Hùng nhếch nhác nhìn hấn – Nếu như ta thả con nhóc này ra, ta còn có thể toàn mạng à?

Hạng Duật ghiền rằng:

- Nếu như người dám làm nàng tổn thương, ta cam đoan người cũng không thể sống tiếp được đâu.

- Vậy sao?

Thành Đại Hùng kéo Nguyên Sơ Chân, quay đầu nhìn xe ngựa của mình. Cặp ngựa ngã trên cát không bỏ dậy nổi, thân xe cũng bị kẹt trong cát vàng. Nhưng trong xe còn có năm vạn lượng... hấn thật không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì thế nào? hấn chờ lâu như vậy, rốt cuộc lại bị người của Kim Bảo trang đuổi theo. hấn thay đổi ý định, muốn bảo toàn mạng sống của mình trước, nói:

- Lui ra! – Thành Đại Hùng nheo mắt cảnh cáo Hạng Duật – Lui ra sau xe ngựa.

Với cự ly giữa Hạng Duật và Nguyên Sơ Chân bây giờ, Hạng Duật không có cách tiếp cận nàng, chỉ có thể nghe theo lời Thành Đại Hùng lùi về phía sau.

Thấy hấn ngoan ngoãn nghe lời, xem ra Nguyên Sơ Chân này đúng là tử huyết của Hạng Duật, vì thế Thành Đại Hùng tính toán lần nữa, áp tải Nguyên Sơ Chân lên xe ngựa, muốn thúc ngựa bỏ trốn.

- Duật... – Nguyên Sơ Chân hét to, hai má tràn đầy nước mắt. Hạng Duật không bỏ cuộc, dùng sức nhấc hai chân đuổi theo, hấn không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

- Ha ha ha ha... – Thành Đại Hùng cười ha hả. Chỉ cần hấn thoát khỏi vùng sa mạc này, sau khi xuôi về phương Nam, hấn vẫn có thể vợ vét được năm vạn lượng của Nguyên phủ.

Suy cho cùng hấn cũng không bị thiệt thòi. Có điều... hấn đã vui mừng quá sớm rồi. Rốt cuộc ông trời cũng muốn trừng phạt kẻ ác, đột nhiên hai con ngựa song song lại ngã ra bãi cát, giống y như tình huống lúc này. Xe ngựa lăn vài vòng, Thành Đại Hùng bị văng ra xa, cuối cùng bị thân xe đè lên, không thể nhúc nhích. Còn Nguyên Sơ Chân lay động theo vòng quay của thân xe vài vòng, đầu óc choáng váng.

Nàng cảm thấy muốn nôn! Chật vật mở hai mắt, sau đó một đám nam nhân dùng khăn che mặt xuất hiện trước mặt nàng.

Nguyên Sơ Chân còn không biết đã xảy ra chuyện gì, đã bị một gã nam nhân ôm ra ngoài. Nàng chưa kịp hô cứu mạng đã thấy một nam nhân nổi bật ngồi trên một con ngựa đen.

- Vương, bên trong xe ngựa chỉ có cô nương này – Gã đại hán nhấc Nguyên Sơ Chân lên khỏi mặt cát, giống như nàng là tể phẩm, dâng nàng cho nam nhân cao lớn uy mãnh kia.

Nam nhân kia cũng dùng khăn che màu xám tro bịt kín nửa mặt, đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn chăm chăm Nguyên Sơ Chân.

- không còn gì nữa sao? – Giọng nói của nam nhân này trong trẻo nhưng khô khốc như sa mạc, không có chút tình cảm nào.

- không còn gì cả - Bọn thủ hạ đều đã kiểm tra cẩn thận, lắc đầu nói.

Chợt có một nam nhân khác, kéo Thành Đại Hùng từ dưới thân xe ra, ép hấn quỳ gối xuống bên dưới nam nhân đang ngồi trên ngựa.

- A... – Thành Đại Hùng vừa nhìn thấy bọn đại hán cưỡi ngựa này thì kinh hoảng – Sa... Sa... Sa Mạc Chi Ung...

thì ra cấm địa này là địa bàn của Sa Mạc Chi Ung. Đây là một đoàn thổ phỉ sinh sống bằng cách đánh cướp tài sản của lũ nhân, thương nhân. Bọn họ ẩn thân trong sa mạc, giống như điều hâu chờ đợi con mồi đến cửa.

- Chôn hấn – Nam nhân máu lạnh ra lệnh cho thủ hạ của mình giết Thành Đại Hùng.

- không... không được!!! – Thành Đại Hùng khóc thét thê lương nhưng vẫn bị kéo xuống.

Nguyên Sơ Chân dù không nhìn thấy hình ảnh Thành Đại Hùng bị lôi đi, nhưng toàn thân nàng đều run rẩy... Nàng gặp phải thổ phỉ chân chính rồi sao?

- Vương, còn một tên nữa xâm nhập – Thủ hạ phía sau bắt giữ một nam tử cao lớn, bước đến bảmbáo.

- Duật! – Nguyên Sơ Chân vừa nhìn thấy Hạng Duật, không kiềm chế được gọi tên hắn.

Hạng Duật vừa nhìn thấy Nguyên Sơ Chân bình an vô sự, trong lòng thoáng yên tâm.

Chỉ là người họ gặp phải không phải loại người bình thường, mà là đoàn người Sa Mạc Chi Ưng!

Bọn họ giết người không chớp mắt, hơn nữa nghe nói Ưng Vương là kẻ máu lạnh vô tình.

- Tiểu Chân nhi... – Hạng Duật dùng hết sức bình sinh, hất ngã tên hán tử đang áp chế hắn, muốn nhanh chóng bước đến bên cạnh Nguyên Sơ Chân.

Nhưng mà, ngay sao đó...

một mũi tên đâm xuyên qua cánh tay của Hạng Duật. Mũi tên kia được nam nhân ngồi trên con ngựa đen bắn ra. Nhưng Hạng Duật không bỏ cuộc, hắn mặc kệ đau đớn, tiến về hướng Nguyên Sơ Chân đang đứng.

Vụt một tiếng nữa, mũi tên khác lại cắm vào đùi Hạng Duật. Lần này, hắn hoàn toàn không thể cử động, tê liệt ngã xuống trên mặt cát.

- không... không được!! – Nguyên Sơ Chân lắc đầu hét lớn, không màng đến an nguy của bản thân bỏ nhào về phía Hạng Duật – không được làm tổn thương chàng, cầu xin các người.... Hu hu...

- Đừng khóc, ta không sao... – Lúc này trên người Hạng Duật chảy đầy máu tươi, vừa nhìn thấy Nguyên Sơ Chân chạy đến bên cạnh hắn, hắn bỏ mặc vết thương đau đớn vội vàng cúi bở dây thừng trên người nàng.

- Đừng khóc...

- Hu hu – Nàng ôm cổ hắn – Xin lỗi chàng!

- Ta không đau – hắn ôm nàng vào lòng, Nguyên Sơ Chân được mở tay ra, quay đầu về phía mấy nam nhân kia hô to – Ta mặc kệ các người là ai, các người muốn tiền cũng được, muốn người cũng được, ta chỉ xin các người đừng làm tổn thương chàng!

Nam nhân ngồi trên ngựa đen nhảy xuống, đôi mắt âm trầm nhìn nàng.

- Người lấy gì làm điều kiện trao đổi với ta? – hắn lạnh lùng xùy một tiếng, thái độ rõ ràng không để hai người này vào trong mắt. Khắp thiên hạ vẫn chưa có người nào có thể lọt vào mắt của hắn. Nguyên Sơ Chân rung mình, nhận thấy nam nhân này đặc biệt máu lạnh.

Nàng cắn môi, thở dồn dập, đôi tay che chở vết thương của Hạng Duật:

- Người... Người còn dám làm chàng bị thương thêm lần nữa, ta sẽ liều mạng với người.

- Buồn cười – hắn nâng cung tên lên, nhắm ngay người Nguyên Sơ Chân.

- không! – Hạng Duật thấy vậy, vội vàng ôm nàng vào ngực, tự biến mình thành đích ngắm của đối phương.

Lúc nam nhân kia chuẩn bị bắn tên, một giọng nói mềm mại đúng lúc cắt ngang động tác của hắn.

- Đợi một chút... – Kim Đan Đan dùng hết sức quát roi thúc ngựa, cuối cùng cũng đến kịp.

Cung tên trên tay nam tử dừng lại, con người hắn thâm trầm, xanh thẳm như biển.

Kim Đan Đan nhảy từ trên lưng con ngựa trắng xuống, theo sau là người của Kim Bảo trang.

- Nghe danh Sa Mạc Chi Ưng đã lâu, thật là thất kính, thất kính!

Nam nhân nhìn Kim Đan Đan, gương mặt xinh đẹp không chút sợ hãi, hắn thu hồi dây cung trên tay.

Kim Đan Đan cười ha hả:

- Ta với người thực hiện một cuộc giao dịch đi! Đúng lúc trong tay ta cũng có một cô nương, sẽ trao đổi tiểu nha đầu xấu xí kia với người, rồi dùng năm ngàn lượng đổi lấy nam tử tàn phế một nửa kia, người thấy sao?

- Dựa vào cái gì ta phải trao đổi với người? – Nam nhân lạnh lùng hỏi.

- Dựa vào việc ta là chủ quản của Kim Bảo trang: Kim Đan Đan!

Nàng ưỡn ngực, rất đắc ý báo danh của mình.

Nam nhân nhíu mày, con người xanh thẳm liếc nhìn, đánh giá Kim Đan Đan. Sau khi thủ hạ của hắn thì thăm gì đó vào tai, ánh mắt màu lam của hắn càng thêm tối tăm vạn phần.

- Năm ngàn lượng làm sao đủ nhét kê răng ta? – hắn cười khinh khỉnh – Ta muốn năm vạn lượng trên xe ngựa của người.

Kim Đan Đan vừa nghe thấy, sắc mặt sa sầm cực độ:

- Mẹ nó! Người là thổ phỉ à... – Ý! Bọn họ chính là thổ phỉ còn gì.

- Mẹ nó! – Liêm Thiên Hạo vội vàng nhảy ra – Người đừng lấy mạng mọi người ra đùa giỡn.

Kim Đan Đan trừng mắt nhìn Liêm Thiên Hạo:

- Năm vạn lượng kia đâu có dễ kiếm như thế!!!

Hoàng Tả Giới mở miệng:

- Năm vạn lượng kia còn có thể nhanh chóng kiếm lại được. Nhưng chúng ta đã bước vào địa bàn của Sa Mạc Chi Ưng mà không được sự đồng ý của bọn họ... Nếu không làm vậy, e là cả chúng ta cũng không thể ra khỏi đây được.

Kim Đan Đan cắn răng, tay nắm chặt thành quả đấm.

Nghe danh của Sa Mạc Chi Ưng, nàng quả thật phải nhân nhượng ba phần.

- Được, năm vạn thì năm vạn.

Mẹ nó, nàng nguyên rửa nam nhân này kiếp sau đầu thai sẽ biến thành heo.

Nam nhân liếc mắt ra hiệu, lời Nguyên Sơ Chân đi, sau đó ném trả Hạng Duật cho bọn họ.

- Đây!! – Kim Đan Đan kêu lên, nàng ra hiệu dẫn Thành Hoan lên trước – Ta đã nói đổi nữ nhân này với nha đầu kia cơ mà.

- Xấu xí! – Nam nhân lại đá Thành Hoan ngược về, hoàn toàn không chịu tiếp nhận.

Nàng tức giận nghiêng răng ken két:

- Người nghĩ ta không dám làm gì người sao?! Mẹ nó, người xem thường ta có phải không? Người có tin lão nương sau khi trở về Kim Sa thành chưa đến nửa ngày sẽ quay lại san bằng hang ổ của các người thành bình địa không?!

Phục Nghĩ Phi tiến lên bịt lấy cái miệng đang kêu gào ồn ào kia lại.

Hoàng Tả Giới bình tĩnh nhất, hắn lên tiếng:

- Người còn muốn gì nữa?

Nam nhân nhìn về phía nàng, lạnh lùng hỏi Hoàng Tả Giới:

- Nàng ta tên Kim Đan Đan ư?

- Lão nương đi không đổi tên ngồi không đổi họ, nghe được danh ta còn không mau thả người của ta ra. Lão nương ta còn phải về thu nợ, người không biết thời gian chính là tiền bạc.... – Miệng nhỏ ồm ồm lại một lần nữa bị bàn tay to phía sau bịt lại.

Nam nhân cúi đầu cười vài tiếng:

- Ta muốn nàng ta đến Ứng Bảo làm khách bảy ngày – Nụ cười của hắn biến hóa kì lạ - Vậy nữ nhân này trả lại cho các người.

Vừa dứt lời, Nguyên Sơ Chân lập tức bị đẩy về, ngã vào lòng Hoàng Tả Giới. Mọi người nhìn nhau, không biết phải quyết định thế nào.

- Ta tán thành.

- Ta cũng thế - Liêm Thiên Hạo gơ hai tay đồng ý. Bà cô lẩm mồm không có ở nhà vài ngày, nhất định nhà cửa sẽ rất yên tĩnh.

- Ừm... Ừmmmm – Kim Đan Đan kháng nghị, trong mắt lóe lên ngọn lửa.

- Ta cảm thấy lão bản nên suy nghĩ cho đại cuộc, đồng ý đến Ứng Bảo làm khách vài ngày... – Hiển nhiên Quý Nam Kỳ cũng tán thành.

Cuối cùng Hoàng Tả Giới cũng gật đầu thống nhất ý kiến của mọi người:

- Người có đảm bảo sau bảy ngày, lão bản có thể nguyên vẹn trở lại Kim Sa thành không?

- Ừ! – Nam nhân gật đầu đồng ý.

Phục Nghĩa Phi đẩy Kim Đan Đan ra, khiến nàng ngã nhào vào lòng nam nhân kia.

- Mẹ nó!!!! – Đúng là biến nàng thành con cừu non chịu tội thay mà – Đợi ta trở về, một đám các người nhất định sẽ chết hết...

Bàn tay to của nam nhân kia vung lên, kéo áo choàng phía sau, quàng kín thân thể mềm mại của nàng vào trong áo, sau đó nhanh chóng ôm nàng nhảy lên lưng con ngựa đen, cùng với đám thuộc hạ rời khỏi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị lên đường hồi phủ. Nhưng Nguyên Sơ Chân vẫn khóc đến long trời lở đất, ngồi bên cạnh Hạng Duật, không ngừng lau máu ở miệng vết thương của hắn.

- thật... thật xin lỗi... – Nước mắt nàng rơi lã chã.

- Đừng khóc – Nàng khóc khiến cho lòng hắn đau nhói.

- Sau này ta sẽ nghe lời chàng, không tự mình đi lung tung nữa – Nàng khóc đến mức mặt mày đỏ kè – thật xin lỗi, xin lỗi chàng... Chàng đánh ta, mắng ta đi....

Hạng Duật mỉm cười, lắc đầu:

- không sao đâu. Là ta không bảo vệ tốt cho nàng – hắn vẫn nói câu này, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nàng.

- thật xin lỗi, thật xin lỗi...

- Suyt! – Ngón tay hắn đè lên cánh môi nàng – Đừng nói xin lỗi nữa. Cho ta ngủ một chút sẽ không sao cả.

- Ừm – Nàng hôn nhẹ lên gương mặt hắn – Đợi chàng tỉnh lại ta có chuyện muốn nói cho chàng biết.

hắn gật đầu, hai mắt nhắm lại. Nàng nín khóc, quyết định sau khi hắn tỉnh lại sẽ nói cho hắn biết những bí mật nhỏ nhỏ chất chứa trong lòng nàng. Hơn nữa, nàng cũng quyết định mặc kệ tương lai có trở về Ngọc Châu thành được hay không, nàng chắc chắn cũng sẽ không buông tay hắn ra lần nào nữa.

Cho dù có phải trở về gặp cha mẹ, nàng cũng sẽ nắm chặt tay hắn, vĩnh viễn sẽ không buông ra.

Có điều, nàng chờ mong sau khi hắn tỉnh lại, nàng sẽ nói xin lỗi hắn thật nhiều, và cũng nói một câu mà nàng chưa từng nói với hắn bao giờ.

“Ta yêu chàng”

Có nói cả một đời cũng không hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-soi-hoang-on-nhu>